

העולם הזה

סיפורו האישי של
רחמים ישראלי, קורבן

הסאדיזם במישטרה

צלם העיתונות רחמים ישראלי
לפני ואחרי הטיפול

רק 8
קלוריות
לכוס משקה
תפוזים!

קל-8

משקה טעים וקל לשמור על המשקל

מכיל Nutra Sweet™ ממתיק מהפכני המורכב מחומרים טבעיים.

3 שקיות להכנת 3 ליטר משקה.
5 כוסות בכל שקית

עלית

וימיר טמיר כהן (עקבסון)

מכתבים

תמונת מצב '85

הקורא בירנבאום מביע את דעתו. בחרוזים. על תוכנית החירום הכלכלית.

כמו כולם מתלבט. ללא כיוון מוגדר / ציונות במרכאות. חזון שנשבר / עוד גשר שנשרף. נסיון מיותר / איש קטן החרד מיום המחר. וממול גדולי האומה וכוהניה / וכל אותם היועצים היושבים תחת גפניה / והמעלים אולר בקורבן כדי שהם יוכלו להמשיך ולמשיך בחוטיה / המדברים על עתיד טוב יותר. לאחר 90 יום של סבל / אך באותו הזמן הם מהדקים סביב צווארם את החבל / ולזה הם קוראים חלוקה צודקת של הנטל.

הם טוענים שאתה הוא האשם במשבר הנורא / כי אכלת וזללת ולא השארת אף אגורה / ואת כל ערכיך העמרת למכירה / ולא עמדת בפרץ למנוע את רועיהגוירה. כן. אתה הוא המהדיקני האחרון שנותר / ממך יעשו את הקציצה דלת-הבשר / כי אחרי הכל הרבה לא נשאר / אז אמור מהי בקשתך האחרונה בטרם השער נסגר.

עמוס בירנבאום. קריית-טבעון

הכל כתוב בתנ"ך

עוד על התבטאות שרה-הנעים. הרב יצחק מרץ (העולם הזה 3.7 ואילך). אני מתפלאת על עדינותהנפש של הקורא כן-אברהם (העולם הזה 10.7). מצד אחד הוא מציע לפרץ גם להתפטר וגם לקצר את שמו. כך שזהותו האמיתית תיחשף. ומצד שני הוא מסתפק ברמז דק בלבד. כאשר הוא מצטט את הפסוק מספר שמואל א' לפיו השם המקוצר יתאים להביא שר טוב יותר. כי "כשמו. כן הוא". חבל שבאברהם לא השלים את הפסוק. הלא הפסוק אומר: "כשמו. כן הוא... ונבלה עימו" רבקה גליק. פתח-תיקווה

שמונה לשון ולשון

על מינויו של אדוארד שווארנאדזה כשר-החוזק של ברית-המועצות (ה-עולם הזה 10.7). היה מעניין מאוד לקרוא את מה שחושב אבא אבן. שרה-חוזק לשעבר עשמונה הלשונות בפיו (ויטע ורות והלשון של עצמו) על שרה-חוזק החדש של ברית-המועצות. שלשונות ורות זה. כנראה. לא הצד החזק אצלו. אבל בעניין זה. קראתי השבוע בעיתון אבי ריקאי כי במסוקוה מתלוצצים ואומרים. כי שווארנאדזה דובר לשון זרה אחת. בכל זאת: גרווית. יחזקאל סיני. גבעתיים

מחירי ניויורק

על מחירי ספרי-הצמרת הישראליים לשעבר בניו-יורק (העולם הזה 10.7). רק לשם השוואה. כי נוכח היטלהנסיעות. מסיבהנסיעות ושער דולר בסיס של 1500 שקל. זה לא בריוק מעיני בשבילי בשבוע הקרוב. אבל בכל זאת. מעניין לדעת כמה לוקחים האוונים פייר ועקנין ומישל עובדיה עבור תיספורת במספרה הניו-יורקית שלהם. בקומה ה-14 של גורדי-השחקים החדש?

רינה הירש. פרדסי-חנה

60 דולר לתיספורת. 75 עד 150 דולר לפסים. מניקור. פדיקור. שעווה ומייק-אפ עולים פחות.

כהנא וכהנא וכהנא

על מאיר כהנא הגנב (העולם הזה 10.7). לרגע אחד הצלחתם להכניס אותי למתח. זה היה כשקראתי את הדיעה במדור תשקיף על הסמל מאיר כהנא. שגנב 820 דינארים מתושב הגדה. זה לא שנדמה לי לקרוא כי מאיר כהנא מסוגל לשלוח את ידו בכיס זולתו. נדהמתי שנמצא מישהו כזה-ל שהעז להעניק דרגת סמל לסגד-הטוראי הגיועני ההוא. אבל תיכף התפכחתי ותפסתי שזאת היתה מתחנה. בנוסח שני ראובן בן-שימעון. ואז כבר הסתקרנתי וסתם. להנאתי. פתחתי את ספרי הטלפונים. או. דעו לכם. בתל-אביב מצויים שלושה מאיר כהנא. בחיפה — שלושה וברמת-גן — אחד. "שלוש קיינר, תל-אביב

סגירת המעגל במעגן

עוד על שדה-התעופה במעגן (העולם הזה 3.7). (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקדמי:

מישטרה בלי רחמים

..אני בוכה בלילות ולא מבין מדוע זה הגיע לי! מספר צלם-העיתונות רחמים ישראלי (בתמונה). שנפל קורבן לסאדיזם של המישטרה. כשמתלונן אזרח אלמוני על אכזריות השוטרים. לא תמיד מאמינים לו. כשהמתלונן הוא אזרח ערבי. אפילו לא שמים אליו לב. הפעם היה הקורבן שליח-ציבור.

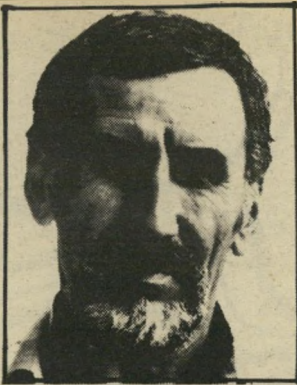
6

כתבת השער האחורי:

השופטים המרומים

הצעירה שנחנה עדות-אופי לטובתו של האנס. הודיעה שהיא בתו של שופט בדימוס. שבדעתה להינשא למורשע. והצליחה לקבל צו האוסר את פירסום שמה. העולם הזה בירד וחשף את השערוריה המדהימה: לצו לא היה בסיס חוקי והעדה היתה מתחזה.

8

למאיר — שלום

איש-עסקים תל-אביבי ניסה לנקום בש"י מאיר, מנכ"ל "כולנו שלום". אך גילה כי גם בבית-המישפט כדאי מאוד להיות מיליארדר של ממש.

36

בת המנצח מתגרשת

זובין מזהטה מספר להעולם הזה על חייו הפרטיים. על חוויותו המפוארות. על אשתו. על גרושתו שהיא גם גיסתו ומגלה: "בתי. שהיא עכשיו בהריון, מתגרשת. אני לא ישר בלילות, כי הנכד שלי ייוולד למישהי פחה הרוסה!"

14

חוק תועבה

שימעון פרס טוען כי לא ידע דבר. החברים שלו מדוברים בכתפיים. אך המפלגת הניחה על שולחן הכנסת: החוק שיפוצץ סופית כל סיכוי להידברות על שלום. מה שאסילו ממשלות הליכוד לא העזו ליזום ולתכנן.

11

מאלמוניות לחסינות

שלמה עמר. עד לפני שבוע ח"כ אלמוני. מספר בראיון מיוחד כיצד התגלגלה פרשת-הקלטת. שבשיאה החליטה ועדת הכנסת שלא להסיר את חסינותו. בנשימה אחת הוא אומר כי דווקא ביקש שתוסר — אך הוא תומך בכל ליבו בהחלטה. ומסכם: כל העניין הוא שטות! בשולי הראיון מסביר הח"כ דוד ליבאי מדוע התנגד לבקשת היועץ המישפטי. אך הצביע בעדה. והח"כ בנימין (פואד) בן-אלעזר מסביר מדוע הוא מתנגד בכלל לחסינות למרות שהגן על חסינותו של חברו לסיעה.

29

"אני רוצה לנלא!"

השחקן האדום עליה הוא מסוג רומנטי. וזאת נדהת לגנוב אותו. כדי להעצור — כי אין לה כסף או מקום לילה. עורדין וצלם-עיתונות באו לעזרתה של העולה החדשה.

35

חשיפת קיץ

כמה שיותר חשוף — יותר יפה. אבל אופנת הקיץ הנוכחי מציעה לכל לקוחה חשיפת איבר אחר. לפי בחירה: גב או חזה. ברך או שניהם יחד.

24

שחיקת הכיסאות

בעוד השכירים רואים בתדהמה כיצד נשחק שכרם. עוסקים הפוליטיקאים בהסתדרות בענייניהם החשובים באמת: הכיסאות. הגובים. המישרות.

10

יצאו מהכלוב

זה כבר שיא החוצפה: הבעל. שאשתו נמלטה מפניו למעון לנשים מוכות. מתלונן כי במוסד זה נהנות הנשים מחופש רב מדי. הן יוצאות ונכנסות מתי שהן רוצות. בטח יש להן מאהבים!

26

דרוש משקיע

נאטאלי אליאל בת 18 עובדת כבטיק. אבל חותרת לפתוח חנות מתחרה. הכל כבר מוכן — החיוך. הרעיונות. ההתלהבות. חסר רק המשקיע שיביא את הכסף.

22

המדורים הקבועים:

מכתבים — תמונת מצב '85

בחרוזים

קורא יקר — הזיכרון של מזכירת-המערכת

תשקיף — הפיתרון האילתי לגניבת המגבות בבתי-המלון

במדינה — להוציא את העז הנדון — נסיון לרצח סימיון-השלום

אנשים — הזיקפה של יאיר צבן והפיטמה של אריאל שרון

יומן אישי — פילגש ויאכטה עדיפות על כדור במיפרקת

מה הן/אומרים/ים — נשים עדיין חושבות שפוליטיקה זה גועל-נפש!

גם זה וגם זה — בוקר שקט בבית-קפה תל-אביבי

לילות ישראל — מיסעדה חדשה על שפת-הים. מיסעדה חדשה לחומס עם פלאפל

3

4

5

6

11

12

17

18

21

22

העולם הבא

עליית מחירי התחבורה הציבורית עוררה המנגות זעם בסביון: הגננים והעוזרות של דיירי שכונת-המצוקה אינם מגיעים לעבודה בזמן.

42

רחל המרחלת מרווחת:

אני (הישוב של המדינה) אללי (בת-מונה) החליפה את התמחותה: תמורת אלף דולר ובעזרת איזמל-מנתחים היא תהפוך להיות "חדיש" של המדינה! רחל טימור גילתה את מישפחתו של ירוחם משל • דודי פיזנטי בין שרון קלי צ'ינסקי. הנערה ה"הולנדית והמכוננית הממוחשבת • יונה לחוביץ זכתה בבנה • סטיבן ברקוב אינו נרתע מפני רותי גלור.

40

4

- חלוקי-ראווה — מהוגן מלמנים וחושפני מאחור
- תמרורים — בגלל היהלומים שרפו את הספרים
- תשבץ — מקרה משעשע ומפתיע (6 אותיות)
- הרוסקים — כף-היד
- זה לא רק קווים קילנטי — חמישה צעירים בסיפריה של בית-הספר
- מיכתבים לריתי — מתי מתחילים לחשוב באמת. על מין הדוי — רופא במרכז
- וקיבוצניקים בקורס-טיס
- שידור — אחד שבר שן ואחד נסע לגרמניה
- השקל ואתה — עידן אי-הוודאות והמזומנים
- רחל המרחלת — אפשר לעשות תינוק גם ללא בעל
- העולם הבא — איך טסים לניו-יורק מבלי לשלם מיסים
- 24
- 27
- 28
- 32
- 33
- 34
- 34
- 38
- 39
- 40
- 42

סליחה, אבל מה הולך פה? משמאל לימין: תיקוה ארביב — געצרה... באשמת סחר בהרואין; פנינה חיים — נתפסה בנמל התעופה. היא לא יצאה במשך 19 יום לשירותים, כדי למנוע הוצאת סמים מקיבתה; עליזה ביטון — גידולה... למאסר של שנתיים על חלקה ברשת שעסקה במיסחר סמים. מי הגברות האלה? דוגמניות צמרת? ילדות טובות ירושלים? מיטב הנוער? מה יש לרומם אותן בכתבת-חינוכונים? ועוד, לסיום, רחמנות עליהן, איזו ארוחת-צהריים (מרק-שעועית תפל, קציצת-סויה ותפוז לקינוח). אולי שכחתם על מה מבלות הגברות האלה בכלא? אלה הן סוחרות-סמים, מפיצות-סמים, בלדריות-סמים. האם אתם מכירים הרבה פשעים כלפי הזולת החמורים מפשע הפצת-הסמים? הייתי מספרת אותן בעצמי. אבל קרחת לכל אחת. תיספורת אפס.

לאה עינבל, תל-אביב

דניאלה של הסרטים

על סירטי חסמבה ועל סירטי תותי-בר (העולם הזה 3.7).

דניאלה שמי, זה שום דבר אישי, אבל אני פשוט אוהב אותך. לקחת מילים מהפה שלי. בכל פעם שאני כבר מתפנה ורוצה לצאת בערב לאיזה סרט, איזה מערבון טוב או איזה סרט-מתח ראוי

(המשך מעמוד 3)
איפה שאתה לא נוגע כמפה של הארץ, אתה תמיד תופש את עצמך אומר "יא אללה, איך המעגלים של ההסטוריה נסגרים?" הנה למשל מיכתבו של הקורא פרידמן, שסיפר על שדה-התעופה הבריטי על שפת הכינרת (במקום שבו מצוי היום קיבוץ מעגן), שימש כבסיס-אימונים לצנחנים הארצישראליים שצנחו באירופה הכבושה בידי הגרמנים. האם ידעתם, כי 30 שנים קודם לכן שימש אותו מינחת (זה מה שזה היה, לא שדה-התעופה, רק מינחת, בסך הכל) כבסיס של להקת-התעופה גרמני שהיה נספח לצבא התורכי בארץ בימי מלחמת-העולם הראשונה?

דב דבורין, טבריה

סליחה

טעות בזיהוי גברת בתצלום (העולם הזה 22.6)

בהעולם הזה התפרסמה, בראיון עם חבר הכנסת מוחמד מיעארי, תמונה, כשמאחוריי בעלי, בשמן הכותרת תחת התמונה משתמע כי זו היא תמונה של אשת הח"כ. הגברת שאריה מיעארי, שתוארה בראיון כגברת ערבית, יפה מאוד.

אך אני אינני אשה יפה, גם לא ערבית, ובהחלט לא נשואה לח"כ מיעארי. אני יהודיה, אם לארבעה בנים מבוגרים, סבתא לשניים, גננת

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03/232262. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שנון ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפריה, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרונן ♦ המו"ל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש ♦ בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גדי בע"מ, תל-אביב

שחזר בלילה מחו"ל התקשר עם המערכת כדי לברר את הפרטים. ואחרי-כך נקט אמצעים משלו. ההמשך מופיע בעמודים 98.

לנקר

את העין

בימי-קדם היה נהוג להרוג שליחים, המביאים בשורות רעות. היה בזה משהו מאגי — כאילו הריגת השליח באה לכבול את הבשורות הרעות עצמן. דויד המלך ציווה להרוג את הנער העמלקי, שהביא לו את הבשורה על מות שאול ויונתן. (אומנם נאמר בתנ"ך שהנער-הגר נרצח מפני שעזר לשאול להתאבד, אך זהו תירוץ שקוף). לאחר מכן התקדמה האנושות, והכל הבינו כי לא יתכנו יחסים סבירים בין עמים ובין בני-אדם, אם צפויה סכנה מתמדת לשליחים. לכן התגבש עיקרון הפוך. השליח זכה בחסינות מוחלטת. פגיעה בשליח הפכה פשע שלא יכופר. על פי חוקי רומא. הריגת שליח רומי היתה עילה למלחמה. המיקרים הבולטים, שבהם הופר כל זה, רשומים בסיפרי-ההיסטוריה, לדיראון-עולם. הומצאו מלבושים מיוחדים כדי להבליט את השליח. לכל יפגע בו איש.

העיתונאי המודרני הוא שליח הציבור במקור מות של אירועים. הכל מבינים כי התברר המור דרנית בכלל, והחברה הדמוקרטית בפרט, אינה יכולה לתפקד בלא זרם חופשי של מידע בתמונה, בכתב ובאומר.

לעיתונאים אין מדים מיוחדים. רק לעיתים, במקומות מסוכנים במיוחד, המציאו העיתונאים לעצמם מדים מיוחדים. כך, בשנים הראשונות של מלחמת-האזרחים האלבוניות, היו עיתונאים מעי רבים לובשים חולצות-טי, שעליהן הכתובת הבולטת: "גא לא לירות! אני עיתונאי!"

הפגיעה בעיתונאי היא פשע חמור יותר מאשר פגיעה באדם אחר — לא מפני שהעיתונאי הוא אדם מיוחד, אלא מפני שהוא ממלא תפקיד ציבורי חיוני, המכריח אותו לאיפסע להימצא במוקד של אירועים אלימים. הכתב יכול לפעמים לשמור על מרחק מסוים, אך הצלם-העיתונאי חייב להגיע אל מוקד האירוע ממש. אם לא יזנח מפני האלימות, לא יראה הציבור הרחב את אשר הוא חייב לראות ולדעת. הפוגע בצלם-עיתונות מנקר את עינו של הציבור. הפוגע בעיתונאים, סותם את אוני הציבור.

משום-כך יש סכנה נוראה במסע המתנהל בארץ מזה שנים — מסע של הסתה פרועה נגד העיתונות. אריאל שרון עלה על הכל, כאשר האשים את "התיקשורת" בכל האסונות שהוא הביא על עמ"י-ישראל. אך אין הוא יחיד במערכה עכורה זו. פוליטיקאים רבים שותפים לפשע זה, וגם ידיו של נשיא-המדינה אינן נקיות.

מסע זה של "עליהם" על העיתונות אינו אלא חזרה לימי-קדם. לאמונה המאגית שהמצב "יש" תפר אם ייהרג האיש המביא את הבשורות הרעות. זוהי גישה פרימיטיבית, ואין זה פלא שהיא מוצאת הר בליבם של אנשים פרימיטיביים. שינאת-העיתונות, שהתפתחה בקרב היסודות הפרימיטיביים והאלימים ביותר של המישטרה, הנגזעים ממילא בסאדיזם הולך ומתגבר, היא שהולידה את פרשת צלם-העיתונות רחמים ישראלי, המתוארת בעמודים 76.

בכל אשמה שולמית יריב, וגם חנה גבאי, מוכרת המערכת.

את שולמית יריב מכירים הכל. חנה גבאי אינה מוכרת ברבים.

אם העולם הזה הוא מוסר, חנה היא מוסר-בתוך-מוסר. יש לה יכרון פנומנאלי. היא זוכרת כל תמונה וכל כתבה שפורסמה בהעולם הזה ב-30 השנים האחרונות. שום מחשב אינו יכול להתחרות עימה.

חץ מזה יש לה טביעת-עין בלתי-ריגילה, פרי נסיון של שנים.

לולא שולה וחנה, היתה צעירה בשם מאיה חיה עתה כשקט. מוגנת עליידי צואיסור-פירסום שניתן עליידי שופטת על סמך עדות כוזבת, ואילו לשופט-בדימוס חיים שפירא היה נגרם צער רב.

בתו של שופט

ובך קרוי הרברים:

ביום הראשון בבוקר נכנסה למערכת צעירה בשם מאיה, ובירה צואיסור-פירסום של השופטת המחוזית שולמית ולנשטין. על פי הצו, אסור היה לפרסם את שם-מישפחתה של מאיה זו. וכל פרט על מישפחתה, אחרי שנתנה עדות בפרשת-האונס שבה הורשע ידידה, אחיו של הזמר וזהר ארגוב. העניין עצמו כבר היה ידוע לנו. מפני שהעורכת שלנו לענייני-מישפט, עורכת-הדין אילנה אלון, סיפרה לנו עוד ביום השישי שבתו של השופט חיים שפירא, מי שהיה נשיא בית מישפט השלום בתל-אביב, העידה לטובת האנס. גם או ביקשה הצעירה לאסור את פירסום שמה, בשל מעוררו הרם (ולשעבר) של אביה.

באותו הזמן הגיעה למערכת שולמית יריב, שהיא קרובת מישפחה של אחד השופטים. וגם ירדת-מישפחה של חיים שפירא. משום-מה לא פגשה שולה עדיין בכנותיו של השופט שפירא ולכן לא התעורר חשדה למראה מאיה. היא שמעה מפי מאיה במה העניין, והבטיחה לדאוג לכך שהמערכת אכן תקפיד על מילוי צואיסור-פירסום. מאיה הלכה כשליבה טוב עליה.

אולם משהו עורר את חשדה של שולמית יריב, אולי משהו תתי-הכרתי. גם אצל חנה התעורר ספק. "זאת לא בת של שופט!" טענה. התנהגות הצעירה ובזות-ההיכור שלה עוררו את החשד. לשולה היה פיתרון פשוט ליישוב הבעיה. היא טילפנה לביתו של השופט-לשעבר, כששמעה שזה נמצא בחוץ-לארץ. דיברה עם בנו, שגם הוא עורך-דין. היא שאלה אותו אם יש לו אחות בשם מאיה, ושמעה מפיו הכחשה נמרצת. אומנם יש לו אחות, סיפר, אך אין שמה מאיה, ומעולם לא היתה מעורבת עם אחיו של וזהר ארגוב. ליתר ביטחון הבטיח לבוא מייד למערכת. כדי לעיין בתמונות שצולמו בבית-המישפט עליידי צלם-המערכת צבי טישלר. כדי לוודא שאכן אין הצעירה קשורה במישפחת השופט שפירא בכל דרך שהיא.

כשבת הבן, רון שפירא, למישרדי-המערכת, בליווי אחותו היפהפיה חגית. הוא קבע מייד כי הצעירה מאיה אינה בת מישפחתו. מכאן עברו הדברים לידי אילנה אלון, שהתקשרה עם התובעת במישפט, ולאחר מכן עם השופטת ולנשטין. ואילו השופט-בדימוס חיים שפירא,

קוראת הופמן ובעלה

אם לארבעה, סבתא לשניים

לשמו, לאשתי יש תמיד כאמתחתה איזה תותי-בר או אשתקד במאריינבאד, מלווה בהערות מסוג "לא קראת מה שהיא כתבה בעיתון, איזה סרט, איזו תאורה, איזו זווית-צילום, איזה כתיב?" ואני אומר לה: רותי יקורתי, אני בסך-הכל רוצה ליהנות שעתיים, לא רוצה לראות סרט מהאקדמיה, שזכה בפרס תמר-הפח בריקיוויק, רוצה לראות את ג'יימס בונר וההתייכות שלו דן שטרומן, תל-אביב

סוד השוויון

עוד על שוויון-המינים במדור מה הן אומרות / מה הם אומרים (העולם הזה 3.7)

אני מתפלאת על הקוראת צוויבל, הדורשת כי נגד כל גבר, המביע את דעתו במדור מה הם אומרים תופיע אשה, ולהיפך. זה לא יהיה שוויון. זה יהיה אי-שוויון או, לפחות, שוויון מדומה ומלאכותי.

כי למה הכוונה בשוויון של ממש? שמתייחסים לרעיונותיו של הנשאל/ת, ואז לא חשוב אם יהיו גישה אומרים במדור או שש אומרות, או כל חלוקה אחרת.

ואילו הקפדה סכמאטית, אשה אחת כנגד כל גבר אחר, היא לא שוויון, היא סתם קיפוח, כי מתייחסים למין הנשאל/ת ולא לדעתו/ה. סוד השוויון הוא אחד בלבד: מה יש לנשאל/ת לתרום למדור.

רחל רעואל, תל-אביב

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות. מישפטיות או טכניות.

במיקצועי ונשואה כל השנים לפרופסור יוחנן הופמן (מאוניברסיטת חיפה), שקיבל השנה את פרס עיצאם סירטאוי (ובהזדמנות זו גם צולמה אותה תמונה).

כמוכן שנגרמה לי אי-נעימות עקב הטעות בזיהוי והייתי רוצה שתפרסמו את התמונה שוב ותבקשו את סליחתי ואת סליחתה של הגברת מיעארי. רנה הופמן, חיפה

זה בדיוק מה שהעולם הזה עושה (ראה גלופה) ומבקש, בהזדמנות זאת, את סליחת שתי הגברות.

תורה

על תרומת העולם הזה לסילוק מיפגע סביבתי.

לפני שבוע, אחרי מאבק של שנים, נסגרו מיפעלי תשלובת-הטכסטיל קשת, שגרמו מיפגע סביבתיים בלב שכונתנו. קעת אפשר סוף סוף לנשוש לרווחה באיזור מגורינו: סוף-סוף ניתן לשמוע את ציוץ הציפורים שעל פני האדורות אשר ליד ביתי; כבר אין נישאים באוויר הריחות המזחלים של הגזאים והכימיקאליים המסוכנים, וכבר אין למצוא את גרגירי-הפיח השחורים על-פני החפצים שבסביבה.

וכל זאת לא כמעט בזכות כתבתכם (סרטון בלב רמת-גן, העולם הזה 7.12.77), אשר אילצה את עיריית רמת-גן ואת משרד-הבריאות להגיש תביעה מישפטית נגד המיפעלים, ועל כן - תורת כולנו.

בשם תושבי הסביבה, ד"ר דויד הומינר, רמת-גן

תיספורת אפס

על ביקור ספר-הצמרת בכלא-הני-שים (העולם הזה 3.7)

רוגז על פרס

האמריקאים רוגזים על שימעות פרס, שרחה את ההכרעה בעניין הסכמה ישראלית לבוררות במאבה. האמריקאים מזכירים ללישכת ראשיהמשלה שפרס התחייב לפני זמן לא רב לסיים את הדיון תוך שבוע. מאז הוא טרוד בתוכנית הכלכלית, ואינו מתפנה כדי לשוב לטאבה.

המפד"ל אחרי ש"ס

במיסלנות הדתיות מדברים שוב על חיזורי המפד"ל אחרי ש"ס. במטרה לסגוע באגודת ישראל ולחלל סופית את אהרון אבוהצירא. עלפי גירסה זו, יהיה זה הפרויקט האחרון של הר"ר יוסף בורג, ואחר כך, אם המיבצע יעלה יפה, הוא יפרוש מהפוליטיקה.

העולם הזה
במישפט מישטרת
שעה קלה לפני שנגזר ביום שני השבוע דינם של חמשת השוטרים, ובראשם אלי ארזי, חתנו של מסבילימישטרה, שהורשעו באלימות נגד אזרח, ביקשו השוטרים כי השופטים יסללו את עצמם, משום שהמידע על ההרשעה ומועד מתן גזר הדין הודלפו להעולם הזה, ופורסמו בגיליון האחרון במדור תשקיף. השופטים סירבו לסלול את עצמם, אך הבטיחו לפעול כדי שהמדליף יימצא.

חיילים רעבים בקו העימות

אחד מחברי ועדת החוק והביטחון של הכנסת קיבל השבוע דוח מפורט מחיילימילואים, על רמת התזונה הירודה של חיילי צה"ל באחד מקווי העימות החמים. על פי הדיווח, שיועלה בוועדה, חיילים הנמצאים בתפקידים ביטחוניים אחרים מתלוננים כי בשעות העסילות הם רעבים, משום שהתפריט הוא דל, אף יותר מזה המוגש בבת יכלא צבאיים.

רבין מסביר מניעיו

שר הביטחון יצחק רבין עסק בשבועיים האחרונים בהסברת עמדתו בעניין התוכנית הכלכלית לכל אנשי מחנהו. רבין נמנע מההצעה בישיבת המשלה, בגלל שאלת הקיצוץ בתקציב הביטחון. הוא טוען כי לשאר הסעיפים הוא מסכים ככל לב, וקרא לאנשיו לתמוך בתוכנית.

מדוע פורש קרתי

במטה הארצי רווחות שמועות עקשניות שניצב יחזקאל קרתי, ראש אגף החקירות, אינו פורש במיידית, אלא אחרי שהתברר כי כל החיזים מופנים אליו סביב הדלפת חומר מסוים לכתב סלילי. קרתי מעולם לא נחקר בעניין זה, ובאופן רשמי פרישתו איננה קשורה בתוצאות חקירת ההרלפה.

בורחים מהגדה

גדרהמערכת בגבול המזרחי עמוסה באחרונה באורחים בלתי יקרואים — פלסטינים — המבקשים לעבור באישון לילה את הגבול מן הגדה אל עבר הירדן.

מינוי תמוה לגרמניה

פרשה חדשה במטה הארצי — והפעם סביב מינויו של נציג מישטרת ישראל במחלקת המודיעין של המישטרה בגרמניה. המדובר בקצין מישטרה בגימלאות שהוחזר לשירות, אחרי שאולץ לפרוש על ידי מפכ"ל קודם, שאול רוזווליו, לפני עשר שנים. הפרשה היתה בעיקבות חקירה על טיב היחסים בין הקצין ועבריינים יהודיים בגרמניה. הוא מונה לתפקיד הנוכחי בגלל שליטתו בשפה הגרמנית והכרתו את מישטרת גרמניה.

המדליפה פוטרה

פוטרה עובדת בכירה בחילין — החברה הישראלית לעיבוד נתונים, שמנייתה נסחרת בבורסה — אשר נחשדה בהדלפה לבעל מניות, שהיה בעבר מנכ"ל החברה, על הנפקה פרטית של חילין. הפיטורין באו אחרי שהעובדת התנגדה להיבדק בגללישקר, כדי לבחון אם היא היתה המדליפה. בעל עניין חדש בחברה הוא יונתן זוכוביזקי, הנשוי לבתו של המיליארדר שאול אייזנברג, אך הורחק ממקרייהון המישפחתיים.

טראויל — רישיון הקידוח פקע

חברת טראויל, שמנייתה נסחרת בבורסה, היא החברה ששמה הוזכר בשבוע שעבר בישיבה של ועדת הכלכלה של הכנסת, כחברה שרישיון הקידוח שלה פקע אך מנייתה ממשיכה להיסחר בבורסה. לא מכבר רכשה טראויל יחידות החזקה בחברת נפט אחרת, נורת אמריקה.

תובעים ירושלמיים פורשים

ישיעה תובעים בכירים במישטרת ירושלים יפשוטו בקרוב את מדיהם, בגלל מזרדת דרוח ומורל ירוד במישטרה ואכזבה מהסיקור החדש.

בית הלורדים במישטרה

קצינים צעירים בדרגות בכירות במישטרה טוענים כי נבלמה התקדמותם בשל קידמו של מה שמכונה במישטרה "בית הלורדים". הכוונה היא לחמישה קצינים בדרגת ניצב, שהגיעו כבר מזמן לגיל הפרישה או המתקרבים אליו, ועדיין לא פרשו. הם תופסים תפקידים המונעים קידומם של צעירים יותר.

הצהרותיו של עיתונאים

הצעה מרחיקת לכת הועלתה לאחרונה בוועדת האתיקה של אגודת העיתונאים: לחייב עיתונאים — חברי האגודה ומצי טרפים חדשים — למלא טופס הצהרת דיון, כדי לשקף בדרך זו על כל עיסוקיהם של העיתונאים והבנסותיהם במהלך עבודתם. נראה שההצעה תיכשל, כי רק מעטים יתמכו בה.

בניה לאיחוקית ב.חברת חשמל

מינהל ההגדרה של עיריית תל אביב מגיש תביעות מישפטיות נגד חברת החשמל על כך שהחברה כנתה מיכנים קבועים, ללא היתר, בשטח מופקע, מחוץ לתחנת הכוח רדינג בצפון העיר.

על פי הרישיון שהוצא, רשאית החברה לבנות שם מיכנים טרומיים נידים בני קומה אחת בלבד.

סיסמות במישרד כך

אלמונים הציפו בשבוע שעבר בסיסמות אנטי גיועניות את הכניסה למישרד תנועת כך בתחנה המרכזית בתל אביב.

מגבות ועולות באילת

מכת גניבת המגבות מבתי מלון באר לת עשויה להביא לחדוש עולמי, שיוכנס לשרות המוצע לאורחים בעיר הדרומית. כמה מלונאים חושבים ברצינות להתחיל לקחת על מגבות, למכור להם מגבות לשימושם במחיר מוזל או לנעול את ה מגבת באמצעות כבל בחדרהאמבטיה, כך שאי אפשר יהיה לגנוב אותה.

הדואר נגר הצנזורה

במישרד החקירות תומכים בהצעה לבטל את הצנזורה האזרחית על ריביר הדואר הנכנסים לישראל. במישרד סבורים כי פעולתה של מחלקה זו גורמת לעיכובים בחלוקת הדואר.

צרות צרורות בחיפה

עיריית חיפה ממשיכה להסתבך, והפעם סביב השאלה מי ישלם את הסיפויים שקבע בית המישפט, אחרי שהעירייה הפסידה בתביעת דיבה. הקובלנה הפלילית הפרטית הוגשה על ידי שני מהגדרי העיר, משה שוורץ ומשה אורן, ביחד עם העירייה, נגד ידיעות אחרונות, כתבו מרדכי גילת והאדריכל החיפאי דוד ינאי, בעיקבות פירסומים סביב מעשים בלתי רשומים במהלך בניית בית הלוחם בעיר, שאותו תכנן ינאי. בתחילת יוני פסק השופט בנימין קוהלת שהעירייה ושני המהגדרים ישלמו כשישה מיליון שקל כל אחד — בסך הכל, סכום המתקרב עתה ל-18 מיליון שקל. קוהלת גם פסק שאם הסכום לא ישולם עד ה-1 ביולי, יתוספו לסכום הפיצויים גם ריבית והצמדה, החל מחודש יוני. הסכום עדיין לא שולם. המהגדרים אינם ששים לשלם מכיסם. העירייה רוצה לשלם, אך ידיה כבולות, כי התביעה הוגשה בניגוד לחוק, מבלי שקיבלה את אישורה של מועצת העירייה. יהודית נאות, חברת מועצת העירייה, כבר הודיעה לאריה גוראל שאם הכסף יוצא מקופת העירייה במירמה, היא תפנה מייד למישטרה.

מבוכה בשגרירות

בכמה שגרירויות של ארצות אירופה, ובמיוחד של דרום אמריקה, שוררת מבוכה עקב חשש להסתבכות חברות העושה הלאומיות שלהן במתן עמלות חריגות לסוכני נסיעות ישראלים.

כמה מהסוכנים נעצרו החודש בחשד שחלק מהעמלות הועברו לחשבונות סודיים בשווייץ.

הכתבים הצפוניים

נגד המישטרה

תא הכתבים הפליליים בצפון עשוי להחרים את דובר מישטרת מרחבי חספה, הפקר דוד פרנקל, בטענה שאינו ממלא בראוי את תפקידו, ומדווח לכתבים על האירועים שעות — ולפעמים גם ימים, אחרי התרחשותם.

התחרות בקמבוריה

נציגים סיניים, המנסים לגייס עזרה מיקצועית לכוחות המחתרת הקמבורית, חזרו ריק, נסגשו באירופה חשאי עם אנשי עסקים ישראליים. הם מעוניינים בעיקר בענף האלקטרוניקה. הסינים חוששים שהתמיכה הגוברת של ארצות הברית בפול פוט, בן חסותם, תגרום לו לערוק מתחום השפעתם.

במדינה

העם

עיצרו את העולם.
אנחנו רוצים לדרתו

האם מוציאה ישראל את עצמה ממעגל האנושות, וחייה על כוכב אחר?

היתה זאת הפגנת הסולידריות הגדולה ביותר בתולדות האנושות. מיליארד וחצי בני-אדם מסביב ל- כדור-הארץ הקשיבו בעת ובעונה אחת לשני קונצרטים המוניים, שנערכו בלונדון ובפילדלפיה, על-פי יוזמת כוכב גלדוף, מנהיג של להקת-דוק. 150 אלף איש היו נוכחים בעצמם בשני האירועים האלה — כל שאר המיליונים ראו את הקונצרטים כשידורים חיים בטל-וויזיה של ארצות-הים.

לכאורה היה זה רק מיכצע-ענק לגיוס כספים למען קורבנות הרעב באפריקה. אך למעשה היה זה הרבה יותר — הפגנה של אחוות המין האנושי, ביטוי לרצון הקולקטיבי של האנושות לעזור איש לרעהו ולהילחם ברעב. ממילא היתה זאת גם הפגנה אדירה נגד הגזענות, שקורבנותיה הכרוניים הם השחורים, בני אפריקה. טירוף המערכות, אורחי ישראליים לא היו שותפים להפגנה כלל-אנושית זו.

הסיבות היו, כביכול, טכניות. רשות-השידור טענה שאין לה התקציב הדרוש. אך כאשר הציעו פירמות פרטיות לממן את השידור, סירבה. מכיוון שהרשות לקתה זה מכבר במחלה ממארת של טיפוף-מערכות, וכל החלטותיה משוגעות — קשה להתפלל על יחסה למאורע כביר זה. אך דבר אחד ברור: גם הטייפוף של רשות מתפוררת זו לא יכול היה להביא להחרמת המאורע, אילו היתה בישראל קיימת מודעות כלשהי לריגשותיה של כלל-האנושות. רק מפני שישאל חיה כיום מחוץ למעגל האנושות, ומרוכזת כל-כולה באגואיזם לאומני מתנכר ומנוכר, יכלו הדברים לקרות כפי שקרה.

מכביה אנתרופוסטית. אולי אין זה מיקרה שכאוחו השבוע נפתחה בישראל המכביה — אירוע ספורטיבי-לאומני, הסותר את האידיאלים האוניברסליים העתיקים של ספורט כלתי-פוליטי.

יתכן כי רעיון המכביה היה טיבעי ומובן בימיה הראשית של הציונות. בטרם קום המדינה, כאשר ביקשו היוזמים להחזיר את היהודים להוויה של עם נורמלי. כיום הוא אנכרוניזם, שיש בו כדי להגביר את הכידור של המדינה ואת המגמות הלאומניות-גזעניות החשובות הפשוטות בה. כבי-חנית — אנחנו ואפסנו עוד.

ואכן, פתיחת המכביה, ששוררה בשידור חי, לא היתה אלא עוד פסטיבל לאומני אחד, שחוקש שלו לספורט היה מיקרי לגמרי.

המשבר להוציא את העו

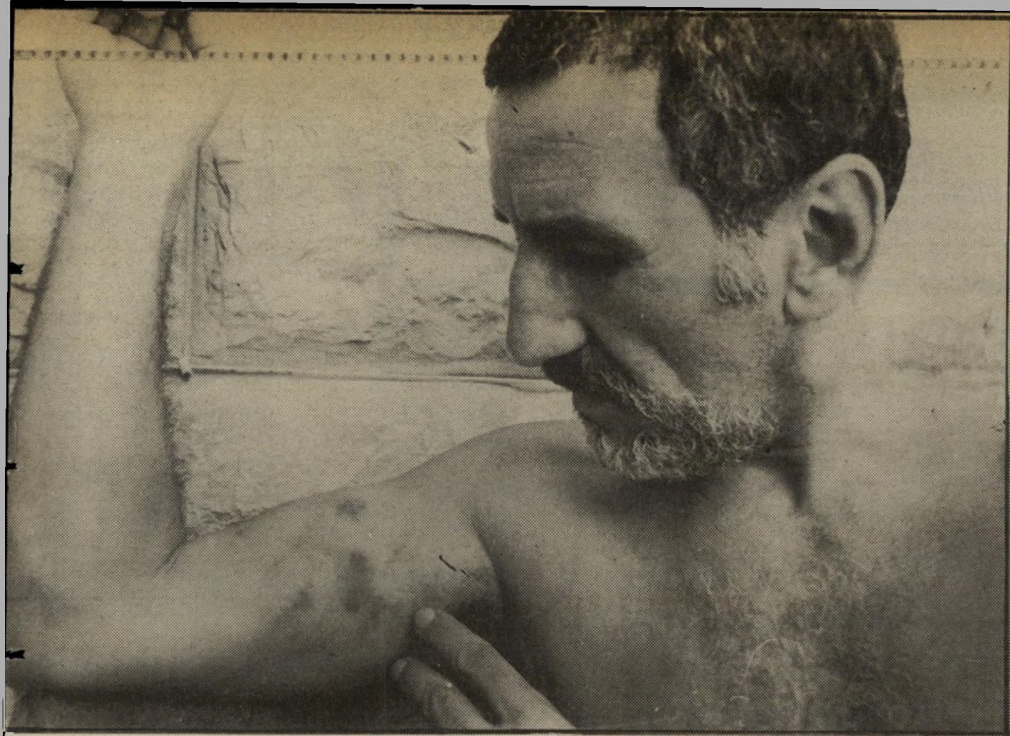
ראשי ההסתדרות לחמו בחירוף-נפש כדי להוציא מן התוכנית את העיזים שהוכנסו בה למטרה זו

השאלה היתה: להוציא את העו או לא?

כאשר גזרה הממשלה את הגזירות הקריות, התוכנית הכלכלית החדשה, היא הכניסה בהן כמה וכמה עיזים. היא היתה מודעת לכך שעומד להיפתח משאומן קשה עם ההסתדרות ועל כן לקחה מראש בחשבון שיהיה צורך לוותר על משהו, כדי שהמוני העובדים יכלו את הגלולה המרה.

השבוע היה כל הוויכוח נטוש על מיספר העיזים שהוכנסו לתוכנית ואי-שד יוצאו ממנה, לשביעות-רצון הכל-מס-רביש? חלילה! היה ברור מראש כי ההסתדרות, אשר בראשה (המשך בעמוד 10)

צלם-העיתונות רחמים ישראלי (משמאל), שהותקף באכזריות על-ידי שוטרים, מצביע על החבלות שנגרמו לו, מספר כיצד הגיע למיקצו, נזכר בריגעי ההשפלה ומודה בגילוי-לב:

"אני בוכה בלילות!"

וממהר למסור אותן למערכות-העיתון. הוא עובד תמיד לבד. מעולם לא היו לו אסיסטנטים, עוזרים או שותפים. הוא סוכנות שלמה של איש אחד. "אני אוהב את העבודה הזאת. העיתונות טובעה אצלי בדם. המהירות שבעבודה היא חלק מן הסיפוק. הרבה פעמים, הצד הזה יותר חשוב מהצד הכספי. אני נהנה לראות איך אני מספיק להגיע ולבצע את העבודה, וזה מאוד מספק אותי. למרות שיש לפעמים קשיים בעבודה ולפעמים לא נוח, מעולם לא חשתי לעזוב את המיקצו וגם עכשיו אני לא חושב על זה."

האירוע המרגש ביותר שצילם, לדבריו, היה במצריים, מייד אחרי בואו של אנורו אלי-סאדאת לארץ. רחמים נסע למצריים עם מישלחת ישראלית. "קשרתי אז קשרים עם צלמים מצריים, והם הציעו לי לבוא איתם וצלם מישחק-כדורגל. הם הכניסו אותי לתוך המיגרש של מאות אלפי מצרים צור-עקים, וזה היה מרגש לעמוד שם ולצפות במישחק-כדורגל, בארץ שעד לפני זמן קצר היתה אויב, ושהיינו איתה במלחמה!"

למרות שהוא כבר הרבה שנים במיקצו, הוא עדיין מתרגש כשיש אירועים חשובים, שהוא צריך לצלם: "אם יש, למשל, פיגוע, הלב שלי פועם וכולי נרגש, לפעמים יותר מאשר לפני 20 שנה. אז היה לי מרץ לצאת החוצה לצלם. היום זה יותר קשה, אבל אני עדיין מגיע לכל המקומות. אני חי את זה, זה טבוע בדמי."

"צריך לטהר אותו!"

מיסגרת עבודתו צילם רחמים פעמים רבות הפגנות, לפעמים גם אלימות, אך מעולם לא היתה לו התנגשות עם המיטרה, מעולם לא נעצר. הקשר שלי עם המיטרה מאוד טוב, תמיד הערכתי אותם. השוטרים הירושלימים חברים שלי, קודם כל חברים. אני לא זוכר שאי-פעם היה איזה תקל או ויכוח רציני.

"מפריע לי שגיליתי שיש בגלגול הזה, והמכבד את עצמו וקורא לעצמו מיטרה, אנשים המכתימים את שאר השוטרים. יש שוטרים טובים בארץ. אני עדיין מעריך את המיטרה, אבל לא את האנשים האלה שעשו לי מה שעשו. אם יש משהו לא נקי במיטרה, צריך לטהר אותו."

שלים. עד שיום אחד היה במיקרה בשוק מתנהייהודה, ובמיקרה היה שם פיגוע. ובמיקרה צילם את מה שקרה אחרי הפיצוץ, ותמונותיו התפרסמו בכל העיתונים. מאז רבק בו הג'וק של צילום עיתונאי, ומאז לא עזב אותו. הוא היה "פרי-לאנס" (צלם חופשי) ועבר בעיקר עבור הצהרון ידיעות אחרות-נות.

מלבד בהעולם הזה לא היו או צלמי-מערכת קבועים כמו שיש היום. "כדיעות אחרונות דחפו אותי וטיפ-חו אותי, ועכרתי בעיקר בשבילם."

מאז שהתחיל לצלם, לפני 17 שנה, הספיק להיות נוכח ולהנציח את מרבית אירועי-החדשות במדינה. הוא הפך שם-דבר במיקצו, והיה ברור שאם קורה משהו בירושלים או בסביבה, רחמים נמצא שם כשהוא נושא את המצלמה שלו, רץ אחר-כך לחדר-החושך לפתח ולהדפיס את התמונות

הולכים ביחד. ישראלי אומנם לא צילם את הצילום הראשון שלו כשהיה ילד קטן, אבל גם כך הוא מצלמי-החדשות הוותיקים בארץ.

כשסיים את שרותו הצבאי, נסע רחמים להולנד. לפרנסתו עבד שם כחנות-צילום, ואז גם למד לצלם. אלה היו השנים היפות ביותר בחייו! הוא אמר כשנזכר בהולנד. אך אז הכיר גם את אירנה, בחורה הולנדית מעיר גרמניה ובלגיה. אירנה ורחמים התחתנו ובאו לגור בארץ. מדוע?

"באתי לארץ, כי הכרתי אשה הולנדית צינית והיא גררה אותי חזרה. לי דווקא לא היה איכפת להישאר שם!" לאירנה היה ברור שיש לבוא לארץ. מילדות היתה חברה בתנועות-נוער ציוניות, והיא ידעה שאת ביתה תקים בישראל.

הם הגיעו לארץ ב-1968, ורחמים התחיל לעבוד בחנות צילום ביר-

ה טלפון בביתו של רחמים ישראלי אינו מפסיק לצלצל. עשרות אנשים רוצים לעודד אותו, לשאול מה שלומו, להציע עזרה. חלק גדול מן המטלפנים (רחמים אומר שלפחות חמישים אחוז) הם שוטרים, המתקשרים כדי לומר מילה טובה, כדי להביע ועזוץ.

הסיט התחיל כיום החמישי, כי שלוש אחריה-צהריים, ליד רחוב היר-קון בתל-אביב, בטיילת שעל שפת-הים. עד אותו רגע זה היה עוד יום-מיקצו, יום שבו נסע ישראלי לתל-אביב, כדי לערוך את החשבונות עם מערכות-העיתונים שאיתן הוא עובד. מאותו רגע זה הפך ליום הקשה ביותר של חייו. יום שלא יישכח, יום שבו הותקף באכזריות, הוכה, נחבל, נפל והושלף עד עפר. האחרים הצלצו הדרכים האיומים האלה היו כמה משוטרי מיטרת-תל-אביב.

צילום-עיתונות ורחמים ישראלי

"איך זה היה נגמר?"

טרה. עדי גונן. אשתו של רחמים, שהגיעה מירושלים. התקשרה איתי ואמרה שהיא ראתה אותו בתחנה. שעומדים לשלוח אותו לאבו-כביר ושאמרו לה שאין מה לעשות. כי הוא צריך להישאר במעצר. מכיוון שהשעה היתה מאוחרת, הזמנתי אותו אליי, שתלון אצלי.

בערך אחרי חצות, בזמן ה"משאומות" עם גונן. הוא הודיע לי שרחמים ישוחרר עוד באותו ה"לילה. ואתמול הוא שוחרר.

הוא יצא בשעה 2 לפנות-בוקר. יפה שעוד נתנו לו לטלפן ולהודיע שהוא בחוץ. כשעלה אליי, הוא פשוט חיבק את אשתו, וישב ומירר בבכי. אחרי זה הם נסעו למיטרה, כדי להשתחרר בערי-בות.

הדבר העקרוני, שאין לשכוח אותו, הוא שהכוונה היתה להש-איר אותו במעצר עד הבוקר. ללא שום סיבה או חקירה. כלומר — המעצרים והמכות הפכו לאמ-צע-עונשה בידי שוטרים. לולא ההתערבות שלנו, אין לדעת איך זה היה נגמר.

עיתונאית הר-שמי
איזה נס! איזה נס!

מובן שגם אני עשיתי. דיברתי עם המיטרה בירושלים, ששם מכירים אותו. ועם דובר המי-

מפקד-מחוז עמיר
זנות על רקע לאומני

לתורה שקיימת מזימה ערבית להוריד את בנות-ישראל לזנות. כאשר מפקד-מחוז של מיש-טרת-ישראל חוזר על תורת כהנא, מילה במילה, וזוכה באישורם של ח'כים - איך אפשר לצפות ל-טיהור המחוז מתופעות האלימות. הגזענות והסאדיזם?

תורתו של כהנא

בנימוק פוליטי כלשהו, מופרך ככל שיהיה, כדי להעלות עצמו בדרגה, אולם כל בר-דעת מבין שמעשיו של סרסור, כמאבד כל גאווה אנושית, הם ההפך מלאו-מנות, המבקשת להקנות לבעליה גאווה אנושית.

אולם הטענה, כאילו קיימת מזימה של בני הגזע הנחות ל-השחית את בנות הגזע העליון, על-ידי הורדתן לזנות, אינה חד-שה. לא מפקד-המחוז גבי עמיר המציא אותה. היא כתובה, שחור על גבי לבן, בסיפורו של אדולף היטלר, מיין קאמפף - אלא ששם הסרסורים הם יהודים, והקור-בנות הן נערות אריות טהורות. זה היה הנושא העיקרי של העיתון הנאצי הזכור לשימצה, ששמו הפך שם-דבר - דר שטייר-מר.

בארץ נמצא חסיד של תורה היטלראית זו, בדמותו של הרב מאיר כהנא. הוא מטיף מזה שנים

את הרוח השוררת במישטרת תל-אביב, בהנהגתו של מפקד-המחוז גבי עמיר, מסמלת יותר מכל אימרה שהשמיע עמיר באוזן ני חברי-כנסת, שביקרו לא-מכבד במחוז.

גילה עמיר: שמונים אחוז מן הסרסורים במחוז תל-אביב הם ערבים, ואילו רוב הזונות הן יהודיות.

עד כאן היה זה מידע סטא-טיסטי, אך עמיר לא הסתפק בו. הוא הוסיף באוזני הח'כים פירוש משלו: יש סרסורים ערביים ה-עוסקים בכך על רקע לאומני! כמה ח'כים הינהנו ראשם באי-שור: זו הדרך שלהם לדפוק אר-תנו!

הסרסור הוא היצור הנחות ב-יותר בהירארכיה של עולס-ה-פשע, הוא אדם בזוי בעיני כל, וגם בעיני הזונה שהוא חי על חשבונה, וגם בעיני עצמו. יכול להיות ששר-סור כזה מנסה לתרץ את מעשיו

נסעתי בכביש הטיילת לכיוון יפו. פיתאום רפק מישוה על מיכסה המנוע שלי, וצעק לי לעצור. עצרתי ושאלתי מה קרה. הוא המשיך לצעוק ואמר לי להסתלק משם.

הוצאתי את תעודת-העיתונאי שלי, הראיתי לו אותה, ואז הוא השתולל עוד יותר ואמר: "אה, אתה עיתונאי, אני אראה לך".

הוא הלך וחזר, כשחזר הספקתי לצלם אותו במצלמה שלי. הוא היה כחור ללא מדים, לא ידעתי שהוא שוט, אחר-כך התברר שהוא חבלן מישטרה, בשם גיל.

הוא הוציא אותי מן הרכב וכופף את ידי לאחור. אחר-כך ביקש ממני שאת-לווה אליו לבדי באוטו, ונסעתי אחריו. היה אפילו מיקרה אחד בדרך, כשהם עברו רמזור, ואני לא הספקתי לעבור. אז ציפצפתי להם, שיחכו לי.

חבלן-מישטרה גיל

סובב את ידי לאחור ובעט בי בבטן.

לא התכוונתי להימלט מהם. ברור גם שלא התכוונתי, וגם לא פגעתי בהם ולא תקפתי אותם.

כולם מכירים אותי, יודעים שאני אדם עדין ולא מסוגל להרים ידיים. חוץ מזה אני זהיר, במיוחד אחרי הניתוח שעברתי, ומשתדל שהמקום לא ייפגע.

כשהגענו לתחנת-המישטרה ברחוב הרכבת, השוטרים כלבוש אורחי שוב הופיעו. הוא ניגש אליי, סובב לי את היר לאחור וחקקו. אני צעקתי מרוב כאב. אבל הוא לא הירפה ונתן לי בעי-טות בכטן.

אמרתי לו שאני אחרי ניתוח, אבל זה לא עזר. נפלתי על הריצפה, והי שוטרים גררו אותי פנימה, לתוך החד-חנה, והמשיכו להכניס לי מכות ולצי-עוק.

בכיתי מרוב כאב והשפלה, והם כל הזמן המשיכו לדרוך עליי ולבעוט בי וצעקו: "אתה עיתונאי, צריך לזיין את כל העיתונאים! עכשיו אתה יכול לק-רוא לכל החברים העיתונאים שלך, שיצלמו אותך איך שאתה נראה". כל זה היה בחדר-החקירות, ולאיש מן השוטרים בכניין זה לא הפריע. הם גם ניסו לומר לי, בצעקות, שאני תקפתי שוטרים. זה היה נורא ואיום. ביקשתי שיקראו לרופא, וזה לא עזר. עד עכשיו יש לי כאבים מן המכות שקיבלתי.

באחד השלבים ראיתי את העיתוי-נאית ויאלה הרישפי (ראה מיסגרת). אני מכיר אותה רק מן העבודה בשטח, אבל אני רוצה בהזדמנות הזאת להודות לה על כל מה שעשתה. אלמלא היא, אני לא יודע איך זה היה נגמר. היא היתה במקום במיקרה, וראתה אותי יושב שם. פניתי אליה בלחש ואמרתי לה שאני שבור ומוכה, ושאלתי אם היא יכולה לעזור. כשהלכה הביתה, היא התקשרה לכל מערכות העיתונים, והוריעה על מה שקורה, וזה עזר לשחרר אותי.

אחרי שהיא הלכה הם המשיכו להכות אותי ולצעוק, שכל העיי-תונאים הם זבל. אחר-כך זרקו אותי לתא עם עוד שלושה עצורים, שניים מהם ערבים. התחננתי שיתנו לי לטלפן לאשתי. הם נתנו לי, אבל

הוא גבר לדין ונחה, שלעולם אינו מתקוטט. בירושלים הוא דמות מוכרת ואהודה, לא רק בקהילת העיתונאים והצלמים. הוא דמות ירושלמית בור-לטת, אפשר לראות אותו בכל מקום שקורה בו משהו, ולא רק דברים קשים כמו הפגנות ופיגועים. רחמים מרבה לצלם גם אירועים חברתיים ומסיכות ירושלמיות. הוא מתקבל בחיוך ובי-שימחה, והוא עושה את עבודתו בנועם, ובעיקר במיקצועיות.

"אני הכי אוהב לצלם דברים מצי-חיקים. הצילום הכי מצחיק שצילמתי היה בזמן מיצעד בירושלים, לסיום צעדת ארבעת-הימים. על הבימה, ליד בית העם, ישבו כל האישים, קצינים בכירים בצבא וגם טרי קולק, הצוערים התחילו להגיע אל כימת-הכבוד, ואני פיתאום שמתי לב שראשי-העיתונאי נדרם בין שני גנרלים. צילמתי. מאז

אותו מיקרה התחילו גם צלמים אחרים לארוב לקולק, ודמותו המתנמנמת כבר הפכה שיגרה עיתונאית.

"מיקרה אחר היה גם הוא קשור בטי קולק. הוא עמד לחנוך מיגרשי-כדורגל, ונתנו לו לבעוט כמה בעיטות-פתיחה. מישוה נתן לו ללבוש מיכ-סניים קצרים. הם היו רחבים מדי, ונפלו לו כל הזמן. אני עמדתי מאחוריו וצילמתי אותו מאחור, עם המכנסיים למטה. זה היה מאוד משעשע.

"הצילום העצוב ביותר שצילמתי היה בלווייה של חייל שנפל. ראיתי חייל אחר, חבר שלו, שעמד במשך כל הטקס בצד. אחר-כך הוא חיכה עד שכולם ילכו, הוא נשאר אחרון ונשכב על הקבר והתחיל לנכות במשך הרבה זמן".

ב-1980 נפצע רחמים קשה בתאור-נת-דרכים, ושהב מעבודה במשך שנה שלמה. זה קרה אחרי שצילם את ראש-המשלה דאז, מנחם בגין, כשהתעלף בכנסת, וכל מערכות העיתונים רצו אז את התמונה במהירות. רחמים רץ לפתח את הסרטים, ונסע לתל-אביב להביא את התמונות לעורכי-העיתונים. בדרך חזרה התנגש במשאית ונפצע באגן-הירכיים. הוא שכב תקופה ארוכה בבית-חולים, ואחר-כך הסתובב במשך כמה חודשים כשהוא נעזר בקביים. עד היום יש לו כאבים, בעיקר בעת חילופי-מגיה-אוויר.

לפני חודש עבר ניתוח בגבו. מקום הניתוח עדיין מציק לו, הפצע עוד לא התאחה סופית.

"לזיין כל העיתונאים!"

שבאנו לירושלים מצאנו אותו יושב כפוף בקצה הספה בביתו. למרות שעברו כמה ימים מאז המיקרה, הוא עדיין המום, ואינו יודע איך להסתדר עם זה. הוא עדיין אינו מבין איך קרה שהוא מצא את עצמו בחול ומוכה, שכלל גופו מכוסה בחבורות-כחולות.

סיפור רחמים:

זה היה בסביבות השעה 3 בצהריים.

ארוכה בארץ נגד העיתונות והעיתוי-נאים (ראה איגרת העורך בעמוד 4). יתכן שמכת-הפתיחה היתה כאשר תקפו בשוק מחנה-היהודה בירושלים את כרמלה מנשה, כתבת קול-ישראל (היום כתבת לענייני-מישטרה). לפני חודש הוכה מנשה רו, כתב הטלוויזיה הישראלית, בעת שסיקר את הפגנת גוש-אמונים, מייד אחרי חילופי-השבויים. אז קמה זעקה, כתבו בעיתונים, אבל העניין נשכח ונעלם. ימים אחרים אחר-כך הותקף דן רביב, כתב-הטלוויזיה לענייני-מיפלות, כי-עת שסיקר כינוס של ועידת המיפלגה הליברלית. גם במיקרה זה הסתיים הנושא כבותרות מעטות בעיתונים. מיקרהו של רחמים ישראלי מחבר יחד שתי תופעות מחירות - התרת דמם של העיתונאים באופן פומבי, כמעט רישמי, והאלימות המתגברת בקרב שוטרי ישראל.

אין ספק שכל אורה, השומע השכם והערכ שהעיתונות היא מאכזב האסון, שהעיתונות אשמה בכל הצרות של המדינה, במילחמת הלכנון, כפיגועים, בחילופי-השבויים ובכל צרה אחרת, חושב שאם כך - אז צריך להרוס את העיתונות, והדרך האחת להרוס אותה היא בכוח ובאלימות. ברור לו שדמם של העיתונאים מותר. מי שגורם כל-כך הרבה צרות למדינה, צריך להשתי-קו ולהשמידו.

ואילו השוטרים - גם כשהם מור-שעים בעבירות של תקיפה ואלימות, נדונים לעונשים הגובלים בגיחוך. רשימה מיקרית של שוטרים, שהור-שעו באלימות, מראה שאיש מהם לא נדון למאסר בפועל. כולם נדונו לתקופות קצרות של מאסר-על-תנאי, לעיי-תים נוסף על קנס כספי מגוחך, לעתים רחוקות הורדה בדרגה.

אין עונש מרתיע, וחדשות לבקרים מתפרסמות בעיתונים כותרות המבשרות על מיקרה נוסף של אלימות שוט-רים נגד אורחים חפים-מפשע. גם בדברים אלה יש אינפלציה, ורוב האורחים מתייחסים אליהם באדישות, כמו על עוד מה משהו השייך לסדר-היום הרגיל. איש אינו מתרגש, איש אינו עושה דבר כדי לשנות את המצב. אילו היה רחמים 'ישראלי' אורח רגיל ולא עיתונאי בעל תעודה ממשל-תית, היה האירוע עובר בשקט, ואיש לא היה מתייחס אליו ברצינות-יתר. העניין היה נגמר בעוד כותרת בעיתון שלמחרת, בעוד מישפט מישמעתי וזהו.

בינתיים מנסה רחמים ישראלי להתגבר על הטראומה שעברה עליו. הוא מנסה, ואינו יכול לחזור לסדר-היום הרגיל. מנסה, ואינו יכול, להירדם בלילות. אינו מצליח להבין מדוע, מה עולל שמגיעה לו השפלה נוראה כזאת. אבל זה קרה לו - וזה יכול לקרות מחר לך.

ענת מרגוטי

כי לא אכתי ולא שתיתי כל היום, גם לא היה לי כסף ולא כלום, כי הורירו ממני הכל, ונתנו לאשתי, השוטרת הוה נסע איתי בכל תל-אביב למצוא משהו לשותות ולאכול וקנה לי. אחר-כך הוא לקח אותי לתחנת-המישטרה, כדי ש-אוכל לאתר את אשתי. מצאתי אותה בבית של יואלה, לירושלים הגענו בסביבות השעה חמש בבוקר, שבורים רצוצים והמומים. יואלה היתה כמו מלאך מושיע.

כל הסיפור הזה לא מגיע לי. אני לא חושב שאני אלים או תקיף או משהו כזה. המיקרה הזה הרס אותי. אני לא יודע מה לעשות. עד עכשיו אני לא מצליח לישון בלילות. אני מתעורר בבהלה, התמונות חוזרות אליי. אני בוכה בלילות. אני לא נרגע מזה. אני מסתכל על הדברים כאילו זה לא אני, אבל זה אני. אני מת להיות קצת בחוץ, בלי אף אחד, בלי מצלמות, רק להי-רגע!

עד כאן סיפורו של רחמים. לא ברור היכן זה התחיל, אבל זו שטיפת-ימוח הנמשכת כבר תקופה

צלם ישראלי וראשי-עיריה קולק
התצלום המצחיק ביותר

מאיה (משמאל), מסומנת בחץ העידה לטובת האנס, ושענה כי אביה הוא שופט. "העולם הזה" חשך את המידמה המישיפטי

ה שופטים לא אהבו את זה. הם האזינו לעדותה של מאיה בת ה-20, אבל בסתר-ליבם חשבו בווראי על ילדיהם שלהם. העדה הציגה את עצמה כבתו של מי שהיה עד לפני זמן קצר

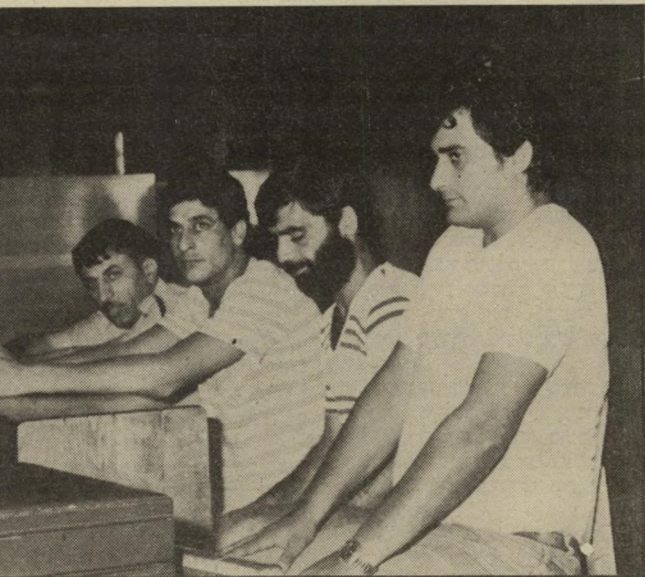
מתפרסם העולם הזה, ואמרה כי תביא בעצמה את הצו למערכת.

כאשר הגיעה מאיה ביום הראשון, ובירה צו לאיסור הפירסום, פגשה אותה אחת מחברות המערכת, המכירה היטב את השופט בדימוס. היא קראה את הצו ומיהרה לטלפן לביתו של השופט. להפתעתה התברר לה כי השופט איננו בארץ, וכי ילדיו אינם יורעים דבר על הסיפור (ראה עמוד 4 - איגרת העורך).

כחצי שעה לאחר מכן הופיעו במערכת בתו האמיתית של השופט ואחיה, הם היו נדהמים. הם סיפרו כי אינם מכירים את בני מישפחת עורקבי או את זוהר ארגוב, וכי אינם יכולים להעלות ברעתם מיה האשה שהעידה בכיתהמישפט.

כאשר חזר השופט ארצה, באותו יום, בשעת לילה מאוחרת, הוא התקשר עם פרקליטת מחוז-המרכז, עורכת-הדין עדנה ארבל, וקבע איתה פגישה ביום השני השבוע נכנסו השופט בדימוס והתובעת אל השופטת שר למית ולנשטיין, וסיפרו לה את כל הסיפור. היא התחלחה. הצער הבא

בת השופט "והאנס"

מורשע עורקבי (שלישי מימין) בבית המישפט נתונים אנאטומיים מיוחדים

היה הגשת תלונה במיטרה עליידי השופט-בדימוס נגד האשה שהתחזתה כבתו. המישטרה נכנסה מיד לתמונה והחלה בחקירה כבר באותו יום. מאיה נעצרה, נחקרה ויש לשער כי עורקבי, הדין, סניגוריו של עורקבי, יחקרו גם הם.

"אל תספרי לאף אחד!"

ת וך ברי כך כמעט נשכח המישפט של אמנון עורקבי, שגרם לכל המהומה. וזה עיקרו: בינואר השנה באה צעירה לביתו של אמנון בשיכון המיוחז בראשון-לציון. היא הביאה לו קלטת, לבקשת אחד השכנים. אמנון שם את הקלטת ברשקול והפעיל אותה ברעש נורא. אמנון החל מחזר אחרי רינה, שאר תה הכיר זמן קצר בלבד, וביקש ממנה שתעזוב את החבר שלה ותתחיל לצאת איתו באופן קבוע. רינה סירבה. כאשר קמה וביקשה לעזוב את החדר, נעל

* שם בדוי. השם האמיתי נאסר למירסום.

סיפרה שהיא מכירה את אמנון ואחיו זוהר מזה שנים רבות. מאז שהיתה בכיתה ט'. "לפני שש שנים, כאשר הייתי בת 14, גרתי אצל קרובים של הוריי, שהיו שכנים של מישפחת עורקבי. התגאינו כאמנון ובזוהר. הם שימשו דוגמה לבנייהנוער. אמנון היה מגן יחד עם זוהר. גם אחרי שחזרתי לתל-אביב, נשארו מיוודת עם אמנון. עד היום אנו חברים. קשה לי להאמין שהוא עשה את זה. הייתי בכל הישיבות של כיתהמישפט, וגם ביקרתי אצלו במעצר."

אנס כבעל עבר צבאי

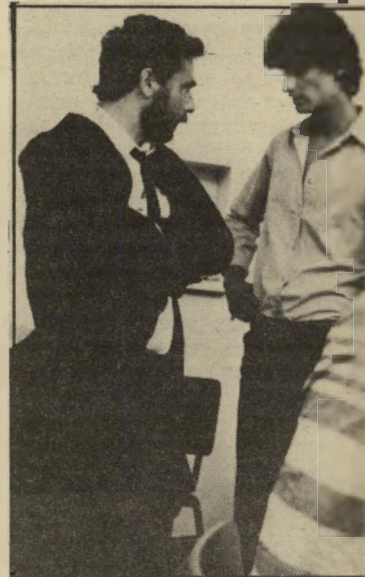
מ איה סיפרה גם על יחסיו של אמנון עם אביה: "אבי מחבב את אמנון, והוא היה בן-בית אצלנו. הוא עזר לנו לעשות שיפוצים בבית. אמנון הוא מומחה לפוליש, והוא עובד כל השנים."

מאיה סיפרה שהיא לומדת מחשבים באוניברסיטה, זו השנה שלישית. רצינית לעזוב את הלימודים, היה לה קשה ורצינית לצאת לעבד. אמנון עורד

מאיה סיפרה לשופטים כי היא חברתו של אמנון עורקבי, אחיו של הזמר זוהר ארגוב, כי היא אהבת אותו וחשבה להינשא לו. אין זה מיקרה נדיר שאשה מעידה לטובת גבר שהורשע באונס אשה אחרת. אבל לא בכל יום באה לבית-המישפט נערה המציגה את עצמה כבתו של שופט ידוע, ומספרת סיפור כזה. מה גם שעורכיהדין של עורקבי, שמואל סעדיה ויעקב טל, הכריזו בכיתהמישפט כי פנו אל השופט בדימוס, והוא הבטיח לבוא בעצמו להעיד למען אמנון, שהוא בן-בית אצלו, אבל משום-מה ברגע האחרון לא הגיע.

צר לנו על האופן שבו מצאו הסניגורים להעלות את עובדת מוצאה של עדת-האופי מאיה, כתבו השופטים בגוריהדין, "באשר לעניין מוצאה אין כל רלוונטיות לתיק". היה מוכן כי השופטים, שולמית ולנשטיין, יעקב קרמי ועדנה שצקי, חסו על כבודו של עמיתם לשעבר, וריחמו עליו.

מאיה נראתה כנערה ישראלית רגילה, בלונדית בעלת שיער מתולל, תל, לבושה בחולצת-סריג ורודה ומיכנסיים שחורים אופנתיים. היא

זמר ארגוב ופרקליט החברים באו לעזור

שופט נכבד ואהוב, שפרש בינתיים לגימלאות מוקדמות.

"מאיה איננה בתי!"

שופט בדימוס שפירא שתי בנות

עורך-הדין חיים שפירא, בעבר נשיא בית-מישפט השלום בתל-אביב, ביקש להודות להעולם הזה על טיפולו האחראי בפרשה. לולא אתם, יתכן מאוד שכל העניין לא היה מתגלה בכלל, ובית-המישפט היה נשאר מרומה" אמר. עורך-הדין שפירא אמר כי לא הוא ולא איש ממישפחתו מכיר את אמנון עורקבי או את אחיו זוהר ארגוב. יש לי שתי בנות, אבל שמן איננו מאיה. שמה של בתי הבכורה חגית, והצעירה הילה. מעולם לא הכירו את האנשים האלה. אמנון עורקבי לא עשה בביתי שיפוצים, ואינני מכיר אותו כלל. הגשתי עלי-כך תלונה למישטרה. ביקשנו מהשופט את תמונתה של בתו הבכורה. אך הוא אמר כי היא ביישנית מאוד, והוא לא הצליח להשפיע עליה. "היא איננה רוצה להתפרסם מעל דפי העיתונות." אמר האב. חגית שפירא היא נערה עדינה ויפה, בת 20, הלומדת באוניברסיטה בפקולטה למישפטים. היא היתה נרגשת מאוד כאשר מצאה את עצמה פיתאום במרכזיה של שעוריה, וביקשה רק להתרחק ממנה.

חלחלה בלישכה

ע זר באותו יום צילצלה מאיה למערכת העולם הזה. הציגה את עצמה בטלפון כחברה של אמנון עורקבי, ואמרה כי השיגה צו לאיסור פירסום שמה. היא ביקשה לדעת מתי

מתחזה מאיה

הסניגורים רצו שאביא את אבא!

זאת לעורכי הדין. כאשר הם שמעו שאני בתו של השופט, הם התחילו ללחוץ עליי, שאביא גם את אבא שלי להעיד. מוכן שלא יכולתי, או משכתי את העניין עד לרגע האחרון, ואז אמרתי שהוא לא רצה לבוא.

אני נורא מצטערת על מה שקרה. רציתי רק לעזור לאמנן ולא להזיק לאף אחד. חשבתי שאם קיבלתי את צו איסור הפירסום, או אפילו אם תתפרסם תמונה שלי אף אחד לא יגלה שאני לא בתו של איזה שופט בדימוס. לא חשבתי שזה יתגלה.

עד כאן דיברתי מאיה. שעה קלה אחרי שריאיינתי אותה, נעצרה מאיה לחקירה.

מאיה מי?

ב בוקר שבו הוגשה התלונה למיטרה, התקשרה מאיה שנית עם העולם הזה, כדי לוודא ששמה לא יפורסם. אמרתי לה בטלפון כי נכבד את הצו, אך אני יודעת שהיא אינה בתו של השופט בדימוס, וכי עברה עבירה חמורה ועלולה להיענש על כך. היא נדהמה. קולה רעד והיא ביקשה לדבר איתי, לא בטלפון. אני לא יכולה לבוא לתל-אביב, יש לי ילד קטן ואין לי איפה להשאיר אותו! אמרה.

פגשתי את מאיה ליד ביתה. היא נראתה חסרת-אונים, ורמעות עלו בעיניה. בבית-קפה קטן בסביבה סיפרה את סיפורה.

אמרה מאיה: עליתי ארצה מרוסיה, כשהייתי בת 8. הורי אקדמאים, ואני בתי-יחידה. תמיד עשיתי להוריי צרות. מייד אחרי שסיימתי י"ב, התחתנתי עם בחור שהוריי התנגדו לו, והתגרשתי ממנו אחרי כמה חודשים. יש לי ילד בן שנתיים.

הכרתי את מישפחת עורקני בדיוק כמו שסיפרתי בבית-המישפט. כל העדות שלי נכונה, חוץ מהעובדה שהשופט איננו אבי.

אחרי שהתגרשתי, הייתי במשבר נפשי קשה. חשבתי שאני לא שווה, ואף אחד לא ירצה אותי, ושעשיתי משהו לא טוב. לא הייתי מתלבשת ולא יוצאת, אני צריכה לעזוב את הבית. עזבתי את הבית ליומיים וחזרתי.

האמת היא שאני לא יכולה לחיות בלי אמא שלי. אני אומנם עשיתי לה הרבה צרות בחיים, ולא שמעתי בקולה, אבל היא צדקה ותמיד אני סבלתי. כעת היא מטפלת בילד שלי ועוזרת לי.

לפני שנתיים נסעתי לאיטליה והתחלתי ללמוד רפואה, אבל היה לי קשה מאוד. הייתי אז בהריון, וזה לא הלך לי, אז חזרתי.

כעת, כאשר אמנן הסתבר בעניין האונס. רציתי נורא לעזור לו ולהחזיר לו טובה על מה שעשה עבורי, לא ידעתי איך. בהתחלה בכלל לא רציתי להעיד, כי לא ידעתי מה להגיד.

אבל אחר-כך חשבתי שאציג את עצמי כבתו של השופט בדימוס, ואמרתי

אני חושבת שאמנן ווהר היו גאים לצאת איתי, מפני שאני מרקע שונה לגמרי ויש לי תרומת אחרת. היתה תקופה שאמנן ואני דיברנו על חתונה, אבל אמא שלי מאוד מתנגדת. אבי דווקא אוהב אותה, כמו שסיפרתי בבית-המישפט. אמא אמרה לי שאם אני רוצה להמשיך ללכת עם אמנן, אז אני צריכה לעזוב את הבית. עזבתי את הבית ליומיים וחזרתי.

האמת היא שאני לא יכולה לחיות בלי אמא שלי. אני אומנם עשיתי לה הרבה צרות בחיים, ולא שמעתי בקולה, אבל היא צדקה ותמיד אני סבלתי. כעת היא מטפלת בילד שלי ועוזרת לי.

לפני שנתיים נסעתי לאיטליה והתחלתי ללמוד רפואה, אבל היה לי קשה מאוד. הייתי אז בהריון, וזה לא הלך לי, אז חזרתי.

כעת, כאשר אמנן הסתבר בעניין האונס. רציתי נורא לעזור לו ולהחזיר לו טובה על מה שעשה עבורי, לא ידעתי איך. בהתחלה בכלל לא רציתי להעיד, כי לא ידעתי מה להגיד.

אבל אחר-כך חשבתי שאציג את עצמי כבתו של השופט בדימוס, ואמרתי

רק רציתי לעזור!

איסור פירסום למיוחסים

נות הפכה לנוהג בבית-המישפט. הנהגים העיקריים מצוים אלה הם אנשים עתידיהם. המשתמשים בשירותיהם של עורכי-דין מכובדים ובעלי-השם העיתונאים המסקרים את בתי-

המישפט מורעים היטב לכך ומתמרמרים עליהם. לפני כשנה, כאשר ניתן צו שאסור את פירסום שמה של יעל מורין וחברת-הברוקרים מורין את טוכלר, הרגיו עיוות-הצדק הזה את העיתונאים, והם פנו לבית-המישפט המחוזי בבקשה לבטל את הצו. השופט אריה אבן-ארי קבע אומנם כי לעיתונאים אין מעמד בתיק, אך התייר את פירסום הבקשה, ובכך סיכל את צו איסור-הפירסום.

גם המיטרה משתמשת לעיתים בכוחה והשפעתה ומבקשת איסורי-פירסום למטרותיה. בעיקר כאשר היא עוצרת חשוד, ואין לה ראיות נגדה, והפירסום עשוי לגלות את קלונה ברבים. כך נהגה לאחרונה, כאשר ביקשה וקיבלה צו לאיסור פירסום שמו של מוחמד מתאג'נה, החשוד במעשי-האונס בצפון תל-אביב. גם במיקרה זה פנו העיתונאים לבית-המישפט, וביקשו את הסרת הצו, אך לא נענו.

בדיעבד מתברר כי העיתונאים צדיקו בשני המקרים. נגד יעל מורין וחברת הברוקרים הוגש כתב-אישום, ואין כל סיבה לנהוג בהם בדרך אחרת מאשר בנאשמים רגילים. פחות עשירי. נגד מתאג'נה, לעומת זאת, לא הוגש עד היום כתב-אישום, למרות שעברו כבר כ-45 יום מאז מעצרו.

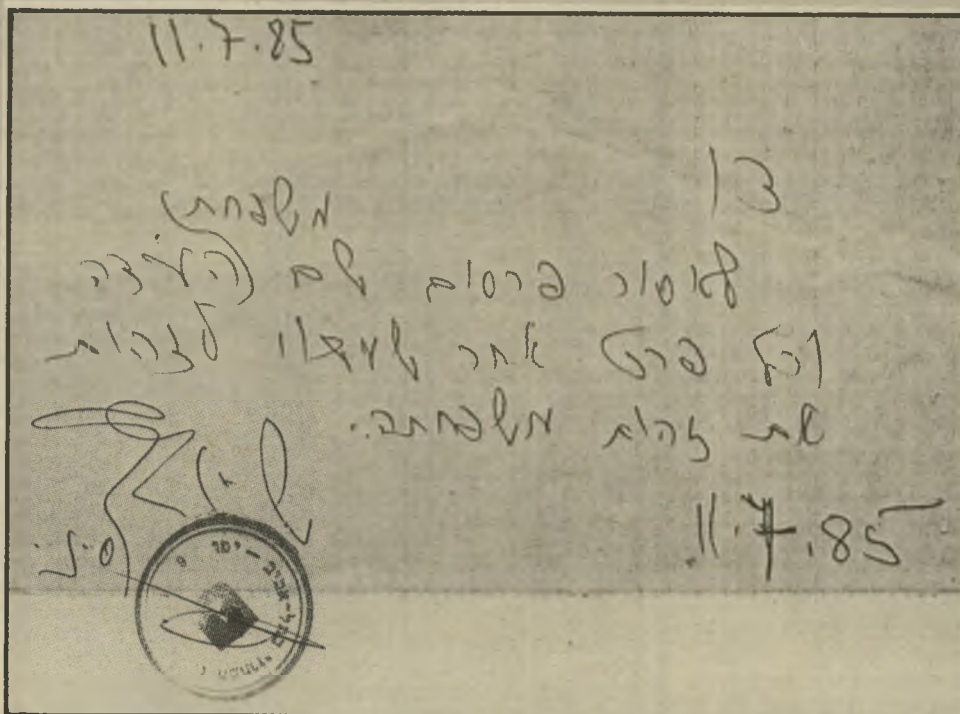
המצב הגיע עד אבסורד בצו איסור-הפירסום של "בת השופט".

המצולמת בתמונה, איננה בתו של איזה שופט בדימוס. על כך אומנם סמכה מאיה כאשר ביקשה את צו איסור-הפירסום, וזינאה שהעולם הזה קיבל אותה.

הוצאת צווי איסור-פירסום בסיטור

לולא בירר העולם הזה את המצב וגילה את האמת, היתה מתפרסמת כתבה על אנס וחברתו, שהיא בת של שופט בדימוס. הכתבה לא היתה מציינת את שם-המשפחה של הנערה, ואיש לא יכול היה לאמר כי מאיה,

כי העדה שיקרה, וכי איננה בתו של שופט-לשעבר? צו איסור-הפירסום הגן על מצב דברים שאינו נכון, ולולא החקירה של העולם הזה לא היה מתגלה אי-פעם שכית-המישפט נפל קורבן למימרה.

צו-איסור הפירסום ללא בסיס מישפטי

הנאשם את הרלת, סגר את התריסים והתנפל עליה.

רינה התנגדה בכל כוחה. היא צעקה אליו: "תעזוב שטויות ותתכבד!" אבל הוא משך אותה לעבר המיטה. כדי לגבור על התנגדותה, גרר עליה והחזיק בכוח את שתי ידיה מאחורי גבה.

רינה ניסתה לצעוק לעזרה, אולם רעש המוסיקה הטביע את קולה. אמנן משך מעליה כבת-אחת את מיכנסיה, תחתונייה והגרבוניים. אך בגלל התנגדותה, הצליח להפשטם רק מרגלה האחת. כדי לשחרר גם את הרגל השנייה, עזב לרגע את ידיה והיא ניצלה את ההזדמנות לקפוץ ולברוח. הנאשם שם לה רגל והיא נפלה ארצה. הוא משך אותה לעבר מיוון שהיה מונח על הריצפה, ושם כיצע את זממו.

מייד כאשר עזב אותה, קמה רינה והתלבשה. היא מיהרה לברוח מן הדירה, בעוד הוא צועק אליה שתי שאר. באותו רגע הגיעה אמו של הנאשם.

רינה ברחה לדירתו של שכן, שהוא ידידו של הנאשם. שם פגשה עוד חברה. היא היתה נרגשת וסיפרה על האונס. לפתע הגיע אמנן לדירה ואמר לרינה: "אל תפני למיטרה, ואל תספרי לי אף אחד!"

בחברת ידיד הלכה רינה למיטרה ראשון-לציון והתלוננה. היא גם סיפרה שווג עגילים, שענדה לאוזניה, נפל כנראה כעת המאבק. העגילים אומנם נמצאו בביתו של הנאשם.

מלכתחילה הכחיש הנאשם כל שימוש בכוח. הוא טען שהיא באה לביתו, פלירטטה איתו והסכימה למגע מיני. במישפט העידו כמה מחבריו של הנאשם, גברים דווקא, על יתרון אנטומי גדול שיש לו, הגורם לכך שנשים משחרות לפתחו.

בית-המישפט קבע שהוא מאמין לעדותה של המתלוננת, ואיננו מאמין לנאשם. אמנן הורשע באונס שיוחס לו. כעדת-אופי, להקלת העונש, הומינו הסניגורים את מאיה.

העונש שהוטל על הנאשם אומנם לא היה גבוה, אולם קשה להאמין כי היתה זו תוצאת עדותה של בת-השופט.

שופטת ולנטיין רחמים על חבר למיקצו

מייד לאחר שהעידה, ניגשה מאיה לשופטת שולמית ולנטיין וקיבלה ממנה איסור על פירסום שם מישפחתה, וכל פרט אחר שיכול לזהות את זהות מישפחתה. עורכי-הדין שמואל סעדיה, שניסח את הבקשה עבור מאיה, לא הביאו אפילו עילה חוקית אחת. המצדיקה איסור-הפירסום כזה, קשה מאוד להניח כי לולא היתה השופטת משוכנעת כי אביה של מאיה הוא עמית-לשעבר, היתה מאשרת את איסור-הפירסום.

כאשר התברר להעולם-הזה כי מאיה איננה בתו של השופט בדימוס או כל שופט אחר, נוצר מצב מוזר. האם התייחס צו-האיסור לשם-מישפחתה האמיתי של מאיה, או לשם מישפחתו של השופט? האם אסור היה לזהות את מישפחתה האמיתית, או את המישפחה שייחסה לעצמה בעדותה? ומה בכלל היה הטעם להשאר הצו הזה על כנו, אחרי שכבר נודע לשופטת ולנטיין

תרגילי הקיסר

ישראל שבע השביתות לא הבין מה קרה במשק בשבועיים האחרונים, מי שובת ולמה. מאז ישיבת הממשלה המרתונית, נרמה שהכל שובתים, כל הזמן.

אבל מי שבורק מקרוב מה מתחולל, רואה מייד שגם באיחור יש סדר. הסיבה לגל הנוכחי: מאבקים פריטוניאליים על אישור כמה תפקידים ושתי ועידות שיתקיימו בסוף השנה — ועידת ההסתדרות, שתיערך בחורש נובמבר וועידת מפלגת העבודה, שתתקיים בחודש דצמבר.

מה הקשר? בין הרברים יש קשר. תוצאות הבחירות למועצת ההסתדרות, בחורש מאי האחרון, קבעו במפורש מי ינהיג את ההסתדרות בארבע השנים הבאות. אך הן לא קבעו דבר לגבי מי שהמוכיל ישראל קיסר ימצא לנכון להושיב לצידו. חוסר ודאות זה ימשך עד לקיום הוועידה ואחר כך עד לבחירת הוועדה המרכזת. חלק מחברי הוועדה המרכזת, המכהנים שתי תקופות כהונה רצופות, יצטרכו לרדל על מיכשול 60 אחוזי תמיכה במרכז מפלגת העבודה ואחר כך גם לקנות שקיסר יאות לשבץ אותם שוב. זוהי תיקוה בלבד ולא ביטחון, כי קיסר כבר מכריז מזה כמה חודשים כי יש משהו לא תקין בנוגע שהוכיח ב־60 האחוז הופכת אוטומטית לתעודת כניסה לוועידה המרכזת.

לכאורה, אפשר לטעון שקיסר צודק, כי הרי הוא הבטיח ריענון השורות והכנסת דם חדש למערכת. אך אם כך, איך אפשר להסביר את העובדה שהאיש שקיסר הטיל עליו להניח את הוועידה, אינו אלא גיזר ההסתדרות הקשיש, נתן אלמוזילנו, בעלה של שושנה ארבל-אלמוזילנו — שכבר הוכן לו תפקיד פרישה מתאים. ראש המכון היהודי-ערבי בבית-ברל?

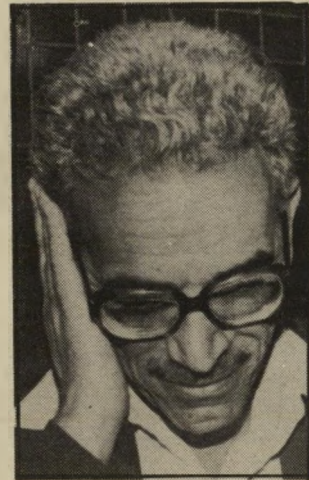
בעיה הפוכה יש לגידעו בך ישראל, עסקן הסתדרותי ותיק. אין כל ביטחון שהוא ישיג 60 אחוזי תמיכה במרכז העבודה, ויש לו הרגשה, אולי מוטעית, שסרחינו בעיני קיסר. זוהי הרגשה בלבד, שכן קיסר אינו משתף איש במחשבותיו.

כך מוטל על כנישארל אשר בני גור לאלמוזילנו טרם הגיע לגיל פרישה, לנהל את פעילות המטה ההסתדרותי למען פועלי אתא. בכל מהלך הקריירה שלו, לא השתתף בך ישראל הסולידי בהפגנה וועמת, אך לפני זמן קצר ראו אותו צופי-הטל ווייז בלישכות שרה-אצור בקריה בתל-אביב, כשהוא צר על רלתו של השר, ביהר עם הפועלים, ומשכית את עובדי-הממשלה.

העידן החדש מחייב את כל העסקנים בוועד הפועל בניהושים אם קרנם עלתה או ירדה. הניהושים, ההשערות וההרלפות המכוונות הגיעו למימדים מגוחכים. חברים בוועדה המרכזת נוהגים לפגישות פרטיות עם קיסר, שבהן הם מבקשים לברר את נכונות השמועות בקשר אליהם. ההמתנה הזאת עד החורף תגרום לכך מה התקפילב בבניין הוועד-הפועל, אמר השבוע עסקן מושפף להעולם הזה.

הטעות של ירוחם משל

במקום השני ברשימת המערך בבחירות האחרונות הוצבה מאשה לובלסקי, מזכיל נעמית. לובלסקי האמינה בוודאי, בסתר ליבה, ש"מס" 2 ברשימה יהיה גם מס' 2 במקדיה-הכוח הזה.

מזכיל קיסר לא רוצה מס' 2

בהסתדרות. והיתה לה סיבה טובה להאמין בכך. בבחירות שנעמית היא השיגה הישג אישי מרשים, וביום שבו נודעו התוצאות, אמר מי שאמר, כי היא עשתה כבר את צעדה הראשון והמכריע לקראת חברות בכנסת הבאה. אבל אשליה לחור ומציאות לחור. לובלסקי לא זכתה להיות מס' 2 בהסתדרות. היא נדחקה הצידה, על-ידי קיסר עצמו, שנשבע כי לעולם לא יהיה לו ממלא-מקום. אילו ירוחם משל לא היה עושה טעות וממנה אותי כממלא-מקומו, לעולם לא הייתי נבחר למזכיל. כך אמר לפני כמה חודשים בשיחות פרטיות, והסביר, כי אסור לו למנות לעצמו ממלא-מקום, אם אינו רוצה שמישהו ינשוף בעורפו.

ראש האגף לתרבות וחינוך בוועד הפועל נחום פסה, איש קיבוץ ברור חיל, הוא קורבן נוסף לחוסר-הודאות השורר בין ראשי-ההסתדרות. אחרי מינויו של קיסר הוא הוכרז כממלא-מקום ודאי. אחר כך ירדו מניונו, בגלל סיבה אופיינית: מישור שמע כחצי אוזן, שמישהו אחר שמע ברבע אוזן, שיתכן שקיסר התבטא על פסה בצורה לא-מחמיאה. במשך חודשים הסתובב האיש כשהוא סובל ממרה שחורה. טיול מישפתי ממושך, שערך מחמתות-ילדותו בבראזיל, התפרש אצל חבריו כפרישתו הסופית ממוקדי הכוח.

האמת היא שפסה, המסיים שתי תקופות כהונה, חייב לחזור למשק, אלא אם כן יקבל ג'וב מישקי בהסתרות — כלומר, בחברת-העובדים.

יורם אוברקוביץ רוצה ג'וב ספורטיבי

לא מכבר נרמז שהוא הגיע להסכם מיוחד עם קיבוץ המאוחד, שיאפשר לו להישאר תקופה נוספת בתפקידו הנוכחי.

אבל השבוע היה נרמה שקיסר שוב מחייך אליו. הוא מינה אותו לתפקיד מנהל מטה-ההסתדרות של ההסתדרות, כמאבקה נגד הממשלה. זהו תפקיד כפוי טובה לחלוטין — כי פסה ייצטרך להיאבק עם שימעון פרס.

חיים הברפלד, גם הוא עסקן ותיק, היה בטוח כי יוכה בתפקיד סגן המזכיל. גם הוא לא זכה במינוי המיוחל. הברפלד עמוס העיסוקים

(המשך מעמוד 6)

עומדים עסקני המפלגות אשר יזמו את התוכנית, לא תילחם בה רציניות (ראה עמוד 10).

ואכן, המלחמה היתה בעיקר באמץ צעות סיסמות. אך ראשי ההסתדרות נז' הרו מאוד שלא להפריז בסיסמות אלה. כך הכחישה השבוע צמרת ההסתדרות מכל וכל ידיעה, כאילו היא תובעת להטיל מס על הרכוש. היא לא דרשה זאת. היא רק רצתה להקטין במיקצת את השחיקה שתחול בשכר העובדים — שחיקה שתמחוק במכה אחת עשר שנים מהישיג העובדים, ותוריד את רמת-המחיה ב־25 עד 40 אחוזים. איש לא ידע בדיוק בכמה.

שתיקה רועמת. חוסר-הרצינות של המאבק של ראשי ההסתדרות בלטי בעובדה יסודית: ההסתדרות לא הציעה תוכנית נגדית. למרות הבידורים, היא קיבלה למעשה את התוכנית הממשלית, תית, וביקשה רק להכניס בה כמה שינויים — הוצאת העיונים.

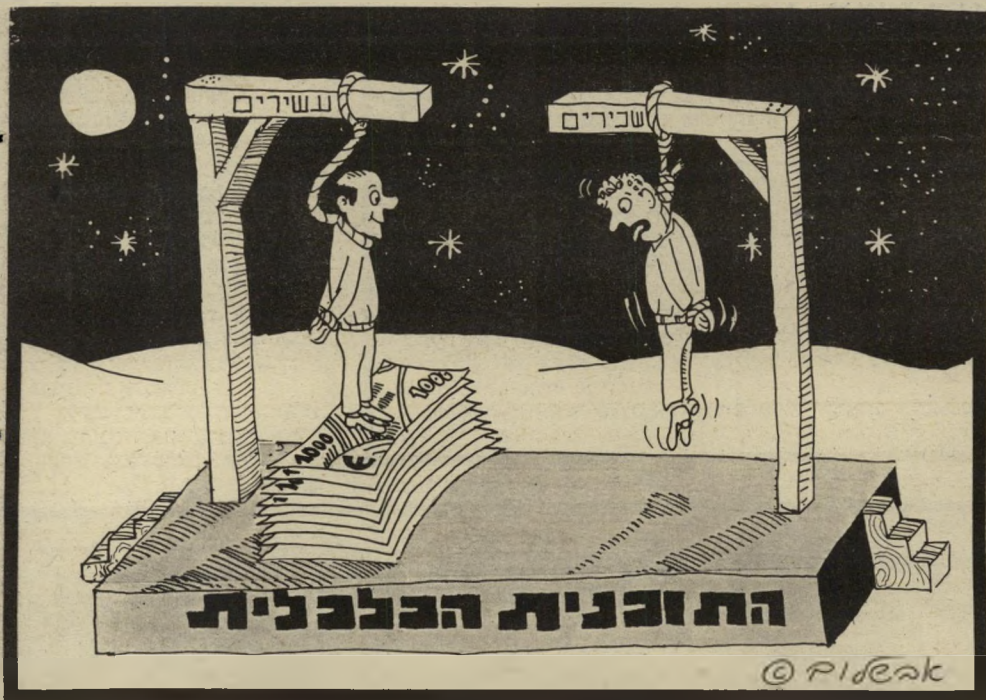
כל ברדעת הבין השבוע כי יש רק דרך אחת להפחית את שחיקת השכר — צמצום תקציב-הביטחון הענקי. ההסתדרות לא דרשה זאת. להיפך:

וכהנה פרשנויות. הרחק מבחסדה, שליד וושינגטון, מתאושש גם הר"ר יוסף בורג מנחתו במעיים. אלא שאצלו אין ההתאוששות מלווה בהכרזות דרמטיות. כך, בשקט, כמעט בצינועה, שכב הר"ר בורג מזה שלושה שבועות במחלקה הכירורגית של בית-החולים שערי-צדק, עד ששחרר, השבוע. **מרוחת שרה ליבוביץ:** ביום השבת, לפני 20 יום, נותח הר"ר במעייו.

הורעת בית-החולים אומרת כי בי מעיו של השר לענייני-הדתות התפוצץ עורק, רבר שהצריך ניתוח דחוף. זה זמן-מה סובל הר"ר בורג מפוליים במעיים. דובריו הרישמיים של בית-החולים מכחישים כל קשר בין הפר לליפים לבין הגיתוח.

ביום הראשון בבוקר, היום ה־17 לאישפוז, כשעזבו הרופאים את חדרו, ביקש הר"ר בורג כי ישאירו את דלת החדר פתוחה.

קומה שמונה. חדר מס' 26. בפנית החדר מיטה, וסביבה שלושה כיסאות. על האחד מוערמים עיתוני-השבת. האחרים מיותרים. וזי-פרחים קטנטן

מה אתה מתלונן, שינו תלויים ביחד!

על השולחן, הסמוך למיטה, הוא אות-החמימות היחיד בחדר. השר בורג, מכוסה עד צוואר בשמיכת בית-החולים, חיזר פנים וזרועות, עיניים לא-מושקפות, הביט בי בתמיהה. "ומי את?"

"מהעולם הזה!" הר"ר בורג מנפנף באצבעו. דומה שהוא רוצה לכעוס ואינו יכול, אם מחמת חולשה, אם מחמת סיפוקי-מה שהנה, התיקשורת בכל זאת לא נטשה אותו.

"privacy! גברת, privacy!" הוא אומר ומנפנף (בעברית: פרטיות, גברת פרטיות!).

"ופיתאום: מי הרשה לך להיכנס?" הדלת היתה פתוחה. הר"ר בורג: "כן, אבל זה בגלל האוויר. שייכנס קצת אוויר לחדר!"

ושבו "privacy! privacy! אני לא מוכן לדבר. לא מוכן להגיד כלום."

בחזק, סמוך לדלת, מתווכחות ביניהן שלוש פירחיות-אחיות. הוא כאן. זה הוא. בורג, אומרת האחת בלחשיה. אז ניכנס עכשיו עם העגלה?"

שואלת אחת. "לא. אחרי-כך, עונה לה חברתה.

"לא. עכשיו" מתעקשת הראשונה. ויכוח דומה מתנהל כמעט באותה השעה בין חברי-יריבו של הר"ר בורג: יפרוש עכשיו, מייד כשייצא מבית-החולים, או אחרי-כך, מתי-שהוא בעי-תיד?

כאשר גאו השבוע בכל רחבי הארץ התביעות לצמצום התקציב הביטחוני, שאיחרו יונים וניצים, אנשי שמאל וימין, כלכלנים ואיש-ציבור מכל הסוגים — התעטפה ההסתדרות בשתיקה רועמת.

קבע השבוע הרמטכ"ל, משה (מוישה וחס"ר) לוי, המגן בחירוף-נפש על תקציב-הביטחון הקיים: "לא הפרו עלים ולא ראשי ההסתדרות דרשו לצמצם את תקציב-הביטחון!" הרמטכ"ל ייחס זאת ל"חוששים הבראים של הפועלים".

אפשר היה למצוא לתופעה מוזרה זו גם הסברים אחרים. למשל: שטיפת המוח שערכה מערכת-הביטחון השבוע בכל כלי-התיקשורת, באמצעות קצינים ואזרחים, כדי לשכנע את הציבור שצמצום התקציב ימיט אסון ביטחוני על המדינה. מכיוון שההסתדרות שת-קה, הצליחה מערכה זו בקרב חבריה.

מיפלגות בורג רוצה בפרטיות

הניתוח של בורג דומה לניתוח של רגן, אך עליו לא דווח

לנשיא רונלד רגן, המתאושש מניתוח במעייו, העניקה התיקשורת את כל מה שהיא יכולה לתת: כותרות ראשיות בעיתונים, ידיעות בהולות בראש מהדורות-החדשות, ועוד כהנה

בחשאי ובמחתרת הוגשה הצעת חוק טרוריסטית

חוק תועבה

תנועה לאומית גדולה. היא ניהלה מרי פעם מאבק מזויין (פעולות אירגון ההגנה, כגון פיצוץ הגשרים), ובשוליה פעלו אירגוני טרור (אצ"ל ולח"י). תנועת המרי העברי איחדה את כל הגופים האלה, תחת הנהגת הסוכנות.

האחראים לביטחון ממשלת-המני
ראש ידעו זאת היטב. הם תבעו להכריז
על הסוכנות כעל אירגון-טרור, ולעצור
את מנהיגיו.

המיסמכים שפורסמו בינתיים בלונדון מגלים כי הממשלה הבריטית התנגדה לכך, מטעמים של הגיון פוליטי. מדינאי לונדון אישרו פעם אחת את מעצר ראשי היישוב, אך התנגדו להוצאת הסוכנות אל מחוץ לחוק. הם ידעו כי ביטול מעמד הסוכנות יביא להסלמת הפיגועים, להגברת הטרור ולחיסול סיכויי ההידברות.

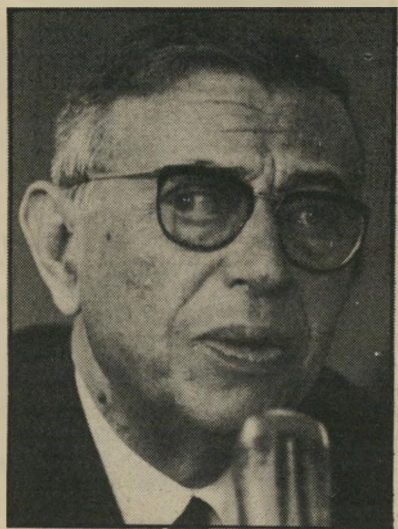
הסוכנות רגלה אז רישמית ב"תוכנית בילט" מור", שתבעה את הקמתה של מדינה יהודית בכל ארץ-ישראל. אך הממשלה הבריטית ידעה ממגעים בלתי-רשמיים שראשי הסוכנות מוכנים לחלוקת הארץ בין מדינה יהודית ומדינה ערבית. שלא כמו לורד פרס, לורד רביז ולורד

כלומר, החוק הקיים בא למנוע מגע ופגישות המסכנות את ביטחון המדינה ואת אלה בלבד.

ואילו החוק החדש בא למנוע פגישות אלה מפני שיש להן מטרות פוליטיות. **החוק הקיים הוא חוק לשמירה על ביטחון המדינה. החוק החדש הוא חוק למניעת השלום.**

לכן הוכן על-ידי גנבים בלילה. לכן נחרשה המזימה במחתרת.

אם מטרת הטרור היא לחבל בשלום, הרי זהו חוק טרוריסטי, באי-צמחה של חוק למניעת הטרור. זהו עיוות מיס-צנתי — עיוות השטה, עיוות ההגיון, עיוות דמותה של מדינת-ישראל.

ז'אן-פול סארטר: גם הוא

ניסים, הבינו הבריטים שבלי הידברות לא תיסתר הבעיה לעולם.

ני חייב להכניס כאן נימה אישית, מפני
שפעמים מילאתי תפקיד מסוים לקידום
התהליך שאותו באה הצעת-החוק לעצור בכוח
האלימות המישפטית.

בשלהי מלחמת יום-הכיפורים פתח
תי במגע הראשון של יהודי-ישראלי
ציני עם נציג בכיר של אש"ף.

נודע לי כי נציג אש"ף בלונדון, סעיד חמאמי, ממקורבי יאסר ערפאת, התבטא פומבית למען הסדרה שלום עם ישראל ולמען הפסקת המאבק המזויין.

הפגישות בינינו היו חשאיות, אך הודעתי עליהן — בהסכמת חמאמי — לראש-הממשלה יצחק רבין ולשרה-מישפטים חיים צדוק. שניהם עוררו אותי להמשיך.

פגישות אלה פרצו את השביל, שהפך לאחר-מכן לדרך-המלך. אך חמאמי שילם על כך בחייו. הוא נרצח בידי הטרוריסטים של אברנידאל. אילו היה קיים אז החוק המוצע, הייתי אני הולך לבית-הסוהר.

מגעים אלה נמשכו והתרחבו, עם הופעתו של עיצאם אל-סרטאווי על הבימה.

ראשי הליכוד ידעו על כך, ולא עשו
דבר כדי למנוע זאת. להיפך, באחד
הימים בירך אותי מנחם בגין עצמו
בבירכתו, "ישר כוח", אחרי שאחד
מעמיתיו מפר לו על פעולתי למען
שיתור שבבי ישראל, שהוחזק בידי
סת"ח בלבנון.

ביולי 1982 נפרץ שביל נוסף, כאשר נפגשתי, בחברת שתי חברות-המערכת ענת סרגוסטי ושרית ישי, עם יאסר ערפאת במעבר ביירות הנצורה. היתה זאת הפגישה הראשונה של (המשך בעמוד 28)

ה עיוות טמון בטרק מישפטי, המונח ביסודו של חיקוק זה.

הוא כלול בקביעה הישנה של שר-הביטחון, כי אש"ף הוא אירגון-טרור, ותו לא.

אש"ף הוא התנועה הלאומית של העם הפלסטיני. 95% של העם הפלסטיני רואים בו את הנהגתם הלאומית. מאוגרים בו גופים ואישים פלסטיניים מכל הסוגים — נציגים ויונים, אנשי פלסטין השלמה" ושוחריה-השלום. יש בו מוסד

ג'ואן באאז: תחת הפצצות

דות מכל הסוגים, החל באירגוני-נשים וגופים כלכליים וכלה באירגונים לוחמים.

אש"ף זכה בהכרה של יותר מ-100 מדינות, בצורה זו או אחרת. הוא חבר באו"ם ובכל מוסדותיו. במעמד של "משקיף" (כלומר, למעשה חבר בלי זכות-הצבעה). כל מדינות-ערב, ועשרות מדינות אחרות, מכירות בו כ"נציג הבלעדי של העם הפלסטיני". ישראל יושבת עימו באו"ם ובעשרות כינוסים (כגון: ועידת הנשים, המתקיימת כרגע בניירובי), ומתדיינת עימו פנים אל פנים במועצת-הביטחון.

כמה גופים השייכים לאש"ף מנהלים מאבק מזויין להשגת מטרותיו, ולחלק מפעולותיהם ראוי התואר "טרור". כאשר הוא מכון נגד חפים מפשע. אך מכאן ועד להגדרת תנועה היסטורית גדולה ומורכבת כ"אירגון טרור", הדרך ארוכה מאוד.

ישראלים נבונים הודו בכך תמיד. שר-החוץ משה דיין הכריז כי אש"ף "אינו רק אירגון טרוריסטי". עוזר וייצמן, אריאל שרון ורבים אחרים הביעו פומבית את הרצון להיפגש עם יאסר ערפאת, אף שלא העזו לבצע את מישאלתם. בסקרים שונים הביעו עד 35% של אזרחי-ישראל את רעתם כי יש צורך בהידברות עם אש"ף.

מבחינות רבות מאוד דומה מעמדו של אש"ף כיום למעמד הסוכנות היהודית ב-1946.

הסוכנות היתה אז גוף מדיני, שעמד בראש

בזה של אירגון טרוריסטי, או המשמש נציג רישמי של אירגון טרוריסטי.

לכך מתלווים דבריה-הסבר קצרים: "באחד רונה תכפו ורכו מגעים של ישראלים עם פעילים או נציגים רישמיים של אירגוני-מחבלים. דבר זה גרם לישראל נזק ביטחוני ומדיני חמור, ואין להשלים עם תופעה זו. מוצע לאסור מגעים כאלה, באופן שהעברין יהא צפוי למאסר עד שלוש שנים או לקנס בהתאם לחוק".

כדי להבין את הרקע, יש לדעת כי החוק למניעת טרור" נחקק ב-1948 על-ידי הממשלה החדשה כדי להילחם בשרידי אצ"ל ולח"י. על פיו, די בהכרזה של שר-הביטחון שגוף פלוגי הוא אירגון טרוריסטי — כדי להפוך את ההשתייכות אליו או ההוהות עימו לפשע.

על-פי חוק זה הכריז שר-הביטחון לפני זמן רב שאש"ף הוא אירגון טרוריסטי. הצעת-החוק לא הובאה כדי להכניס לכלא את עשרות חברי הכנסת וראשי-הציבור, המקיימים מגע עם ראשי המחתרת היהודית, אשר בית-הדין מישפט הכריז עליה כעל אירגון-טרור. הוא נחקק — וזה נאמר בפירוש כדי-בריה-הסבר — כדי לשים קץ לפגישות של ראשי תנועת-השלום הישראלים עם חברי מוסדות אש"ף.

זוהי הפיכה — לא רק הפיכת החוק, אלא הפיכת עצם דמותה ומהותה של מדינת-ישראל. בכל 37 שנות קיומה של מדינת-ישראל לא היתה מזימה לבצע הפיכה כה ראוטטית.

אלא שאת ההפיכה הזאת זוממת לא חונטה צבאית, אלא הממשלה החוקית של המדינה.

עד כה היו הפגישות עם אש"ף כפופות
לחוק-העונשין, ובמיוחד לפרק הדן בעביר
רות נגד ביטחון-המדינה.

חוק זה אסר כל מגע עם "סוכו חוץ" (מושג

הציבור לא שמע עליה כלל. לחבריה-הכנסת לא היה מושג על קיום הרעיון. ראשי-המפלגות לא שמעו עליו.

הצעת-החוק זו הוכנה במחתרת, במעטה של סודיות עמוקה — סודיות המתאימה יותר למאסיה של סיציליה מאשר לגוף המתיימר להיות את ממשלת-ישראל.

הכל הוכן בחריציות, רחוק מעינו ומאוזנו של הציבור. לפתע הופיעה הצעת-החוק, יש מאין, על שולחן הכנסת.

ח"כים של מפלגת-העבודה הורעקו ואצו אל ראש סעדם, וזה השיב להם כי מעולם לא שמע על כך. היו שמיהרו אל ראש-הממשלה, ושימעון פרס הודיע כי לא ידע. (אמינות! אמינות!) לפשע זה אין אבא ואמא. איש אינו מקבל על עצמו את האחריות לו.

בעליו פעלו כגנבים בלילה. ועובדה זו עצמה מוכיחה שהם ידעו היטב מה טיב הדבר שהם מכינים: פיגוע חבלני בדמוקרטיה הישראלית, התנקשות במדינת-החוק, נסיון לרצח סיכויי השלום.

ג'ין פונדה: בשיא המילחמה

הכולל את כל אנשי אש"ף והטיל על מגע כזה עונש חמור. אולם החוק מכיל ערובות נגד ניצולו לרעה. הוא קובע שלא יורשע איש על עבירה זו, אם יוכיח הנאשם כי קיים את המגע למען מטרה סבירה, וכן שלא התכוון לפגוע בביטחון-המדינה ואף לא געז בו בפועל. מוסכם שרדיון על השלום הוא מטרה סבירה.

זהו חוק חמור מאוד, המטיל את מלוא עומם ההוכחה על הנאשם. אך זהו חוק טוב.

הוא נחקק על פי רישתו המפורשת של בית-הדין העליון, שקבע בפרשת אהרון כהן (מנהיג מפ"ם שנפגש עם סוכן סובייטי) שבהעדר ערובות אלה נאלץ בית-הדין להשיע אדם, למרות שהוא מושבע שלא פגע ולא התכוון לפגוע בביטחון-המדינה. לדיברי השופט, זהו מצב "שהדעת אינה סובלת".

על הכוונה לבצע פשע אפשר ללמוד מהתנהגות החשוד.

מי שמסתובב באי-שקט לילה בחצרות בתים, כשמסיכה על פניו וכלי-פריצה בכליו, מחשיד את עצמו ככוונה לבצע פריצה.

מי שמקיים מגע עם סוכן ור במחתרת, תוך שימוש בדרכי-סתר ובכתב-צופן, מעיד על עצמו שהוא מתכוון לרגל ולחבל בביטחון-המדינה.

קל וחומר, כאשר הממשלה עצמה מתנהגת כך.

השבוע התכוננה ממשלת-ישראל לבצע פשע. בשעה שהציבור היה טרוד בגזירות הכלכליות ובמוזימת הממשלה לבטל הסכמים והתחייבויות באמצעות צווי-חירום, התכוננה ורוע אחרת של הממשלה לבצע פשע חמור פי כמה, פשע נגד עצם קיומה של הדמוקרטיה הישראלית.

אין צורך לעיין בתוכן הדברים כדי לעמוד על הכוונה הפושעת. עצם התנהגותה של הממשלה מעידה על כך כאלף עדים.

ח בריה-הכנסת לא האמינו למראה עיניהם, כאשר ראו את הדף הכחול שהונח בשקט על שולחנם.

רפים כחולים כאלה מכילים הצעות-חוק, המובאות לכנסת על-ידי הממשלה, לשם קריאה ראשונה.

הצעת-החוק כזאת עוברת תמיד דרך ארוכה, לפני שהיא מגיעה לשולחן חבריה-הכנסת. מישפטי המישפטים (או מישפד אחר) מכין טיוטא. הטיטוט מועברת ללשכות כל השרים, וגם לגופים ציבוריים מעוניינים, כדי שיהיו את רעתם עליה. לאחר-מכן נערך דיון במליאת הממשלה, או בוועדת-השרים מתאימה, ורק אחרי כל אלה מנוסחת ההצעה הסופית ומוגשת לכנסת.

כל הנהול הממושך הזה מלווה בוויכוח ציבורי. פרשנים כותבים בעיתונים בעד ונגד, משמיעים את דיעותיהם ברדיו ובטלוויזיה. אם הצעת-החוק חשובה, יכול ויכוח זה להגיע לצלילים גבוהים.

והנה, לגבי הצעת-החוק הזאת — יוק, לא כלום.

הציבור לא שמע עליה כלל. לחבריה-הכנסת לא היה מושג על קיום הרעיון. ראשי-המפלגות לא שמעו עליו.

הצעת-החוק זו הוכנה במחתרת, במעטה של סודיות עמוקה — סודיות המתאימה יותר למאסיה של סיציליה מאשר לגוף המתיימר להיות את ממשלת-ישראל.

הכל הוכן בחריציות, רחוק מעינו ומאוזנו של הציבור. לפתע הופיעה הצעת-החוק, יש מאין, על שולחן הכנסת.

ח"כים של מפלגת-העבודה הורעקו ואצו אל ראש סעדם, וזה השיב להם כי מעולם לא שמע על כך. היו שמיהרו אל ראש-הממשלה, ושימעון פרס הודיע כי לא ידע. (אמינות! אמינות!) לפשע זה אין אבא ואמא. איש אינו מקבל על עצמו את האחריות לו.

בעליו פעלו כגנבים בלילה. ועובדה זו עצמה מוכיחה שהם ידעו היטב מה טיב הדבר שהם מכינים: פיגוע חבלני בדמוקרטיה הישראלית, התנקשות במדינת-החוק, נסיון לרצח סיכויי השלום.

ג'ין פונדה: בשיא המילחמה

הכולל את כל אנשי אש"ף והטיל על מגע כזה עונש חמור. אולם החוק מכיל ערובות נגד ניצולו לרעה. הוא קובע שלא יורשע איש על עבירה זו, אם יוכיח הנאשם כי קיים את המגע למען מטרה סבירה, וכן שלא התכוון לפגוע בביטחון-המדינה ואף לא געז בו בפועל. מוסכם שרדיון על השלום הוא מטרה סבירה.

זהו חוק חמור מאוד, המטיל את מלוא עומם ההוכחה על הנאשם. אך זהו חוק טוב.

הוא נחקק על פי רישתו המפורשת של בית-הדין העליון, שקבע בפרשת אהרון כהן (מנהיג מפ"ם שנפגש עם סוכן סובייטי) שבהעדר ערובות אלה נאלץ בית-הדין להשיע אדם, למרות שהוא מושבע שלא פגע ולא התכוון לפגוע בביטחון-המדינה. לדיברי השופט, זהו מצב "שהדעת אינה סובלת".

מי טען זה של חומר-נפץ חקיקתי נושא את השם הכובד: חוק לתיקון פקודת מניעת טרור (מס' 2) התשמ"ה-1985.

זהו חוק קצרצר, בבחינת מעט המחזיק את המדינה. יש בו סעיף קטן אחד בלבד, המטיל שלוש שנות-מאסר על, אזרח או תושב ישראל, המקיים ביודעין, וללא סמכות בדיון, מגע בארץ או בחוץ לארץ עם אדם הממלא תפקיד בהנהלה, במועצה או בגוף אחר כיוצא

עקב אגם האמן המפורסם בא לסעוד את ליבו במיסעדה תל-אביבית, בחברת ידידה. לאור וצייר עליה את דיוקנה של חברתו לארוחה, שהעלה את ערכה של הצלחת לסכום בן ארבע ספרות (בדולארים). משביקש המיסעדר לקנות את היצירה, צחק אגם: "באתי לקנות ארוחה, לא מיסעדה..."

טיר בכנסת, לצחוקם של עמיתיו: "זה הרבר האחרון שנותר מהמפר"ל!"

■ שרהאוצר יצחק מודעי, ניסה להרגים פרט כלשהו בתוכניתו הכלכלית לפני ועדת הכספים של הכנסת. הוא התחיל להרגים זאת בהשתמשו במושגים מתעשיית הבשרים, ולפתע הפסיק ואמר: "טוב, שחיים ימ" שייך". מודעי הצביע לעבר חברי הוועדה **חיים קופמן**. השניים התעסקו בתעשיית הבשרים — קופמן כיבואן ומודעי מכמכ"ל.

היקרות מפז. כשהגיעו לחנויות בערים הערביות, הסתבר להם, כי המוצר היהודי לא שקט ולא נח — ישראלים רבים הקדימו אותם. לא ניתן היה להשיג סגריית ברחבי השטחים הכבדים, ואילו בעלי-החנויות התלוננו, כי הישראלים פשוט רוקי נו את מרפיהם.

■ סגן-שר החוץ **רזני מיר** לוא נהג לארח את אורחיו הרבים מחו"ל במיסעדה סינית כשרה בירושלים, המנוהלת על-ידי אנשי-המפר"ל. השבוע הפי

דובר עברית רהוט, ומחלק את זמנו בין ישראל לצרפת.

■ יוכוח מעניין התנהל השבוע, ברוח טובה, בין שרה-הע"י בורה-הרוחה **משה קצב**, לבין חבר-הכנסת **פסח (פייסי) גרופר**. גרופר התפאר שאינו נוהג לצלצל לעיתונאים, אלא שהם מצלצלים אליו. התפרץ קצב: "אם הם מקפידים להתקשר איתך — סימן שאתה נתון להם מידע כליכך טוב, שכראי להם."

■ גרופר, שלא פסק מלהתלונן על הפופולאריות הגואה שלו בקרב העיתונאים, חשף תוך כדי כך חולשה אחרת שלו: כל מי שסבר שגרופר חובב מערבונים — חי בטעות נוראה. "ביום השישי אני יושב לי בנחת", התלונן גרופר, "מתבונן בסרט ערבי בטלוויזיה, נהנה, ופיתאם — טלפון! ומי בטלפון? עיתונאי! הוא מתחיל לגנדר לי — מה נשמע בליברליזם? ומה ככה? ומה חוץ מזה? ואני מת לצפות בסרט. אני כליכך אוהב את זה!"

■ השחקנית המתולתלת **טליה שמיירא**, שנעלמה מבימות-הבידור מזה כמה שנים, חוזרת אליהן בימים אלה. אחרי שהוציאה תקליט לילדים, שנחל הצלחה, החליטה ללכת על בטוח ולהסתמך על קהל של ילדים. היא חברה עם הזמר-מלחין מעבר **שלמה גרוניך**, ושניהם מעלים הצגה חדשה בשם דב"ר (שהיו באמת) ולא יכולים להיות). גרוניך טוען: "ילדים אוהבים אותי, ולא רק בגלל הצמה!"

■ בשבוע שעבר, שיחרר בוחרונם של מעשני-הסיגריות, נסעו שלושה חברי-כנסת — **חיים קופמן**, **בני שליש** ו**רב שילנסקי** — מירושלים לעפולה, לרגל בריחה-החורף של בנו של **עובדיה עלי**, ראש עיריית עפולה. הם נסעו בכוננה תחילה דרך רמאללה, שם וג'נין, כדי לרכוש את הסיגריות

בחיקה-המישפחה בלבד. איש-הציבור היחיד שיכבד את יעל בנוכחותו, יהיה השר יצחק מודעי, מושא הערצתו של גולדשטיין.

■ חבר-הכנסת **רפי אדרי** ורעייתו היפה **ג'ואן**, באו למסיבה בלוויית בתם החיילת. זו פתחה בסידרת פיהוקים חגיגיים, ונראתה מותשת לחלוטין. אמה הבהירה את פישרם: "הלילה", אמרה, "אתם יכולים לישון בשקט — להנה מי שתשומר עליכם כל הלילה."

■ כמסיבה לחנוכה ביתה החדש של הפסלת **אילנה גור** כיפו העתיקה, כלטו כמה יפה פיות. אחת מהן היתה **יהודית**, אשתו של ח"כ **אוריאל לין**. יהודית, ילידת וינה, בת לאב יהודי-גרמני ולאם יהודי-בולגריה, הפליגה-בשבח בעלה הנעדר בשפה כה נלהבת, עד כי אחד הנוכחים אמר: "מוכרחות להיות לו גם איזשהן מיגרעות! נסי למנות שלוש". בלי היסוס השיבה יהודית: "בטח — הוא יותר מדי יפה, יותר מדי חכם ויותר מדי מוצלח."

■ לאילנה, שהגעה באותה הזדמנות גם את יוסף-הולדתה, היתה עוד סיבה לחגיגה: בתוך רות, בה השתתפו כמה מטובי הפסלים בישראל, היא זכתה בהזמנה לפסל ליד לבנים. יהיה זה עמוד משושה, דמוי מגן-דוד, שיחנש לגובה 30 מטרים, וכראש יבער נר-תמיד.

■ **פרוספר אביטובל**, נשיא הפרדציה של תחנות הרדיו היהודיות בצרפת, צנח יגע אחרי ערב שלם, שבו נהנה מישור לצרפת. כל מי שפנה אליו בצרפתית הופתע לשמוע כי המנחה הצרפתי המהוקצע

■ את ראשה-המשלה, **שימעהן פרס**, כך טוענים עוזריו, לא יראו עוד בכל שימחה. פרס, שנהג לכבד בכל אירוע אפשרי, החליט למעט להופיע בהם מעתה ואילך, בשל שעת-החורף. הקורבן הראשון להחלטה זאת, היה **גדי שריר**, בנו של שרה-היירות, שחגג את בריחה-החורף שלו בליל-שבת. בהיעדרו של פרס, חגגו עימו מרבית שריה-המשלה, ולא מעט חברי-כנסת.

■ הצמר-המדי **סינחם גול-רשטיין** ו**יצחק מודעי** גנבו את ההצגה מגדי שריר, בעת חגיגת הבריחה-החורף שלו. מודעי וגול-רשטיין התלבטו רבות, אם לבוא לאירוע, לאור היחסים המתוחים בין מודעי ל**אברהם שריר**. אלה החריפו מאז ועד-התהליכים. לבסוף החליטו מודעי וגול-רשטיין, נאמנו, לבוא רק לכמה דקות. ביקורם החפז הפך לשיחת-הערב, וכן גם היעלמותם המיידית ופניו החיור רות — כך טוענים במחנהו של מודעי — של שריר, כשראה אותם.

■ משנשאל מודעי מה הוא מאחל לחתן-השימחה הצעיר, הביט בגדי כחיוך ואמר: "שיילך ברכי אביו..."

■ בחתונה המפוארת שעורך נתן (נתניהו) **ניר לבנו אוהד** בקאנטרי-קלאב של סביו, דווקא יחכו לבואו של פרס. פרס הוזמן מצד הוריה של הכלה, **עיר דית**, תו של שלמה גרוסמן מבנק אפריקה-ישראל.

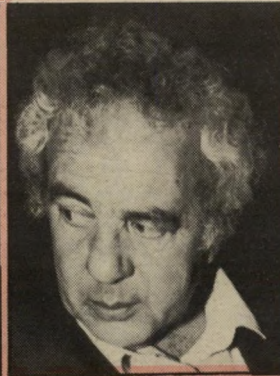
■ בניגוד לאופן המפואר שבו חגג גדי שריר את הגיעו למיחות, חוגגת השבוע **יעל גולדשטיין**, בתו של הח"כ הכפריסבאי פינחס גולדשטיין, את הגיעה למיחות, באופן צנוע,

התפייסות קינן-דנקנר

הסיכסוך בין שני העיתונאים-הסופרים **עמוס קינן** ו**אמנון דנקנר** עמד להסתיים את חוגי הסיפור והעיתונות במשך זמן רב. הוא התחיל בסיפור בדיוני, שכתב דנקנר במדורו בדבר, ושבו תיאר בסאטירה מרושעת שלושה אנשי-שלום, שיצאו לפגישה עם אנשי אש"ף באירופה. כל יודע-דבר היה את הקאריקטורות עם חברי הכנסת **מרדכי בר-און** (חולם על הלילות הלוהטים באירופה), חברת-הכנסת אורה נמיר (אשה המוצה) ועמוס קינן (סופר שכור). הדבר גם עורר סערה פוליטית מאחורי הקלעים, מפני שדנקנר ידוע כידיד קרוב של **יוסי שריר**, אשר התנגד לנסיעת בר-און ונמיר לפגישה עם אנשי אש"ף, שעמדה להתקיים באמסטרדם.

דנקנר

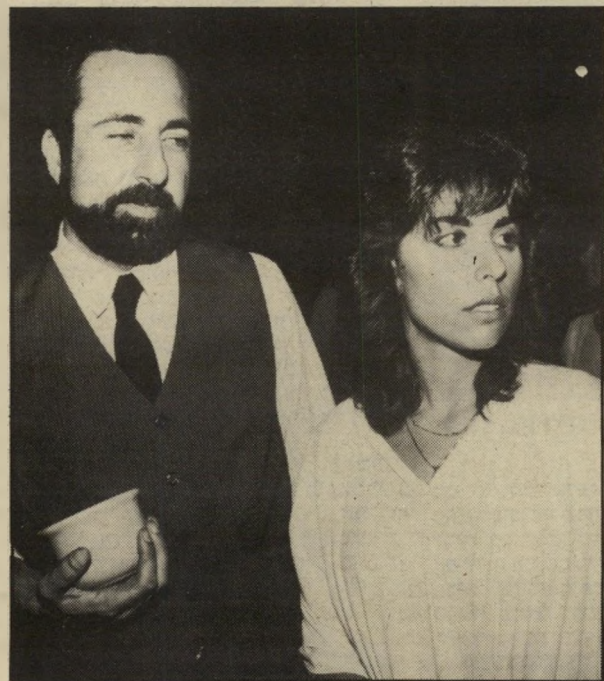

קינן

גם השם בדוי — לא רק האיש

קינן השיב בהתקפה מוחצת משלו, שבה סיפר על "דנקנר (האיש בדוי, אבל השם אמיתי)", והגדיר אותו כ"מקק-שלום". השבוע נתקל דנקנר בקינן בבית סוקולוב, והבטיח לו שהכוונה לא היתה אליו, וגם לא לבראון ולנמיר. דנקנר גם אמר שכלל לא ידע על הפגישה המיועדת באמסטרדם, וגם לא על הצעת-החוק הממשלתית העומדת להפוך את הפגישות של אנשי-שלום ישראלים עם אנשי אש"ף לפשע פלילי.

קינן קיבל את ההסבר, והתפייס עם דנקנר.

הראלה קנר הוא שמה החדש של הזמרת היפה והמוכשרת הראלה בר, אחרי שנישאה ליפה והמוכשר בזכות עצמו — המלחין אבנר קנר. חגיגת הנישואין של השניים נערכה בכפר-שמריהו, על המידשאה של חווילה ענקית השייכת לחבר עשיר. מלבד שולחן עמוס בעוגות שוקולד קרם-וניל ועוגיות, טרחו בני הזוג המוסיקלי והכינר מערכת-קול מיקצועית, כזו המשמשת בהופעות-רוק, עם רמקולים משוכללים וטייפ שהשמיע מוסיקת-פאנק חדישה ביותר. בין האורחים הרבים בלטו גדי גוב, יוני רכטר, נתן כהן ועוד מוסיקאים.

המהירות של השר

יוסקה שפירא
עד 140

אישיסטלוויזיה רסיק חלבי נסע לו להנאתו ככביש המהיר ירר שלם-תל-אביב כצחיר היום החמישי. חלבי נהג במהירות של 90 קמ"ש. לפתע נטרדה שלוותו. חלבי הכחין שמכונית פגז 505, שי אותה עקף כרכו. מגבירה את מהירותה, ונהגה מנהל עימו מעין תחרות. בפזו, ויה את השר יוסקה שפירא ונהגו, חובשי הכיפה.

חלבי הסתקרו, הגביד את מהיר רותו ותהה עד היכן יעז נהגו של השר להרחיק לכת ולהפר את החוק. נהגו של שפירא הניץ עד 140 קמ"ש, ואולי היה מפגין ביצועים מרהיבים עוד יותר, לולא ביצועיו המוגבלים של חלבי.

חלבי הנדהם החליט להתלונן באוזני ראש-הממשלה שימעון פרס, על הפרת-חוק גסה שכזאת מצידו של שר.

החקלאות. שיסה אותו שרון: "שואל, יש לך דמיון מאוד מוגבל!"

■ **אריה פינקלשטיין**, צעיר ישראלי שטייל במשך כמה חודשים במרכז אמריקה, סיפר השבוע על הבעיה המיר חרת שהתעוררה לו שם. בכל פעם שסיפר כי בא מישראל, היו שומעיו מגיבים בשימחה: "אה, זו מולדתו של ישוע!" כשנמאס

לשעבר של חברת רבלון. ועידת-פיסגה מיסתורית התקיימה במינון-הכנסת השי כוע, בהשתתפות חברי-הכנסת שניהם חברי-סיעתו של דויד לוי בחרות, השניים, שביניהם נוצרה כזמן האחרון מתיחות, ישבו משני עבריו של לוי, והס תודרו בצורה שעוררה תשומת לב כללית.

חיים משה הזמר הפופולארי (מימין, מאחורי ידיו של מעריץ נלהב, המוחא לו כפיים) נמש במסיבה במיסבאה צמון-תל-אביבית עם שי דקל. השניים חזרו זה עתה מארצות-הברית, ארץ החלומות של כל אמן הנחשב מצליח בקנה-מידה ישראלי. משה חזר מסיור הופעות, ואילו עמיתו חזר משהייה בת שלוש שנים. לאור הצלחתו של שי דקל באותו ערב, יש למשה סיבה טובה לדאגה.

יום הולדת שמח

חבר-הכנסת אליהו בן-אלישר ורעייתו ניצה היו בין המזמנים לשידור ישיר במיסערה בצפון-תל-אביב, הישר לפרס, דרך רדיו זי (קיצור לזאיק - יהודי). הזוג בן-אלישר ירד במיוחד מירושלים לצורך השידור, ונראה תשוש במיקצת. מכתם הירושלמית שרה רווידוביץ חשבה כיצד לרענן את האווירה, כשניגש אליה חבר מרכז חרות ברנך אברמסון, שנקלע במיקרה למקום, ושאל: "מה? מה קורה כאן היום?"

"מה, אתה לא יודע?" הבויק במוחה של רווידוביץ רעיון. "אנחנו חוגגים כאן את יום-ההולדת של בן-אלישר. היום יש לו יום-הולדת, חוגגים כזו."

ניצה ואלי בן-אלישר

הגולה הדוויה השתתפה במסיבה

וזה מועבר בשידור ישיר לקהילה היהודית בפאריס. אברמסון נכנס לסידרת התנצלויות: "לא ידעתי, לא שמעתי."

"אין דבר," הרגיעה אותו רווידוביץ, "תזמין עבורו עוגה עם זיקוקין, תשיר לו — יום-הולדת שמח. יהיה בסדר!"

אברמסון ניגש מייד להכנות, ובאמצע השידור הישיר לצרפת, כמועדון מלא באנשי-ציבור, זמרים ואנשי-תקשורת, הופיע מאישם מלצר שנשא עוגת-יום-הולדת, מוארת בזיקוקין. המלצר פסע לעבר בן-אלישר המופתע, ואברמסון התחיל לזמר יום-הולדת שמח, כשכל המסובין פוצחים בשיר אחריו ובמחאות-כפיים סוערות.

מנחה השידור שידר מייד ברכות לבני-אלישר, לרגל המאורע המשמח, שנשמעו ברחבי צרפת. לבסוף נכנעו גם ניצה ואלי בן-אלישר, לבשו חידו, פרסו את העוגה והתנהגו כראוי לשימחה.

לחבלי ועדת-העבודה ר-הרווחה של הכנסת: "יש ילדים רעבים בדימונה!"

● יהודה שחר, אביו של אחד מקרבנות תאונת-הרכבת: "מחר יתחיל המאבק שלי ברב (יצחק) פרץ. מחר אראה לו, לטינופת הזאת!"

דפנה ברק

הודה עימו: "אין צורך להעמיד את העובדים לקיר!"

● יורם אוברכוביץ, יר-שבראש עובדי חברת-השכל: "נוותר על חשמל-חינם אחרי שכל המשק, ובראש וברא-שונה השרים וחבריה-הכנסת, יוותרו על ההטבות שלהם!"

● ריקי עינבר, רכזת מחלקת-הרווחה בדימונה,

התינוק הוא נכדו של אפרים פורן, מי שהיה המזכיר הצבאי של שני ראשי-ממשלה — יצחק רבין ומנחם בגין. בחגיגת ברית-המילה של התינוק ציפו כולם לבואו של הסב, המאושפז בתל-השומר. לאכזבתם של כל הקרואים, לא התירו הרופאים ליועץ-לשעבר לבוא למסיבה. בתצלום: גיא פורן, אביו של הנימול, ואחותו גילי, שהגדירה את הברית כ-חגיגה שמחה ועצובה גם יחד.

הבן וזה במענק מהקרן לעידוד סרטי-איכות ישראליים.

■ נושא לשיחת רבים הי שבוע היתה כתבתה המובלסת של חוקרת הסיפורת ד"ר נר רית גרין בידיעות אחרונות. אחרי שהודתה כאשה עובדת, שכעלה עובר והם מפרנסים יחדיו שני ילדים ותייהם קשים, היא יצאה בזכות תוכנית-החירום הכלכלית והצהירה: "אם הכריי רה היא בין לשבור או לא לשבור אז כן, לשבור! ואם בעזרת צווים — אז בעזרת צווים." בעלה של הר"ר גרץ הוא העיתונאי עמוס קינן.

בסוף השבוע

● הגורו ההודי באג-וואן שרי ראג'ניש, כנאום לחסייו בארצות-הברית: "רק אנשים מפגרים יכולים להאמין באלוהים!"

● השר דויד לוי, ככינוס-

עליו העניין, החליט לשנות את התשובה — הוא התחיל לספר שגולד כפולין. "אה!" היתה כאה מייד התגובה, "זו מולדתו של הפאפא (האפיפיור)!"

■ **ישראל פוגל**, הממונה על אגף-התקציבים באוצר, הוא אוהד מושבע של מכבי-חיפה. כך הסתבר במסיבת-פרידה שע-רך כתבי-הטלוויזיה **ישראל פוגל**, לרגל שליחתו לגרמניה. פוגל גילה, כי רבים מחפציו האישיים נושאים את הצבע הירוק, ציבעה המיסחרי של קבוצת-הכדורגל הפופולארית. האויב, ירושלים, מכצרה של כית"ר ירושלים, יריבתה המוש-בעת של מכבי חיפה.

■ סרט עלילתי על קורות הפלמ"ח מופק בימים אלה, כח-שאית יחסית, על-ידי ערו, בנו של פרופסור דן פזנקין, נשיא האוניברסיטה העברית. פזנקין-

■ ח"כ יאיר צבן אחר לריון כוועדת-הכספים של הכנ-סת, הדיון נסב על זקיפת התש-לום עבור רכב על-פי גודלו. משכנס צבן, שאל: "באזיה סעיף זה בתיק (של הוועדה)?" השיב אחד מעמיתיו, "בין 8 ל-9, צבן פישפש בדפיו וצעק: "אין! אין לי הויקפה!" על הצחק ההיסטרי שפרץ בקרב חברי-הוועדה ניצח פסח גרופר, שצ-ווח: "מה! הביאו לו גלולות!"

■ **התעשייה-המיסור** **ריאל שרון**, לא העז להחמיץ את כינוס ראשי עריה-פיתוח בקריית-שמונה — מצבור של תסיסה הרצויה לשרון, משבא, התנפלו עליו כתבים. שרון התעצבן ואמר לכתב רדיו: "סלק את הפיטמה הזאת ממני!" הכוונה היתה למיקרופון. וישראש הכינוס, **שואל עמור**, נבון מהביטוי וניסה להציל את המצב. "זה מה ששרון יודע," הסביר לכתב הנבון, "מושגים מעולם

זובין מהטה- האיש הפרטי

יילה בסיגנון צרפתי היא שבתה את ליבס לפני 11 שנים. עד היום אומרת נאנסי על הווילה, שבחוף קליפורניה: "יש לנו כמעט יחס רוחני לבית הזה!"

אולם הכניסה של הווילה גדוש אוצרות רבים. שבנייהזוג רוכשים במסעותיהם סביב כדור-הארץ. דלת-הכניסה, המגולפת בעץ, היא מציאה איטלקית מן המאה ה-18.

לבקר בוויילת-הפאר שלהם לעיתים קרובות ככל ה" אפשר, אפילו כשהשהייה שלהם בה מסתכמת לפעם-מיים ביממה: "זה המיקלט שלנו מלחץ ההופעות."

בית בלוס-אנג'לס זובין ונאנסי מ" הטה (בתצלום, עם כלב-הזאב הרוסי שלהם, טאראס) משתדלים

הם הורסים לי את האופרה: תארי לעצמך, כאמצע החזרה של התיז מוות והסולנים על מדם בטרפלי — פיתאום שביתת-חשמל של שעתיים. אני אוהב את הישראלים. אבל איזה ארץ משוגעת זאת!

אתמול הודעתי למועצה של התז מורת שאני תורם 5% מהמשכורת שלי, למרות העובדה שאני מרוויח פה בולבס (תפוחי אדמה, ביידיש). דני ברנבוים ממילא לא לוקח גרוש עבור הופעותיו בארץ. גם הנריק שרינג, גם לני ברנשטיין, ארתור רובינשטיין גם הוא לא קיבל. פרלמן מקבל משהו, שהוא משאיר פה עבור מישפחתו. הצעתי שניפנה בבקשה לכל המר סיקאים, שיתרמו גם הם 5%. לא נבטל חוזה אם הם לא יסכימו, אבל ננסה לתרום משהו.

האנשים רוצים לחיות בארץ כמו באמריקה, אבל אנחנו לא אמריקאים. ראית מה שנעשה בפואייה של מלון הילטון? ממש כמו במקומות העשיריים ביותר בעולם: בדבר אחר צורקת ההסתדרות: העשירים נעשו כאן עשירים יותר.

צריך לעשות מה שעשו בהודו. היה עוני והיו אנשים עשירים מאוד. אינדי-רה גאנדי הודיעה שהיא מלבינה כסף שחור בלי לקבל שום דוח מהעשירים. תוך כמה ימים זרמו מיליוני דולארים לבנקים.

רבע מחיי הקדשתי לארץ הזאת. לא עשיתי את זה בשביל-כסף, וגם לא בשביל יוקרה. זוהי הצורה שלי להביא תרומה לעם שאני מאמין בו.

כשאני עובר בחוץ, אני דורש שישלמו לי כערכי. אם לא משלמים לי, אתה גם לא שווה. אבל ברגע

חדר-מיטות לדעת נאנסי יש לכיסויי-המיטה ולווילונות שסביבה מראה מיזרחי. זובין גם מכנה את הווי-לה "חאן" — שהוא, כפי שמזכיר המנצח, המיקלט המיזרחי לעוברי-אורח.

ההמולה נגמרה. במלון שלו בתל-אביב סיפר זובין מהטה לשולמית יריב על עצמו, על מישפחתו, על מצבו הכספי ועל חלומותיו

לפילהרמונית של ניו יורק והפילהרמונית של פרינצה. אני אוהב את התיזמורת הישראלית. לא פעם אני צועק, אבל כשהם מנגנים ערב עם כל הלב, אני מרגיש כאילו הם מנגנים בשבילי. חברי התיזמורת מגינים עליי, ולא מספרים לי על ביקורת לא טובה. לא אשכח איך הופיעה כאן פעם בעיתון ערב כי קורת שלילית על קונצרט שלי, שכבר לל לא נערך, בגלל סיבות טכניות.

בגין שאל

מי אני

אני חולם לעשות את פטר והזאב בידי. רציתי לעשות את זה עם יצחק (פרלמן). אבל הוא פחד. אני אעשה את זה עם שמוליק (סגל). זאת לא תהיה הופעה לילדים, אלא למבוגרים דוברי יידיש. אין כמו המוסיקה כדי לקרב לבבות. חלמתי להופיע עם התיזמורת הישראלית בקאהיר, בבירות ובמוסט קבה. הייתי רוצה לזכות להגשים את החלום הזה! באפריל 1978, מייד אחרי חתימת החוזה של קמפדייוויד, הלכתי עם שימחה (דיניץ) למלון שבו התגורר מנחם בגין. פניתי אליו ואמרתי שהתיזמורת הפילהרמונית הישראלית

שהכסף נכנס לבנק, הוא לא מעניין אותי. תמיד חסר לי כסף מזומן, כי אשתי, נאנסי, משקיעה בכתיים. היא קונה בתים ועושה בהם רקורציה, ואחר כך היא משכירה אותם. יש לנו ארבעה בתים כאלה בלוס אנג'לס, ועוד שני בתים במקומות אחרים. רק עכשיו היא קנתה בית לרוד שלה ממישיגן, כדי שיגור לירינו.

לפני 16 שנה היתה נאנסי באה איתי לארץ. היא היתה יושבת בחדר במלון ומשתעממת. לפעמים היא יצאה לחפירות בתל-אסיר. כיום היא מת' עסקת כתיים שלנו ובאה לארץ רק לעיתים רחוקות.

היא מארחת למופת ומקובלת מאוד בבית הלבן, השולח לה מדי פעם לימוזינה כדי להביא אותה לשם. רק לאחרונה היא נסעה לקבל בשימלת' סארי את ראש ממשלת הודו ואשתו, שבאו לבית הלבן. הבית הנחשב לביתנו האמיתי הוא הבית בלוס אנג'לס.

מיכאל, הנסיך היווני, שהוא ידידי, כתב עליו כתבה מצולמת גדולה בכתב-עת לענייני אדריכלות, כעל בית למופת.

הוא מרוחק 35 קילומטר מלוס אנג'לס. יש בו אוסף של רהיטים מהמאה ה-16 וה-17, שקנינו בעיקר באיטליה. כיפו יש ערבי בשם נאצר.

בשנת 1961. אז לקחו אותו הוריו של דניאל ברנבויס לטיול ברחובות תל-אביב וזובין נזכר: "הרגשתי כמו בבית. לדעתי, ישראל ממש דומה להודו."

בח בעייתית וארינה גרמה הרבה בעיות לזובין. היא לא היתה מוכנה לקבל את אחיו של זובין, שחי במונטריאול. כאביה החדש, אחרי שנשא לאשה את גרושתו-אמה.

נכד ראשון זובין היה המאושר באדם כשנולד לו הנכד. זה היה בין שני קונצרטים שלו בארץ. והוא טס לראותו וחזר דקות ספורות לפני הקונצרט. בתמונה - עם אשתו השנייה.

שולמית יריב

של מלון היל-טון התל-אביב. שבו מתגורר המנצח. זובין הגיע לארץ לראשונה

צוג הטוב ביותר של ישראל! גם ממשלת ארצות-הברית לא הבינה את החשיבות של הביקור של הפילהרמונית של ניו יורק בארץ. לא היינו מצליחים להגיע הנה, לולא עזרת הסיטי בנק, שאין לו בכלל עסקים עם הארץ, ובראשו לא עומד אפילו יהודי יהודים יש בהוליווד.

התרגלתי לחיות שלושה חודשים בשנה במלון בישראל. אני אדם שקם בבוקר, בלי קפה ובלי ארוחת-בוקר. אני לא שותה ולא מעשן. אני מנסה

שבו השתתפו שתי התיזמורות - הפילהרמונית של ניו יורק והפילהרמונית הישראלית. מייד אחר-כך היא עזבה את הארץ, כשזובין נשאר לחודש הופעות.

ביקור חטוף בן יומיים ערכה נאנסי מהטה בארץ. היא באה כדי לשמוע את שני הקונצרטים החגיגיים. בניצוח בעלה.

לית זה הרבה הטוב ביותר שיש בארץ, שישלח אותנו להופיע בקאהיר. הוא הסביר לי שיש לו עניינים יותר חשר בים לעשות, כמו לפתור את הבעיה של הגדה המערבית. ובכלל, הוא שאל אותי, באיזה כלי אתה מנגן? שימחה רצה לקבור את עצמו מתחת לשולחן, הוא לא חלם שהוא צריך היה להקדים ולהסביר לבגין מי זה זובין מהטה. אני לא נגר בגין, אבל כלי-כך הצטרפתי שהוא לא הבין את מה שאני יודע, שהחברה המצרית היתה מתה לשמוע מוסיקה. אלה יכלו להיות שלוש שעות של קירוב-לבבות אמיתי! כי חוץ ממטוס הלבאי - התיזמורת הפילהרמונית הישראלית היא היי

לשון בבוקר כמה שיותר מאוחר. אשתי טוענת שאני מפונק. מה שאני צריך לידר זה עוגה טובה של שוקולד, ושקית פילפלים אדומים חריפים, שאני מוסיף אותם למאכלים. אני מכור לאוכל טוב, ומקבל כל בוקר מסאו'. יש ימים שבהם אני עובר 18 שעות ביממה. אני קשור מאוד לילדיי. הבן, ויליאם מרוון, שקיבל לאחרונה תפקיד כשחקן בתיאטרון קיץ בניירורק. הבת, וארינה, מתגוררת ברירה שכורה ליד אמה כרמן, אשתי לשעבר, במונטריאול. אני לא מפסיק לדאוג לילדיי, למרות זאת שאנשים טוענים שצריך להפסיק לתמוך בהם בגיל 21. (המשך בעמוד 36)

שממנו רכשנו עתיקות. ביניהן שולחן משגע לששיש. נאנסי ביקרה לאד רונה במשך יומיים בארץ, ונסעה ליפו, לנאצר. היא לא מצאה שם כלום. גם הוא העלה את המחירים. אני אוהב לגור כשאני מוקף ביופי. אני מרגיש כאילו אני שייך למאה הזאת, למרות העובדה שאני אוהב בתים מודרניים. אני אדם רומנטי. התיזמורת הישראלית התארכה בביתנו בלוס אנג'לס. אשתי אירגנה נשף-בארבקי על הרשא. עם ריקודים אמריקאיים בנוסח סקייורדאנס. זאת היתה הדרך שלי להודות להם. אני אוהב אנשים ואוהב לארח. רק לאחרונה, כשביקרנו בפרינצה, שכרתי על חשבוני ארמונו וערכתני נשה

"מץ" עושה את זה שוב:

תפוס טלוויזיה...

רוצה לקנות טלוויזיה וגם להרוויח כאילו השקעת בתפ"ס?
במץ אתה עושה את זה בקלות: אתה רוכש טלוויזיה "מץ" ב-3 תשלומים ובסופם מקבל את הטלוויזיה וגם נהנה מזיכוי רווח תפ"ס גימבו.

ותרוויח תפ"ס ג'מבו!

רוצה דוגמא?

טלוויזיה "מץ" 22" עולה היום 1,357,575 ש"ב-3 תשלומים שקלולים קבועים וסופיים של 452,525 ש"ב כל אחד. נניח הריבית בתפ"ס גימבו היא 12%, דהיינו ממחיר הטלוויזיה תזוכה ב-3 תשלומים 325,818 ש"ב. כך שהיא תעלה לך רק 1,031,757 -

זה עוד לא הכל:

אם יהיו שינויי ריבית בתפ"ס תזוכה בהתאם (אם יהיו שינויי שער יקוץ הסכום מרווחי התפ"ס).
אם תרצה לבטל תקבל את כספך + רווחי תפ"ס רגיל המבצע עד סוף יולי.

בוא ל"מץ" תרוויח טלוויזיה וגם תפ"ס
לבחירתך טלוויזיות 14" 16" 20" 22" 27"

מבט אל עולם אחר

טלוויזיות ומכשירי חשמל (ישראל) בע"מ

(ישראל) בע"מ יצרני TV

להשיג בחנויות החשמל המובחרות • לפרטים נוספים בית מץ. מודיעין 19 ב"ב. טל. 03-799114

פילגש במימי פינלנד

עליהם. הם אוהדים את מקנרו בטניס, את בית־דירושלים בכדורגל ואת הליכוד בפוליטיקה. או את מכניזם־פרידלנד ומנצ'סטר־יונייטד.

הפוליטיקה איבדה את המשמעות שלה. העניינים המשפיעים על חיננו — המילחמה, ההתמוטטות הכלכלית, הפאשיזם הגואה — מנותקים מן הפוליטיקה. בפוליטיקה שולטת הרכילות — מי דפק את מי, מי אמר מה על מי, מי עורר את הסערה האחרונה בכנסת. רוב המדורים הפוליטיים אינם אלא טור־ריכליות. האם הטלוויזיה לבדה גרמה לכך? ואולי אין הטלוויזיה אלא סימפטום של מצב נפשי־חברתי? האם צורקים האנגלים, הקוראים לטלוויזיה "תיבת השוטים"? האם בקשתו של שימרון פרס, שהטלוויזיה "תסכיר" את התוכנית הכלכלית שלו, היא גמולתה? האם מישורו ישר לעקוב אחרי הסברה כזאת, תחת לבדוק את העניבה של המסכיר ואת הטיק העצבני בנחיריו השמאלי?

יש עוד צורה שבה מסלפת הטלוויזיה את חיננו המדיניים: הסימטריה.

המירקע אוהב את הסימטריה. דרוש איוון, ומול פלוני צריך להופיע אלמוני. תיבת־השוטים הופכת לתיבת־נוח. הכל באים כווגות. זכר ונקבה ברא אותם.

מודעיקסר — זה קל. המערך והליכוד — גם זה קל. שני גושים, כסדר־גודל דומה. אילמלא היו קיימים, היו צריכים להמציא אותם. אולי הטלוויזיה המציאה אותם. התהיה־ר"ך — ממש אידיאלי. אלוהים יווג את גאולה כהן עם שולמית אלוני. שתי נשים. זה הולך טוב ביחד.

יש בעיה עם "כך". על פי התוכן, אין שום דבר בארץ הדומה למאיר כהנא. הוא אחד מסוגו. נאצי יהודי.

אבל בטלוויזיה דרוש איוון. מוכרח להיות כדורגל סימטרי. לכן נכפה תפקיד זה על הרשימה המתקרמת לשלום. לא יועילו לה כל מחאותיה. התיבה דורשת כדורגל ל"כך". מוחמד מיעארי הערבי, הרוצה בשוויון־זכויות, מווג עם האיש המבקש לגרש או לרצוח את הערבים. האלוף־במילואים מתתיהו פלד מווג עם הצעקן העלוב, שהשתמט מכל מילחמות ישראל.

אילו היה אדולף היטלר חי בעידן הטלוויזיה, בוודאי היו מווגים אותו דרד־קבע עם ראש הקהילה היהודית בכרלין. האם צריכים להשמיד שישה מיליון יהודים בתאגיד־גאז? מר היטלר אומר כן. מר לוי אומר לא. הצופים מפצחים גרעינים (או שותים בירה).

מה לעשות? התיבה דורשת. והרי התוכן אינו חשוב ממילא. יש הרואים בחללית וערת־הכנסת, שלא להסיר את חסניתו של חבר־הכנסת שלמה עמר, שנאשם בעבירה פלילית, שעוריה ציבורית.

לאו רווקא. גם כאן חל הכלל העברי העתיק: לא תחסום שור כדושי. עובדי חברת־החשמל מקבלים חשמל חינם. עיתונאים כותבים פרופילים איש על רעהו, ולמחקקים מותר להפך את החוק.

הגרה הצפונית

זהו סרט חינוכי לכל ישראלי. יש דברים שאיננו מסוגלים לראות אותם. כאשר הם קורים לנו. הרבה יותר קל להבינם אצל הזולת, במרחקים.

מבחינה זו, מה שמתרחש בין הקתולים והפרוטסטנטים באירלנד הצפונית נראה לנו כשיגעון גמור, בעוד שהמתרחש כאן, בינינו ובין הפלסטנים, נראה לנו כהגיוני. לפחות בכל הנוגע לצד שלנו.

אך ארץ־ישראל מתקרבת בצעד־ענק למציאות האירית, כאשר הכל הורגים את הכל, ואיש אינו מסוגל עוד לחלק את עצמו ממעגל האלימות, השינאה והפרוענות. מחר יקרה בגדה המערבית מה שמתרחש היום בגדה הצפונית של אירלנד.

קאל, גיבור הסרט הנושא שם זה, הוא צעיר קתולי מוכטל ופשוט, בנו של קצב. הוא פעיל במחתרת הקתולית, בעיקר כנהג במיבצעי־פיגוע. הוא "מחבל".

באחד הפיגועים הוא עוזר לחבריו להרוג שוטר פרוטסטנטי. כעבור־זמן הוא נתקל באלמנתו הקתולית של השוטר ומתאהב בה. הוא עוקב אחריה ומוצא עבודה ומגורים בקירבתה, אצל מיישחתו הפרוטסטנטית של הבעל ההרוג.

הוא מתחיל לראות שכשני הצדדים יש אנשים ישרים והגונים, כדור־מישחק בידי הגורל. בעזרת אהבתו, הוא מבקש להחליץ ממעגל הווועות. אך בהעדר פיתרון, אין מנוס מן האלימות. בדיוק אחרי שהוא מבלה ליל־אהבים

עדין עם אהובתו, אשת־השוטר שהוא עזר לרצוח, הוא נאסר לעיניה ומובל לכלא בידי שוטרי האויב. שאינם מסתירים את כוונתם לעשות בו שפטים.

קאל (ג'ון לינץ') משחק מצויין. מישחקת של אהובתו (הלן מירן) הוא בלתי־נשכח. זהו סרט בלי תיקוה. המסר שלו הוא: אין מנוס. כאשר השינאה משתוללת, מוזינה הקי

צונית משני הצדדים זו את זו, וכל האנשים השפויים, המנוסים, רודפי־השלום, נשחקים ביניהם כמו גרגירים בין אבני־הריחיים, ולבסוף הם הקורבנות האמיתיים. אבל יש גם מסר שני: המאבק לשלום חייב להימשך, גם כשאין תיקוה, למען האנשים הפשוטים וההגונים משני הצדדים.

מירן

הקטע נושא את התאריך 20 בנובמבר 1984, ומכיל גילוי סנסציוני.

בתצלום שפורסם על־ידי הקרמלין, כך נאמר בו, נראה גור־בצ'וב כשהוא עומד במקום מרוחק יותר מהמוז"ל, קונסטאנטין צ'רנינקו, מאשר בסרט־טלוויזיה שצולם יום לפני־כן. לעומת זאת נראה גריגורי רומאנוב עומד קרוב יותר למנהיג הקשיש. מכאן למדו המומחים כי מעמרו של גור־בצ'וב התערער, וכי מעמרו של רומאנוב התחזק.

המומחים בדקו את התצלום החדש בקפדנות רבה, כך נאמר, והסיקו כי רומאנוב הוא עתה הירש המיועד.

ההצגה נגמרה

כתבתי על סוף המיתוס של יוסף מנגלה, המלאך השחור, שליח השטן, החי במיבצד נסתר במעבי הג'ונגל, כשהוא מוגן על־ידי

פלוגה של אנשי אס־אס לשעבר, בחסות רודן אכזרי ורשת עולמית של גנרלים נאציים.

מנגלה האמיתי היה יצור עלוב, שחי ברלות ובכדידות כפרבר של סארפאול, בעזרת כמה גולים דלים, ושניסה לשווא לכבוש את ליבה של עזרת־נחית. ההסוואה שלו היתה עלובה, ובני מישפתו ביקרו אותו, מכל־לטרות להסתיר את זהותם.

איסר הרצל, מי שהיה ראש־המוסד, אינו יכול לסבול זאת. אין הוא יכול להיפרד מן המיתוס, שבו הוא השקיע עמל כה רב. השבוע, בראיון בעיתון אמריקאי, סיפר כי המוסד היה בעיקבות מנגלה פעמיים, ושמןגלה חי בפאראגוואי כאיש חשוב, כשהוא מוקף שומרי־ראש. "איסר הקטן" גם הביע את פיקוקו במסכנה שמנגלה מת.

אם כן, אני מוכרח לחזור בגסות על מה שניסיתי לומר בעדיניות. פרשת מנגלה מוכיחה את פשיטת־הרגל של ענף זה של שרות־הביטחון שעסקו בציד אחריו. מסתבר שלא היה להם מושג על האיש ועל ריקעו, ושרדפו אחרי רוחות רפאים. הפרשה גם חשפה את ערוותם של "ציירי הנאצים" למיניהם, רודפי־פרסומות ואולי גם רודפי־כסף, שהתפרנסו במשך שנים מאגרת מנגלה. מצטער, רבותי, ההצגה נגמרה.

תיבת השוטים

ותיבת נוח

דיברנו על הוויכוח שנערך בין יצחק מודעי וישראל קיסר בתוכנית מוקד בטלוויזיה.

"מה יש לדבר", אמר יצחק מודעי, "מודעי ניצח". "לא דוברים ולא יער", הגיב עמיקם בלהט. "קיסר היה הרבה יותר טוב".

עדה סברה כי ידו של מודעי היתה על העליונה, וכך גם רחל. דעת הרוב היתה כי מודעי ניצח את קיסר בהפרש של כמה נקודות.

הייתי עד לכמה שיחות כאלה, ואף השתתפתי בהן בהתלהבות. עד ששמתי לב לתופעה שהיתה משותפת לכולן: איש מן המתווכחים לא אמר מילה אחת על תוכן הדברים שאמרו מודעי וקיסר. נראה כי הטענות, הנימוקים והדעות לא היו רלוונטיים בכאונן להחליט מי ניצח.

וזהי תופעה המיוחדת לטלוויזיה. היא שמה דגש על האיש, פניו, הבעות, צורת־דיבורו, יכולת־הזיכרון שלו, "איך הוא עובר את המסר". מכיוון שאי־אפשר לראות ריעות, ואין הן משתקפות על המירקע, הן משמשות כמוסיקת־רקע בלבד. איננו שמים אליהן לב.

כך הופכת הטלוויזיה את כל החיים הפוליטיים לענף נוסף של ספורט. צופי הטלוויזיה, כמו הצופים בתחרות איגרוף או כדורגל, יושבים, מפצחים גרעינים ומריעים לאיש או לקבוצה האהובה

שני גברים חסונים וצעירה יפהפיה הוכנסו ללישכתו של גריגורי רומאנוב, חבר הפוליטביורו, לשעבר מזכיר המפלגה הקומוניסטית בלנינגרד.

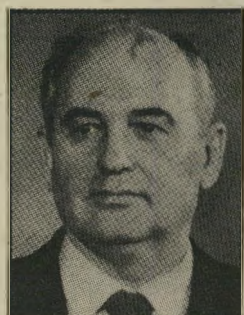
טוואריש רומאנוב, אמר החסון שבשני הגברים, "שמי איוואן איוואנוביץ' איוונוב, ובאתי לערוך לך היכרות עם החברה נטאשה".

רומאנוב לא הרים את ראשו מעל ערימת הניירות הדחופים שעל שולחנו, והניף את ידו בתנועה מבטלת. "אין לי זמן, טוואריש", אמר. "קח את החברה לסני. הוא יטפל בעניינה".

"אה, טוואריש, אתה טועה", אמר הגבר החסון בעדינות. "החברה נטאשה באה ללוות אותך".

רומאנוב הרים את ראשו בתנועה חדה. "ללוות אותי לא?" "למימי פינלנד, טוואריש", אמר החסון.

"פינלנד?" תמה רומאנוב, ופניו לבשו ארשת מבוהלת, "איך אניע למימי פינלנד?" "ביאכטה שלך, כמוכן, טוואריש", אמר החסון, ובקולו ניכרה

גורבצ'וב

נימה כלשהי של חוסר־סבלנות. "אבל אין לי יאכטה!" קרא רומאנוב. "מסרתי אותה! אני לא סובל את הים! אני מקיא בים".

"אתה לא תקרא כשהחברה נטאשה תטפל בכך", ניחם אותו החסון, "החברה נטאשה היא המומחית הגדולה ביותר של הקג"ב לטיפול בגברים. היא משעשעת מאוד. אתה תהנה בחברתה".

"אבל אני לא רוצה להפליג!" התקומם רומאנוב. "אתה רוצה להפליג. האמן לי, אתה ממש מתגעגע לחופשה ארוכה ביאכטה, עם נטאשה שלנו, במימי פינלנד", אמר החסון, ובפעם הראשונה ריחף חיוך קל על שפתיו. "עד היום עוד איש לא סירב לנו..."

וזהי שיחה רמיזית. איני יודע אם נערכה שיחה כזאת, או דומה לה.

ההמשך, לעומת זאת, אינו רמיזי. זה קרה לפני שבועיים: לכתבים הזרים במוסקווה הודלף כי הוחלט להדיח את גריגורי רומאנוב מכל תפקידיו במפלגה, מפני שהפך את כללי המוסר הסובייטי והביך את המדינה. רומאנוב, כך נאמר, שהה ביאכטה שלו, בחברת פילגש, היאכטה תעתה בדרכה והגיעה למים הטריטוריאליים של פינלנד.

אחרי ההדלפה היה הסוף מהיר וחלק. רומאנוב הורח מן הפוליטביורו ויצא לפנסיה מוקדמת. במקומו בא אחד מנאמני הבוס החדש, מיכאיל גורבצ'וב. רומאנוב היה המתחרה העיקרי של גורבצ'וב על כתר השליטון במפלגה ובמדינה.

קודמו של רומאנוב בתפקיד המזכיר של סנייד־המפלגה בלנינגרד סיים את הקריירה שלו כאותה הדרך בדיוק. גם הוא בילה ביאכטה שלו עם פילגש, והיאכטה תעתה אל תוך המים הטריטוריאליים של פינלנד.

כל זה מוכיח עד כמה התקדם המוסר הסובייטי, מאז שהוצא להורג שלי קודם של לנינגרד — הצאר ניקולאי ה־2, שגם מיישחתו נשאה את השם רומאנוב.

כל ראשי הסניף של המפלגה הקומוניסטית בלנינגרד הגיעו, משום־מה, לסוף רע. הם הוצאו להורג, נכלאו, מתו מאלכוהוליזם. נרצחו בנסיבות מיסתוריות. כולם, בלי יוצא מן הכלל, מתו מיתות משונות.

יתכן שהדבר נובע ממעמדה המיוחד של העיר לנינגרד, שהיא המתחרה ההיסטורית של מוסקווה. עוד בגילגולה הקודם, כאשר נקראה פטרסבורג והיתה בירת הצארים, הרגיעה לנינגרד את אנשי־מוסקווה. לנינגרד היא העיר השנייה־פלוס במדינה, ומי ששולט בה הוא בעל עוצמה מדינית רבה. בעיניהם של שליטי מוסקווה הוא תמיד ייראה כאיום.

בימי סטאלין אי־אפשר היה לחלום על יאכטה, פילגש ופנסיה מוקדמת למי שהרגיז את המזכיר הכללי. שני הגברים החסונים היו נכנסים ללישכתו, גוררים אותו בלי אומר ודברים אל המכונית השחורה הממתנה בחוץ. בכלל היה האיש נחקר ימים ולילות בלי שניה, במשך שבועות, עד שהיה מודה שהוא מרגל אמריקאי, שוכן טרזקיסטי וחתרן ציוני. הוא היה נדון למוות, ובאחד הלילות היה אלמוני כנס לתאו, מצמיד אקדח למיפקתו ושולח אותו ככדור אחר לעולם שכולו אמת מארכיסטיטית.

הפילגש והיאכטה עדיפים.

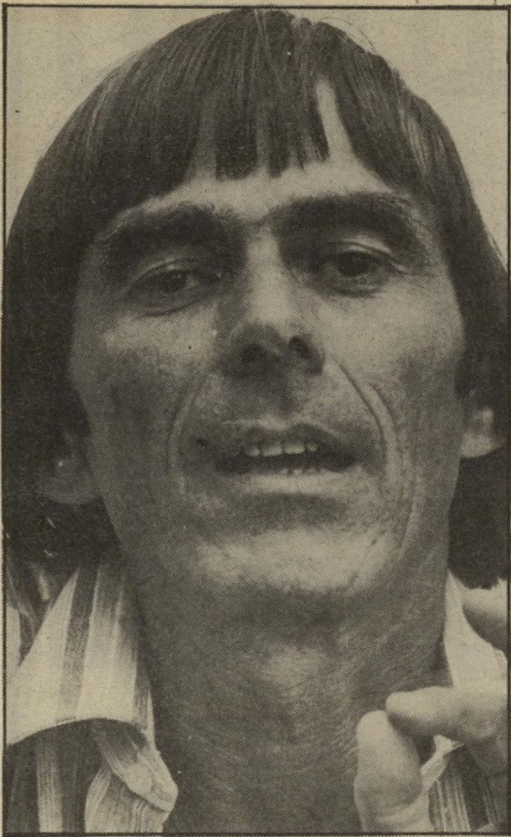
סנסציה בקרמלין

א־פרופו רומאנוב:

לפני כמה חודשים כתבתי כאן על הסובייטולוגים, המומחים הגדולים למתרחש מאחורי הקלעים בקרמלין. הם כותבים ספרים ומאמרים, מתראיינים ומשמעים דיבריו־חוכמה, אך לעולם־לעולם אינם צורקים.

השוויתי אותם לערביסטים שלנו, שגם להם אותה התכונה. הם יודעים את הכל, קראו את הכל, למדו את הכל — ובכל ההיסטוריה של מדינת־ישראל לא צדקו, ולוא גם פעם אחת, בחייו המאורעות בעולם הערבי.

בתגובה על כך שלח לי מקסים גילן מפאריס קטע משעשע של הראלד טריביוו. העיתון האמריקאי המופיע בכירת צרפת

אילי גורליצקי:

**„לא השתתפנו מכיוון
שלא פנו אלינו!“**

ביום השבת התקיים סימולטני. ברחבי העולם. הפנינג רבי-מימדי למען הרעבים באתיופיה. בכמה מקומות בעולם התקיימו קונצרטים. שבהם נטלו חלק מטובי האמנים בתבל. ברחבי תבל – מלבד ישראל. בישראל. המתיימרת לשמש כמצפון העולם ולהוות דוגמא ואור לגויים. היתה התעלמות מוחלטת מהאירוע הבינלאומי המרגש הזה. פניתי לאילי גורליצקי, מראשי אמ"י (אגודת אמני ישראל) ושיתפתי אותו בפליאתי זאת.

● **איך אתה מסביר את ההתעלמות של „אמרי“ מהאירוע המרשים הזה?**

כל האירוע הזה נחת עליי במפתיע. ממש אין לי מושג מה אירע. אני מתאר לעצמי שהרברים האלה לא באו במפתיע, באופן ספונטני, לאיגודי-אמנים ברחבי-העולם. בטח היה מי שתיאם. אולי איזה מרכז שתיאם. אלינו לא פנו.

● **לא ידעת מבר?**

מה פתאום נודע לי על האירוע בדיוק איך ומתי שלך נודע — ממחרות החדשות. את מעלה על דעתך שאילו ידעתי בעוד מועד על כך — אני, עם ידיעתי והשקפותי הידועות — לא הייתי פועל למען השתתפות באירוע כזה?

גנה, לפני כמה חודשים פנו אלינו להשתתף באירוע בינלאומי, רומה לזה, בקשר למלחמה-הגרעינית. התוכנית היתה להעלות מחזה גנר המלחמה בכמה מקומות בעולם. בעת ובעונה אחת. בסוף, לא השתתפנו, מכיוון שהמחזה היה כתוב באנגלית, ומקוצר הומן, לא הספקנו להתארגן ולתרגמו בעוד מועד. אבל, זה רק מוכיח לך, כי מצד אמ"י, קיימת היענות מלאה לאירועים כאלה.

● **אז אולי הקשרים הבינלאומיים של „אמרי“ רופפים?**

לא, אני לא חושב. צריך לבדוק מה קרה כאן. כן, בטח שיש בכוונתי לבדוק זאת. אני מניח שזה דבר שהסתובב בשטח שבועות. יכול גם להיות שהתיקשורת הגזימה. יכול להיות שהאירוע התרחש בשש-שבע נקודות בלבד ועשו מכך מאורע בינלאומי חובק-עולם.

דווקא אחרי הכינוס שהיה במוסקו, קשרינו עם אירגוני האמנים הזרים טובים למדי. בקרוב מתקיים אף כינוס נוסף, שאליו אנו מזומנים.

לא צריך להרחיק לכת. לדעתי, לא פנו אלינו לגמרי במיקרה.

רון נחמן:

**„יש פרחים מסביב
והכל מוכן לתפעול!“**

השבוע התפרסמה ידיעה צנועה. תמוהה-כלשהו בדבר מיפעל ביטחוני הנסגר באריאל, שבשטחים הכבושים. עקב המצב הכלכלי והקיצוצים במערכת-הביטחון. כל זאת אף-על-פי שכבר הושקעו במיפעל 7 מיליון דולר. השקעה כזאת בקירות ובבלנים הוציאה אותי משלוותי. פניתי לרון נחמן. ראש-מועצת אריאל הזועם, בבקשה שיסביר לי במה דברים אמורים.

● **אתה יכול להסביר לי כיצד מוזתרים במחיריך על שנים של השקעה של כסף וכוהדאדם?**

פשוט מאוד. לוקחים עניין פוליטי ונותנים לו סיבה כלכלית. אין לכך כל הסבר אחר. המיפעל עומד, יש פרחים מסביב, יש גינון. הכול עומד, מוכן לתפעול.

● **אתה יכול להסביר לי כיצד מוזתרים במחיריך על שנים של השקעה של כסף וכוהדאדם?**

פשוט מאוד. לוקחים עניין פוליטי ונותנים לו סיבה כלכלית. אין לכך כל הסבר אחר. המיפעל עומד, יש פרחים מסביב, יש גינון. הכול עומד, מוכן לתפעול.

● **אתם מתכוונים לשתוק?**

אין להסביר לי כיצד מוזתרים במחיריך על שנים של השקעה של כסף וכוהדאדם? פשוט מאוד. לוקחים עניין פוליטי ונותנים לו סיבה כלכלית. אין לכך כל הסבר אחר. המיפעל עומד, יש פרחים מסביב, יש גינון. הכול עומד, מוכן לתפעול.

● **אתם מתכוונים לשתוק?**

אין להסביר לי כיצד מוזתרים במחיריך על שנים של השקעה של כסף וכוהדאדם? פשוט מאוד. לוקחים עניין פוליטי ונותנים לו סיבה כלכלית. אין לכך כל הסבר אחר. המיפעל עומד, יש פרחים מסביב, יש גינון. הכול עומד, מוכן לתפעול.

אופירה נבון:

**„אני עוד זוכרת
את מחול-השדים!“**

הניתוח שעבר נשיא ארצות-הברית, רונלד רגן, הפך לאירוע תיקשורתי ממדרגה ראשונה. בארצות-הברית אין כל חדש בתופעה שאיש-ציבור חושף את מצבו הבריאותי. גם אם קיים חשש למחלה המפחידה מכל – סרטן. כמה שעות אחרי הניתוח שוחחתי עם אופירה נבון. החלוצה בין אנשי-הציבור בישראל המעזים לדבר באופן חופשי אודות מחלותיהם – בניגוד למיתורין שאמץ את מחלתה של נולדה מאיר. למשל.

● **את יכולה לשחזר את המניעים שהניעו אותך לחשוף את מחלתך לתיקשורת לפני חמש שנים?**

היתה לי ברירה, את חושבת? בתור רעיית-הנשיא, ממילא ידעו כל פרט אודותיי. לכן, זה היה אווילי לנסות ולהסתיר זאת.

● **בעיקרון, האם את סבורה שאיש-ציבור צריך לחשוף את כל האמת אודות מצבו הבריאותי, או שהוא זכאי למעט פרטיות?**

מכיוון שאנחנו מרברות אפרופו הניתוח של רגן, תרשי לי לאחל לו מכל ליבי, שייצא מכך בשלום. הווג רגן הוא ווג מקסים, ואני מתפללת למענם.

כשאני שוקלת את מחיר הפרטיות של איש-ציבור לעומת התרומה שהוא יכול לתרום, גם במחיר הפסד הפרטיות — אני מגיעה למסקנה שאם תרמתי משהו בהתנהגותי, זה היה שווה.

● **את יכולה לנסות ולהעריך את תרומתך?**

נשים מתקשרות אליי מזה חמש שנים, מכל קצווי הארץ, כדי לשוחח עימי על מחלת-הסרטן, להתייעץ. הגנה, למשל, הבוקר צילצלה אליי אשה, חברה של אמנית מפורסמת, שנודע לה כי לקתה בסרטן. האשה צלצלה בשבע בבוקר וביקשה לדעת את שמו של הרופא שטיפל בי, ובכלל להתייעץ.

● **זכורים לך אקורדים צורמים ממעשה החשיפה שלך?**

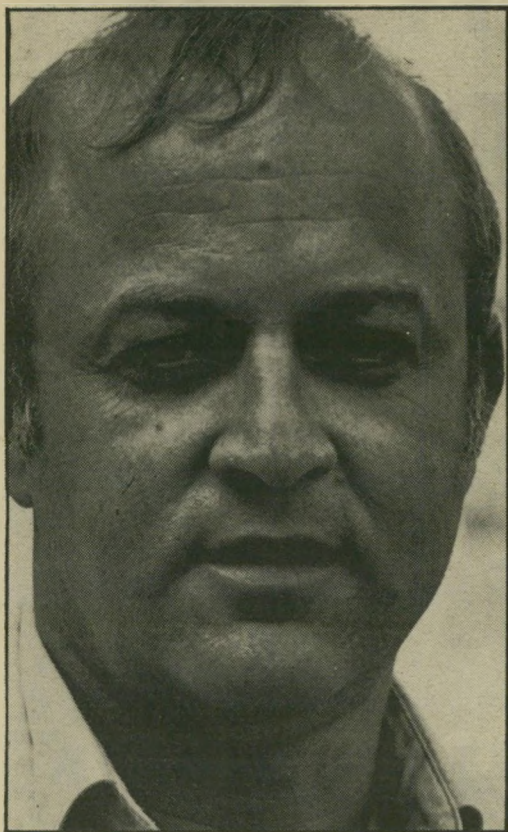
בוודאי! אני זוכרת איזה מחול-שדים החל סביבי. כיצד יצאו חוצץ נגדי עיתונאי ועיתונאית כפומבי — בעניין ההחלטות שקיבלתי בנושא הגידול שהיה לי בשד. כאילו שהשד שלי הוא רכוש המדינה.

אגב, בניגוד למה שפורסם — וזאת אני חושפת כאן לראשונה — לא התנגדתי לכריתת-השד. התנגדתי עד הרקה האחרונה, ואז אמרתי לרופא: אקבל את הדין.

● **בדיעבד: את שמחה על הדרך שבחרת להתמודד עם המחלה?**

כן. מכיוון שתרמתי למודעות למחלה בשלביה המוקדמים, כשעוד ניתן למנוע את התפשטותה.

מאז המיקרה שלי יכולה כל אשה להכריע בגורלה. עד הניתוח שלי, נאלצו החולות לחתום מראש, לפני הניתוח, על אישור לבצע כריתת-שד, באם תוצאות הביופסיה ידרשו זאת. כלומר: אשה יכולה היתה להירדם לצורך ביופסיה קלה, להתעורר ולמצוא עצמה ללא שד. זאת תרומתי בנושא.

מיקי פלד:

„כשהמצב הכלכלי ישתפר — אז אתחיל לדאוג!“

אחד המקומות הכי משמימים בתל-אביב הוא הדול-פינירום. 18 דונם של חוסר-הצלחה. ועכשיו אני שומעת שהמפיק מיקי פלד שפך על המקום הזה יותר מחצי מיליון דולר.

השתגעתי! דווקא עכשיו!

כולם יודעים שמניות קונים כשהן בזול. בשנים שהדול-פינירום היה להיט היסטורי, לא העזתי אפילו להתקרב לצבי עפרון, בעל המקום, ולהציע לו הצעות. עכשיו, כשראיתי שהמקום הגדול והנהדר הזה הוא ריק לחלוטין, הלכתי לעפרון והצעתי לו שותפות. הוא יתן את המקום ואני אשקיע את הכסף והרעיונות, וביחד נעשה מזה מקום שוקק חיים ורווחים.

● **מה יביא את הקהל למקום שממנו הדיר את רגליו במשך זמן רב ביותר?**

לא דבר אחד יביא את הקהל, אלא מיכלול של דברים. עכשיו מנוצלים שם כל פינה וכל חדר וכל אולם. יש אולם ובו 15 מחשבים, וילד יוכל לשבת בו שעות ולקבל הדרכה ממדריך. יש אולם-תיאטרון עם סדנה ועם מדריכים, יש אולם עם תערוכת לגו והרבה מאוד לגו. שילדים יוכלו לעבוד בו בהדרכת מדריך, יש פארק-מים עם מיגלשות ומעברי-מיכשולים, יש אקווריום ימי ומדריכות, שיתנו הסברים לכל דבר שרואים, יש מחזמר המוצג באמפיתיאטרון ארבע פעמים ביום ויש עוד הרבה הפתעות — והכל בכרטיס אחד.

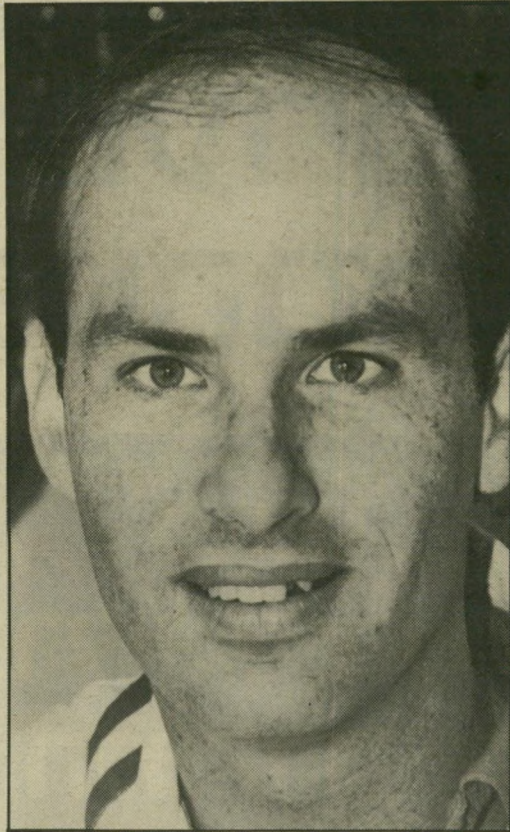
ילד יוכל לבלות במקום יום שלם של כף מכל מיני סוגים. ● **כל זה נשמע נחמד מאוד. ובכל זאת, הברטים עולה קרוב ל-10 אלפים שקל. אתה חושב שהמצב הכלכלי לא יהיה בעוכריכם?**

אגלה לך סוד. אם המצב הכלכלי פיתאום ישתפר, אני אתחיל לדאוג. אסביר לך את זה: בכל פעם שהמצב הכלכלי הוא טוב ולנאשים יש הרבה כסף — הבידור צולע. כשיש הרבה כסף, אנשים קונים מייד דירות יקרות ומכוניות יקרות ולוקחים על עצמם התחייבויות עצומות, שאחרי-כך קשה להם לעמוד בהן. במצב כלכלי גרוע אין כסף להגשמת חלומות גדולים, וכל מה שאנשים מוכנים לעשות זה להוציא כסף על בידור ותרבות. כרטיס זה לא התחייבות גדולה. למדתי את זה בכיקורי בארצות מיוחדות-אירופה. לא הבנתי איך דווקא שם אנשים מוציאים כסף על תרבות ובידור. הסבירו לי שאין להם כסף לדברים גדולים יותר. הסתכלתי מה קורה בארץ ולמדתי שזה אותו הדבר.

אני סומך רק על האנשים שאין להם הרבה כסף. העשירים יקחו את הילדים שלהם לדיסנילנד. העניים יבואו לדיסנילנד. כי במחיר הכרטיס הם יראו גם מחזמר, גם מוסיקאון, גם ירחקו במחשב, גם יהיו בפארק-מים ועוד ועוד.

● **מה יהיה על ה-דולסילנדר אחרי חופשת-הקיץ של הילדים?**

אני מספיק מטורף כדי לקחת על עצמי סיכונים גדולים, גם כספית, גם טכנית וגם אמנותית. עד היום זה הוכיח את עצמו.

יצחק בריק:

„המערך יצביע בעד חוק השטריימל והקפוטא!“

חוק-החזיר — יעבור או לא יעבור — היה לנושא-שיחה חשוב מאוד בסלונים של יום שישי. אני, אישית, לא מכירה אף אחד שהוא בעד. ובכל זאת, אצלנו זה רק נושא-שיחה. חשבתי שאצל בעלי האיטליזים, המוכרים חזיר, זו גם שאלה של פרנסה. ופניתי ליצחק בריק, אחד השותפים בחנות המודרנית ולא-כשרה, ושאלתי אותו איך הם מתארגנים לקבל את רוע-ההגזירה.

מבחינה עסקית זה לא מזויז. לא יהיה חזיר, אז יקנו בשר אחר. אף אחד לא יוותר על פיקניק שהוא תיכנן. מפני שאין ספיר ריבס. הוא יקנה קנאב ולנו תהיה פרנסה. ברור לי גם שיהיו הרבה איטליזים שימשיכו למכור חזיר, רק שמבשר לבן הוא יהפוך להיות בשר שחור.

● **כלומר, אתה לגמרי לא מודאג.**

אני מודאג מאוד-מאוד. אני מודאג מזה שמיעוט קטן בארץ אומר לכולם מה לעשות ומה לאכול, וכל העם שותק. אני מודאג מזה שהכפיה הדתית לא יודעת גבולות ואנחנו נשארים שאננים. אני מודאג מזה שאם חוק-החזיר יעבור, הדתיים יראו כי טוב ואיזה רב יחליט פיתאום שאני, כיהודי, צריך ללבוש רק שטריימל וקפוטא, והמערך — שכל הזמן דואג לכיסאות — יצביע בעדו. אני מודאג מזה שבין האצבעות שהורמו בעד חוק-החזיר היו אצבעות שהחזיקו הרבה מאוד חתיכות בשר-חזיר וליקקו אותו כהנאה, ועכשיו הם לא מתביישים.

● **שמעתי שבעלי חנויות-הבשר הלא-כשרות התארגנו. מה אתם הולכים לעשות?**

פנינו לעורך-דין ואנחנו מבררים אפשרויות ומתכננים הפגנת-ענק.

● **מה תעזור הפגנת-ענק?**

אני לא יודע אם זה יעזור לשנות אבל אני יודע שזה יעזור לי להרגיש שעשיתי משהו, ולא הושפתי בלי לצפצף.

מאשה לובלסקי:

„נשים עדיין חושבות שפוליטיקה זה גועל-נפש!“

ב-1975 החליט האו"ם להקדיש שנה אחת לקידום מעמד-האשה בעולם. ראו שהשנה לא הספיקה, והאריכו אותה ל-10 שנים. בימים אלה נחוג העשור למעמד-האשה בעולם, ובאותה הזדמנות כל ארץ סופרת את ההישגים שלה. פניתי אל מזכ"ל נעמת, מאשה לובלסקי, ושאלתי אותה מה אנחנו השגנו בעשור האחרון בעניין זה.

ב-1975 היו לנו תיקונות גדולות מאוד. הוקמה ועדה ממלכתית למעמד האשה, שעברה שנתיים והגישא את המלצותיה, אבל אז בריוק התחלף השילטון — ובעצם, יחד איתו, התחילה הנסיגה במעמד האשה.

● **כלומר?**

אחד הדברים החמורים ביותר שקרו הוא שבאותו עשור, כאשר הוחק חוק-ההפלות, נמחק הסעיף הסוציאלי בחוק, שהוא למעשה המשמעותי ביותר בעניין. כל זה בגלל לחץ המפלגות הדתיות ובגלל שיקולים קואליציוניים. מאז אנחנו כל הזמן מאויימות בהרחבת החקיקה הדתית והרחבת סמכויות בתי-הדין הרבניים.

● **מה בעניין עבודת הנשים?**

חל כאילו קידום כלשהו, ככך שמעגל הנשים העובדות גדל, אבל הפער בנושא קידום ושכר נשאר בעינו. בהיבטים הקשורים להשפעת המפלגות הדתיות נכשלנו. בהיבטים של הייצוג בכנסת ובממשלה נכשלנו.

● **מי אשם בכל הכישלונות האלה?**

עדיין אפשר להפנות אצבע מאשימה כלפי המימסד הפוליטי הגברי. אבל אני כהחלט מאשימה, בעיקר בנושאי עבודה, את ציבור הנשים עצמו.

● **מה ההאשמה?**

שהן חסרות מוטיבציה, ולמעשה משלימות עם העובדה שהן מס' 2 בכל הנוגע לקריירה ולשכר. האשה הישראלית הממוצעת עדיין מחזיקה בגישה שהעבודה של הבעל חשובה, ולא העבודה שלה. היא מוכנה לעשות הרבה מאוד כדי שהבעל ילמד, יצליח, יתקדם ויורווח יותר. רק אחרי-כך, אם יישאר לה זמן וכוח, היא תתפנה לחשוב על עצמה. נשים גם מחזיקות עדיין בדיעה שפוליטיקה זה גועל-נפש, ולכן היא שייכת לעולם הגברים.

● **איך תשנו את זה?**

כחינוך אפשר לעשות הרבה דברים, אבל חינוך עולה כסף ומהרבה הוא אין לנו כל-כך הרבה.

● **מה התוכניות שלכן לשנה הבאה?**

נעשה הכל כדי לא לאפשר הקצנת החקיקה הדתית, ומלבד זאת נחזיק את הראש מעל פני המים, כדי שלא נטבע.

עוד הערב תוכל להיות באחת מערים אלו... עם לופטהנזה, כמובן.

אמסטרדם, בון, באירוויט,
בריסל, ברלין, ברמן, ג'נבה,
דיסלדורף, המבורג, הנובר, הוף,
וינה, זלצבורג, טורינו, לונדון,
מילנו, מינכן, מינסטר, נירנברג,
זארבריקן, פריז, פרנקפורט,
ציריך, קלן, שטוטגרט.

אינך צריך למהר. טיסות לופטהנזה ממריאות מנתב"ג בשעות אחה"צ.
הבוקר פנוי לעסקים, להכנות ואפילו לארוחת צהרים נינוחה.

עוד סיבה מדוע יותר ויותר אנשים מעדיפים לופטהנזה.

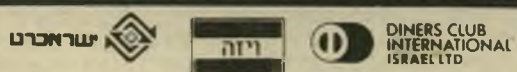
לפרטים נוספים ולהזמנות התקשר לסוכן הנסיעות (י.א.ט.א.) שלך או ישירות ללופטהנזה:
תל-אביב: טל. 03-653041 חיפה: טל. 04-522225

Lufthansa

מודעות בטלפון

לכל העתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום אירואל

אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

איתן עמיתי הדברת מזיקים

בע"מ
מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים),
תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.
רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 790114-5-6 רש' מס' 21 עסק 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך

התנצלות כפולה

A black and white photograph of a Doberman Pinscher standing alert, facing right, with its mouth slightly open. The dog is dark-colored with lighter markings on its legs and chest. The background is a textured, light-colored surface.

שוב אוכל מוכן

פינת קמצן

סל המזונות האחרון שהוא הביא הכיל במיה

לקחתי את הניירות, שילמתי עבור הקפה
וברחתי משם לשקט המרגיע של הבית שלי, שיש
בו רק שני ילדים צועקים, טלוויזיה, מחשב, בעל
וחתול.

כמעט רציתי להגיד שלא כתבתי אף מילה,
אבל הנה יצא קטע.

גם כן בעיה

פינת בן-יהודה

**„הכל יחסי“;
אמר איינשט**

דניאלה שמו

מה יאמר הרב פרץ על האמאזונות —
פראיות, אכזריות ועירומות? ★ לא די להלביש,
צריך גם להאכיל ★ מסיבה בלי ראשיהעיריה הרשע

מהפכה בשפת-הים

דני מיזרחי האופנאי ש
חומס בראש
המיזרחית. הוא לבש על ראשו כופ

אתי אוחנה בגמר התצוגה ליד שולחן האוכל וטרפה
בתיאבון אבטיח מתוק. כשידידיה צופים בה בהנאה.
אתי היפה היא אחותו של הכדורגלן הנערץ מבית"ר ירושלים אלי אוחנה.

אלוהים אל המסלול באמצע תצוגת-האופנה, וליווה את
הדוגמנית אתי אוחנה, שהציגה מערכת ביגוד
כלה. רונן חלק כבוד מיוחד לידידו בצלאל מיזרחי, שבא לפתיחה.

יפות ברוטב

טחינה

היה יצרן-אופנה שאהב מאוד נערות
צעירות וחטובות. לא, לא מה שאתם
חושבים. דני מיזרחי אהב את ה
נערות הצעירות והחטובות רק כאשר
מדרו בגדים יקרים מול המראות הע
נקיות שבחנותו.

החליט יצרן-האופנה לפתוח מיס
עדה של אוכל אכסלוסיבי בדיוק כמו
הבגדים שהוא מוכר, שם, כך קיווה,
ישאירו הלכות עוד קצת מכספן.

אבל זה לא הלך, כי התברר של
נערות צעירות יש מחלה כרונית: הן
לא אוהבות לשבת הרבה זמן במקום
אחד, ובטח לא להוציא שם הרבה כסף.
למחלה הזו מצא דני תרופה בדוקה:
מנת חומס עם פלאפל — מהיר, טעים
ולא יקר.

תגלית לילית

תוכניות סודיות

היא רק בת 18, וכבר עובדת בחנות-אופנה ברחוב ריונגוף בתל-אביב כמוכרת
המייצעת מה כדאי ללקוחות, המבוגרות ממנה, ללבוש. נאטאלי עדיין גרה אצל
הוריה, אולם יש לה תוכנית סודית: לפתוח לעצמה בוטיק, שבו תמכור בגדים
בעיצובה. נשארה רק בעיה קטנטנה: צריך משקיע. יש מתנדבים?

נאטאלי אליאל
צולמה במסיבה שערך מיפעל אופנה
בתל-אביב. היא לבשה חולצה רחבה
בעלת צווארון גבוה, שהבליט את תיסרוקתה הנערית והמקורית.

ג'ודי לוין בת ה-16 יושבה צמודה לאחותה, הדוגמנית דבי,
ולדוגמן הצעיר שי גורן. דבי בת ה-18 לומדת מינהל-
עסקים. היא מדגמנת מאז היתה בת 14. למטה: הדוגמנית מיני גורן.

פעם אחת היה בתל-אביב מיסערן
חכם-חכם. נקרא לו, למשל, אלי רונן.
אלי אהב כמה דברים, אבל במיוחד הוא
אהב את הצילצול הענוג שהשמיעה
הקופה הרושמת, בכל פעם שהסוערים
קמו ופינו את מקומם לקליינטים
חדשים.

והנה צץ במוחו של רונן החכם רעיון
מבריק: חופיים נהדר יש בתל-אביב?
יש ויש! אלפי מבלים פוקדים את החוף
הנהדר הזה יום ולילה? פוקדים גם
פוקדים! ולאן הולכים כל המבלים
האלה בשעה ארבע לפנות בוקר, כשהם
רעבים? ליפו או לסקטיה ליד נהר
הירקון.

חשב רונן וחשב איך לגרום קונקר
רנציה לקופת הרושמות האחרות.
לילה אחד קם ופתח מיסערה במקום
הטוב ביותר על חופי-הים, והכריז כי
מעתה יוכלו החוטאים, המבלים עד
שעות-הבוקר, לקבל אצלו ארוחות
במשך כל שעות היממה, תמורת כמה
צילצולים קטנים של הקופה הרושמת
שהציב בכניסה.

לפתיחה הזמין האיש החכם והטוב
כמה מידידיו, שגם הם טובים וחשובים.
וכדי שיהיה גם על מה להסתכל,
היתה שם תצוגת-אופנה משגעת.
מי שהוזמן ולא בא היה צ'ץ.
הרשע הזה, אפילו רישיון לא הסכים
לתת למיסערה הנחמדה הזאת.

פרשות השבוע

אפילו הסאריסט האכזרי ביותר אינו מסוגל להעלות בדעתו מה היה עולה בגורלו של העולם, אילו, למשל, היו כל בני־ישראל הכשרים קמים יום אחד, ומחליטים לאכול סטייקים לבנים ולחלל את השבת בנסיעה מתועבת לרחיצה מעורבת בים?

בחברת קנון האמריקאית דווקא חשבו על זה, מבלי שהכירו את הרב יצחק פרץ. הסרט האמריקאי לוחמות הרעם, שצולם בארץ־הקודש, והשי בווע ערכו מסיבה לסיומו, עוסק בגזע של לוחמות פראיות ואכזריות, המשתלט על העולם אחרי שואה גרעינית. כנות־חווה שבסרט הן, רחמנא ליצלן, אמאזונות עירומות ואכזריות, שבראשן מנהיגה פראית ועזת־לב, הנוהגת להשתעשע, בעודה רוכבת על גב הקסם שלה, בעבדים ממין זכר.

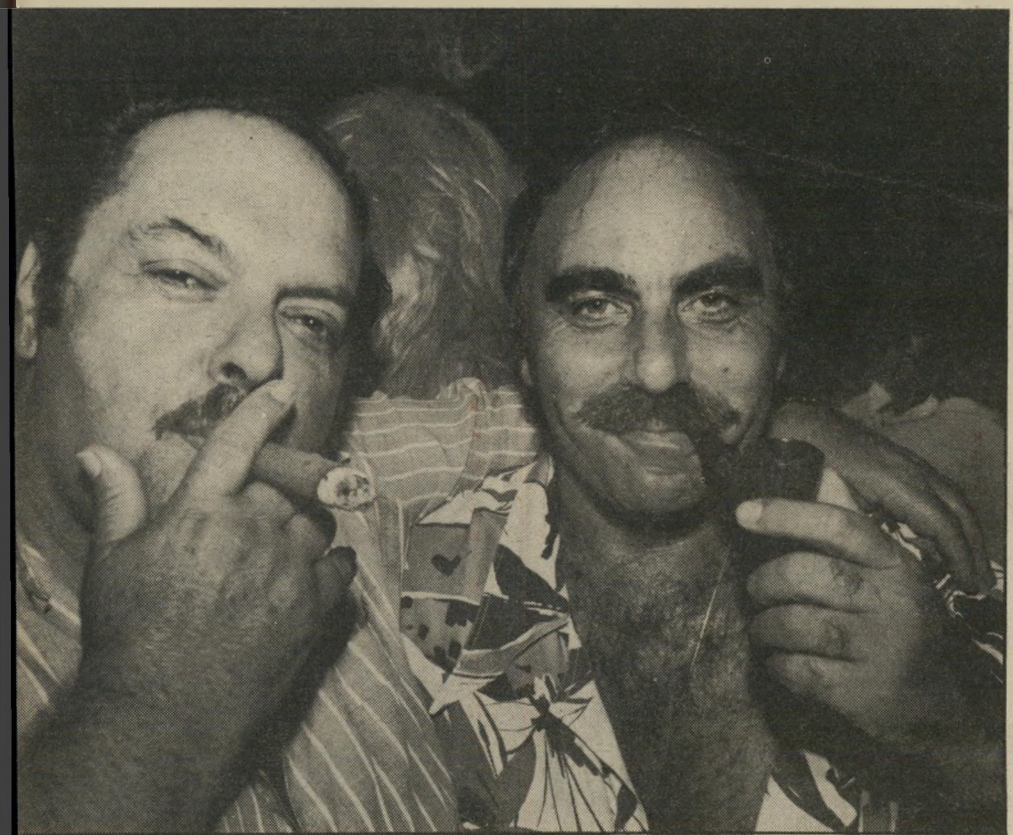

לורין לנדון המגלמת בסרט־הפעולה את דמותה של ונה, השליטה־הלוחמת של גזע אמאזונות עתידי. למסיבה היא הופיעה בשימלה שחשפה את גבה השרירי ואת מתניה.

יקטוריה ברץ משמאל: שפלי, שהוא טיפוס מוזר מאנשי צוות־ההסרטה וההפקה, שהופיע למסיבה בעניבת־פרפר ובמישקפיים כהים, ואף הירבה לאנפך בסיגנון נשי.

הסתובבה בין המוזמנים הרבים וחילקה מחמיאות ללא סוף אפילו לניצבים ולניצבות. לידה.

ראלף עינבר בימאי הטלוויזיה היה צמוד למיקטרתו הניצחית, וערך תחרות עם איציק קול (משמאל) מי פוטוגני יותר - בעל המיקטרת או בעל הסיגר. קול, מפיק סרט־האמאזונות, היה מרוצה מאוד מסיים הצילומים, למרות שבמהלך ההפקה לא היו אוכפים מיכאל רותם

את מיסעדת נכנס לאווירה והצטלם דווקא לצד בובה, שהוצבה בתוך אוהל בדווי, אשר הוקם במיוחד לפתיחה. בהמשך הופיעה לפני החוגגים רקדנית־בטן, שטבורה החשוף משך עשרות סקרנים מהרחוב.

יובי גל ידוע כחובב מושבע של חומס וטחינה, ולמרות זאת אינו משמין. גם מילן דורמן, יפהמיה דקיקה, העובדת בבוסטיק הסמוך, נגסה פיתה עם חומס יחד עם ידיד - אולם רק לצורך הצילום. היא בדיאטה.

לגלות טפח או טפחיים — זהו טריק ישן, אך כל אחת צריכה לדעת איזה חלק של גופה ראוי לחשיפה

חשופות בצריח

דקיק, רומנטי וקצת שקוף, בסיגנון חולצה גברית, שחזיתו קצרה ומגיעה עד המותניים ומאחור כמעט עד הכרך. כשרורין מעצבת קולקציה, היא מרכיבה כמה קבוצות, כדי שכל אחת תוכל למצוא את עצמה בתוכה ולקלוץ לטעמה. בקיץ זה היא עיצבה שש קבוצות — הקבוצה הנזירת, מכר מלאנו' שחור וסרניים לבנים; קבוצת אכזיב, בסיגנון ספורטיבי, באווירה של נופש וחופש, מיכנסיים קצרים וגופיות צבעוניות; קבוצת קאזינו תל-אביב, פריטי-לבוש בסיגנון חוף ימה של תל-אביב בשנות ה-30, כשהצללית ארוכה, נקיה ורומנטית; קבוצת ציבעייה-שמש, במערכות ערכב והתאם; קבוצת פרי חים, בדים פרחוניים, בסיגנון שנות ה-30 וקבוצת ויהדלוורו, כיגרי טקס כרוגמת אלה שעוטים כמרים קתוליים, מבדי קטיפה, משי, שיפון וטאפט, בגוני סגול, כורדו, כחול ושחור.

גם בפסקו מאמינים בחשיפת-מה של הגוף: חולצות קטנטנות, בסיגנון חזיה, עשויות גומי מאחור, כדי שיהיה נוח ללבושן, להתנועע בה, וגם לרוץ אחרי האוטובוס.

לחולצות אלה חצאית צמודה באור רך 7/8 מכר ג'ינס תכול ודק, כשמאחור רוכסן העובר לאורך כל החצאית וניתן לכוונו לנועז יותר או לחשוף פחות.

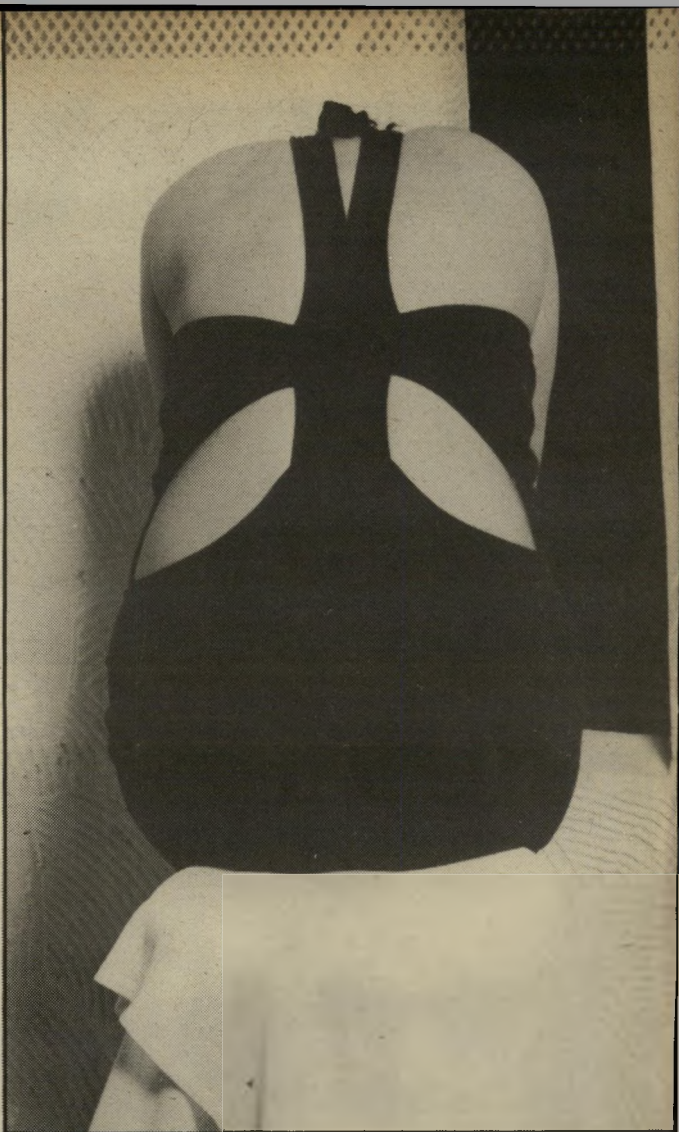
קסלים קטנים. כאופנת פיצו עיצבו בגדים גדולים, רחבים ו ספורטיביים, היכולים להפוך לחוש פניים, תלוי רק איך לובשים אותם — כמו, לדוגמה, חולצת-טריקו, שמח שופה סירה. אם את מאוד רוצה לחשוף את חזיתך המפוארת, תוכלי לשמוט את כתפה האחת של החולצה ולגלות את השנייה.

מילי גם עיצבה חצאיות-טבור בי סגנון מצרי, בעלות חגורות-פרפר, הממוקמות מתחת לטבור והחושפות את קר-המותניים, כשלהן צמודות חזיות-פרפר תואמות.

מילי גם עיצבה בגדים ללהקת-רוק ותילבושות לטלוויזיה ולסרטים. בי עיצוב בגדיה בולטים איכות הכנר, הגימור והתפירה והיא מודה: "סיגנון העיצוב שלי מקבל תכתיבים

יותר חשוף — יותר יפה. יותר חשוף — יותר שווף; כך חושבים ואומרים אופנאים בארץ ובחול, שעיצבו לקיץ '85 קולקציות בעלות פתחים, מחשופים, שליצים, רוכסנים,

מילי גם עיצבה בגדים ללהקת-רוק ותילבושות לטלוויזיה ולסרטים. בי עיצוב בגדיה בולטים איכות הכנר, הגימור והתפירה והיא מודה: "סיגנון העיצוב שלי מקבל תכתיבים

צלל על הגב רעיון מקורי של מעצבת-האופנה הצעירה מילי ליכטנברג, בוגרת שנקר. השימלה מטריקו שחור — מלפנים צנועה וסגורה (שימלת קולר), ומאחור המחשוף.

סיגנון הוואי חולצת-חזיה קיצית וחצאית-קלוש ארוכה לה זוג רגליים להפגין בציבור. מעצבת-האופנה צעירה, בוגרת שנקר, שפתחה לאח רונה סטודיו לעיצוב בתל-אביב, מגיירה את סיגנונה כ-מהוגן מלפנים וחושפני מאחור. את זאת היא מרגימה כשימלת-קולר, עשויה טריקו שחור. חזית השימלה סגורה וצווארונה גולף, ומאחור שילוב של מחשוף רחב עם רצועת-כר.

לחושפות-הכתפיים עיצב רפי יעי קבזון שמלות-סטרפלס, כשימלת-עור בגיזרה צרה או כשימלה עשויה בר בסיגנון מרילין מונרו. ללבישת שמי לות אלה ררוש גוף חטוב וכתפיים לא כליכר רחבות.

גם ניצה שוחט עיצבה אופנה חושפנית. היא בוגרת בית-ספר לציור והגיעה אל התפירה והתרמנות מעילם זה, ואכן ניתן לראות בבגדיה את השיבה אל הציור. המוסיקה, המחול

מהכר. הכר הוא שמרכיב את הסיפורי **קבוצת קזינו.** דורין פרנקפורט מגדירה את הקולקציה שלה כספורטיבית ונשית גם יחד. בולט אצלה מיגוון הצבעים ושילובם — כתום, אדום, ירוק, סגול, לבן, טורקוז ושחור. האחרון הוא הצבע האהוב עליה במיוחד, ממנו עיצבה חולצת-חזיה וחצאית קלוש, ומעליה, לצנועות ולכאלה שלא רוצות להרגיש בערב כמו על הפלאזה — ז'אקט מכר

כפתורים ומינימיני לכל נזקקת, שיש לה זוג רגליים להפגין בציבור. מילי ליכטנברג, מעצבת-האופנה צעירה, בוגרת שנקר, שפתחה לאח רונה סטודיו לעיצוב בתל-אביב, מגיירה את סיגנונה כ-מהוגן מלפנים וחושפני מאחור. את זאת היא מרגימה כשימלת-קולר, עשויה טריקו שחור. חזית השימלה סגורה וצווארונה גולף, ומאחור שילוב של מחשוף רחב עם רצועת-כר.

עד למעלה אפשר לפתוח את רוכסן החצאית, שאת פתיח תה ניתן לכוון באמצעות הרוכסן לגובה הרצוי. חזיית-גומי תואמת, מאותו הבד, משלימה את המראה המרוכסן הזה.

ובכתפיים. זוהי שימלה לכל שעות היום ולכל אירוע תוך שינוי אביזרים, כמו סנדלים, נעליים שטוחות ובעלות עקבים, כובע, מישקפיים, עגילים וצמידים.

המוטו הוא אומנם חשוף, אבל כדאי שכל אחת תדע מה ואיזה חלק לחשוף בגופה, כדי ליצור את המראה האסתטי ביותר וגם להיות באופנה.

חזיית קיץ בבד שחור, עם חצאית שחורה תואמת. מראה דרמאטי ליום בהיר בתוספת כובע טורבן, עשוי מפסית-בד, ולערב - תוספת של ז'אקט מבד בוהק.

פאם פאטאל היא שלי סער. את הדגם לערב עיצבה ניצה שוחט. זאת שימלה בסיגנון שנות ה-20 - כתף אחת חשופה.

לים קטנים ומכופתר בגב ושסע עמוק מלפנים. השימלה עשויה משי וסאטן שחור.

המוטו והמראה. גם חושפניים וגם ספורטיביים הם ביגדי-הספורט של חברת גלי, בעיצובו של שוקי לוי, ושל ראש אינדיאני, בעיצוב ירדנה זיו ואילנה כרמלי, שעיצבו חולצות קצרצרות וחצאיות-קלוש מטריוקו.

למי שיכולה להרשות לעצמה עיצב רפי יעקבזון שימלות-סטרפלס. שמלות אלה מותאימות לבעלות גיזרה.

שיים. המסר של ניצה הוא לגלות טפח ולהסתיר יותר מטפח, ואת זאת היא עושה היטב בשמלות בסיגנון פאם פטאל, המיועדות לנשים הרוצות תמיד להיראות נשים: שימלה צרה וארוכה, חשופת-כתפיים, מכופתרת רק בכתף אחת, כשהחלק הצדדי עשוי כולו קפ-

והארכיטקטורה, כך שאפילו חלון אסתטי של בית, שאותו ראתה בפירנצה האיטלקית, משרה על ניצה קו מסויים בכגד. הקו הכללי שלה הוא רומנטי וב-סיגנון שנות ה-20. אלה הם בגדים המלטפים את הגוף והחמוקים הנ-

לחשוף רגל בחצאית ארוכה, שניטים עוברים לכל אורכה (אופנת ראש אינדיאני). משמאל: האופנה הפאריסית האחרונה - שימלה צמודה והדוקה, המכסה את הבריכיים.

זה נשמע כשיא החוצפה: בעלים שנשותיהם ברחו מהם למעון של נשים מוכות, טוענים שהן הסתלקו כדי להיכגש שם עם מאהביהן

לא בית-סוהר, לא בית פגישות!

מחפשים פרייעריות

מגיעים למעון או כל מיני אני שים, גיסים וחברים, מותר לקבל אותם בחוץ או בבית-קפה בעיר. אבל כל אחת יכולה לצאת מתי שהיא רוצה, אף אחד לא שואל שאלות. על הכלל שלא להכניס אף אחד פנימה — שומרים בקפדנות. רק פעם אחת נכנסה למעון חברה של אחת הנשים, אבל זה היה מיקרה חריג. מה שקורה בערכים, אחרי שכל הצוות הולך, זה כבר משהו אחר.

אשתו של חנן יצאה בערב הראשון עם ידיד שלה — חנן טוען כי הוא זה מאהב שלה — בעל-מונית בשם שימי עז. אני עמדת ודיברתי עם גיסי והיא ביקשה שלא אספר שהיא נמצאת שם. אבל כאשר חזרה, אחרי חצות, עם בעל-המונית, היא הציגה את עצמה לפני גיסי, והציגה גם את שימעון בתור קרוב-מישפחה. הם עמדו ושוחחו איתי.

באים לשם גברים שהם ידידים או קרובים של הבנות, ומביאים איתם כל מיני בחורים שמחפשים אחת שבריוק נשבר לה, כדי לנחם אותה. בקיצור, מחפשים פרייעריות. היה מיקרה של בחורה שעזבה כבר את המעון והתגוררה בבית שבו עברה, אבל היתה באה למעון בערכים. ערב אחד היא יצאה מהמעון יחד עם שני גברים, שבאו לבקר את אחת הנשים. היא בילתה איתם את הלילה, ולמחרת חששו שקרה לה משהו וחפשו אותה. בלחץ של הבנות רות רוניק אסרה עליה אחרי-כך להיכנס שנית למעון.

לקפוץ

מאה פעמים

הסידור הכספי הוא כזה שאם בחורה מקבלת מוזנות מבעלה או

ההגנה היחיד.

כשבאתי הפעם למעון התברר לי שכחורה שאני מכירה כבר נמצאת שם עם הילדים שלה. זאת היא אשתו של חנן, שאותה אני מכירה מקודם. על-פי הכללים של המעון, אסור

נמצאת ברר-כלל עד הצהריים. אבל בפעם הזאת כשהייתי, אחרי שעה 4 כשאסר-הבית עזבה, לא נשארה איתנו אף אחת מהצוות. אם היה קורה משהו, היה לנו טלפון-חירום, הקשור ישירות למשטרה, וזה היה בעצם אמצעי-

שנתיים חייתי עם בעלי נהדר, ואז שוב קרה משהו, וחזרתי שוב למעון. הגעתי, מילאתי טפסים בהתייבות, שאני מסכימה למלא אחרי כל הכללים של המעון, כמו להשתתף בתורנויות ולא להשתמש בסמים, וקיבלתי כלי-

דברים שאמרו לי שני הגברים שישבו מולי נשמעו לי כחוצפה גדולה, ואולי אפילו טירוף. יהודה נויפלד וחברו חנן, המעדיף עילום-שם, הם בעלים של נשים שברחו למעון לנשים מוכות בהרצליה. הגברים התלדו ננו על החופש הרב השורר במעון ועל כך שנשותיהן אינן מפתרות לצאת מן המעון.

אם הן באמת מפתרות מאיתנו, אז למה הן יוצאות כל הזמן מהמעון, נוסעות לבלות עם גברים בערכים והולכות להתרחץ בים? שאל נויפלד, קצין מיטרה שהושעה מתפקידו, בגלל המכות לאשתו (העולם הזה 14.2).

החוש המיטטרי של נויפלד לא עזב אותו גם אחרי השעייתו, והוא מקריש את רוב זמנו כדי לבלוש אחרי אשתו, יהודית, ואחרי המעון לנשים מוכות, שבו מצאה מיקלט. את חנן היכרתי לפני כמה ימים, כאשר הלכתי לרבנות, לטפל בתיק שלי. הוא עמד לפניי ושמעתי אותו שואל את הפקיד מרוע שלחו את הזמנה לאשתו לכתובת הבית שלהם. הפקיד שאל לאן לשלוח את המיס מכיס, וחנן אמר לו שאשתו נמצאת בהרצליה, אבל הוא לא יודע את ה כתובת. מייד הבנתי שגם אשתו נמצאת במעון, וכך התחברנו, סיפר נויפלד.

טלפון-חירום, ישר למישטרה

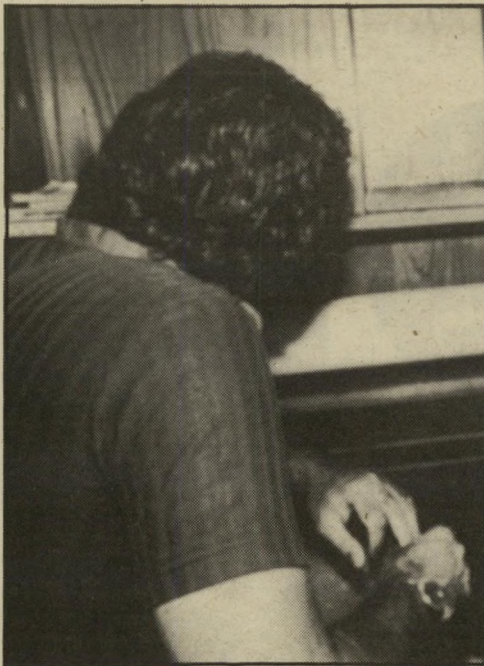
החשד המקנן בליבים כי נשותיהם בגדו בהם, הגורל המשותף של בעלים שנשותיהם ברחו מבית יחד עם הילדים ומצאו מיקלט במעון, הביא לידידות בין הגברים, ומאז הם מבלים ביחד חלק ניכר מזמנם. אבל את לא צריכה להאמין רק לנו, לכן הבאנו אליך גם את מרים, שהיא עצמה אשה מוכה, שהיתה במעון כבר פעמיים, והיא תספר לך מה הולך שם, זה ממש בית-פגישות! הכריז נויפלד בזעם.

מרים, אשה צעירה ותמירה, סירבה להיחשף בשמה המלא, אבל הסכימה כי אכתוב את סיפורה ואבדוק אותו אצל מנהלת-המעון, רות רוניק.

סיפורה מרים: המקרה שלי לא כליך חמור, זה לא עניין של בגידות ארוכות או דברים כאלה. פשוט קיבלתי סטירה אחת והכניסו לי לראש שאחרי סטירה ראשונה צריך להתגרש.

זה היה לפני שנתיים בערך. אז לקחתי את הילד וברחתי למעון כהר צליה. הייתי שם חמישה ימים, וחזרתי הביתה. בעלי גילה אותי שם ובא להת-חנן שאחזר אליי.

באותה התקופה היתה במעון בחורה שגרה שם כמעט חצי שנה. היא היתה אז בהריון בחורש השלישי, וכל זה בחורות ידעו שזה מהמאהב שלה. כי עם בעלה היא לא חיה כבר הרבה שנים. מנהלת המעון עזרה לה לסדר את ההפלה. אני לא יודעת אם ההפלה בוצעה, כי אני עובדת את המעון קודם.

(משמאל) חושש מגילוי שמו וזהותו, אך טוען כי אשתו ממשיכה להיפגש במעון עם אהובה, נהג-מונית, ומבלה איתו עד שעות הלילה המאוחרות.

הבעלים יהודה נויפלד (מימין) אינו חושש לעקוב באופן חופשי אחרי הנעשה במעון, כדי לגלות את מעשיה של אשתו. חברו, חנן

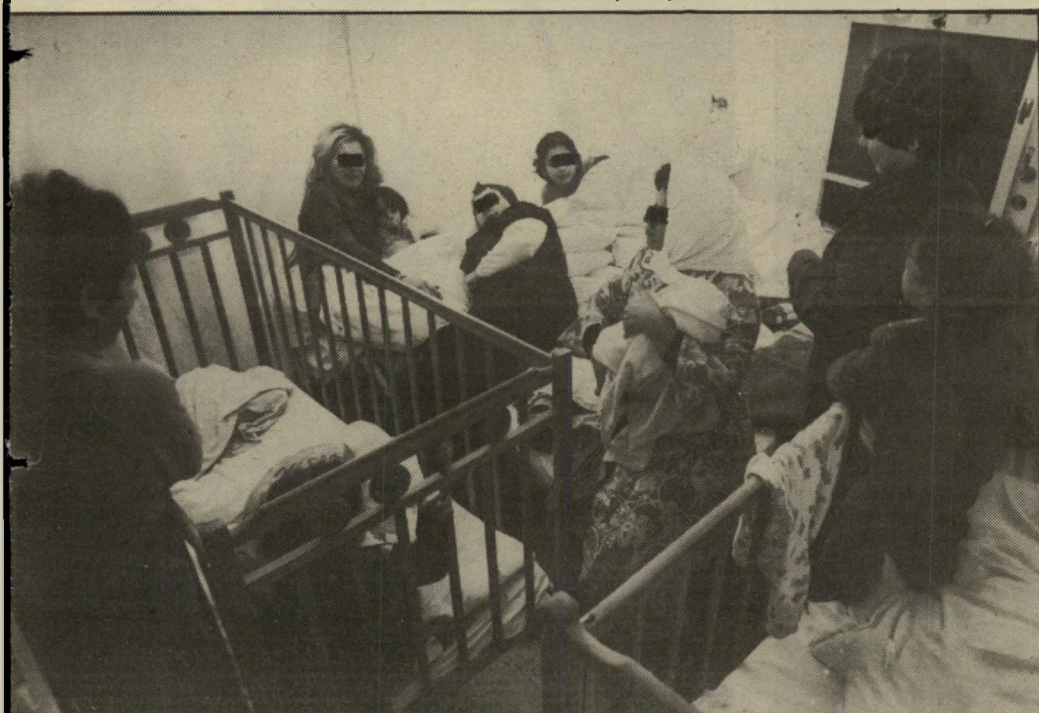
מיטה ומצעים.

ביום הראשון, כשבאים למעון, לא עושים תורנויות, אבל כבר למחרת משכבת אותך האחריות לתורנויות. יש תורנות-נקיון ויש תורנות-מיטבח ויש תורנות-קניות. זה יוצא לכל אחת בערך שעה עבודה ליום. ברר-כלל יש במעון כשבע נשים על ידיהן. בפעם שעברה הייתי בחורף ולא יצאו כל-כך הרבה, אבל הפעם ממש חגגו במעון. אף אחת לא הלכה לישון לפני 2.

בבוקר אסור להיות במיטה אחרי 8. צריך לקום, לעשות את התורנות של היום, ומי שיוצאת לעבודה בחוץ, הולכת לעבוד. יש במעון פעוטות, וגננת מגיעה כל יום לשם כדי ללמד ילדים. אסור להשאיר אותם בלי סידור אפילו לרגע. ברר-כלל זה הדרי, ואחת שומרת לשניה על הילדים.

אלה שאין להן עבודה קבועה, רות רוניק מסדרת להן עבודה במשקי-בית. ברר-כלל באות נשים שמחפשות עזרות והמעון שולח את הנשים לעבודה.

ביום נמצאות במעון אסר-הבית, עוברת סוציאלית והגננת. גם המנהלת

לגור במעון רק כדי שתוכל להיפגש בקלות עם מאהבים. תנאי-הדיור במעון לנשים מוכות קשים מאוד ויש נשים הישנות על מיוזנים על הריצפה.

לא גן עדן! המעון לנשים מוכות מלא ברר-כלל בנשים עצבניות וילדים רועשים. קשה להאמין כי אשה כלשהי תעדיף

חמוררים

התובע האיסלאמי

נתמנה ♦ בטוראן, לתובע הכ" ללי של איראן, **מוחמד חוג'תו אל-איסלאם מוסאוי חוויניחה**, עד כה הממונה על עוליהרגל האיראניים למכה, ומי שהיה מנהיג הסטורנטים האיראניים אשר כבשו בקיץ 1979 את שגרירות ארצות הברית בטוראן, ואי חריך החזיקו ב-52 האמריקאים שמצו או בשגרירות בניי ערובה, במשך 444 הימים הבאים.

היהלומים הבוערים

הועלו באש ♦ בפאריס, לפי צו בית הדין, 8000 עותקי האמת שלי ספרו האוטוביוגרפי של **ז'אן דל בוקאסה**, 64, מי ששלט משך 13 שנים ברפובליקה המרכז-אפריקאית (תשע שנים כנשיא וארבע שנים כקיסר), עד שהודח מכסאו עת הואשם, בין השאר, ברצח חפים מפשע (כולל טבח של 100 תלמידי בית הספר שהת-לונג על טיב מדי בית הספר שלהם). בית הדין השפט הורה להעלות באש את עותקי הספר של בוקאסה, החי כיום, עם 15 ילדיו, בגלות בצרפת, בארמון בקריט פאריס, בגין קטיעת הספר המשמיצים את נשיא צרפת לשעבר, ואלרי ז'יסקאר ד'אסטאן, כאילו קיבל לשימוש הפרטי חבילת יהלומים יקריי ערך מבוקאסה.

הסוכנות הטלגרפית

נחוג ♦ במוסקווה, יום-הולדתה ה-60 של **טאס** (סוכנות טלגרפית סובייטית), סוכנות הידיעות הרישמית של ברית המועצות, המספקת מדי יום, כשבוע לשונות, ידיעות ל-4000 ערי תונים ו-1000 סוכנויות ידיעות ב-115 ארצות.

הקרת הבוהקת

נחוג ♦ יום-הולדתה ה-68 של **יול ברינר**, שחקן הקולנוע והתיאטרון, שקורתו הבוהקת היתה לסמל המיסחרי שלו, בהצגת פרידה על קרשי ברודוויי, ה-4600 במניין, של שוכרי הקופות שלו המלך ואני. ברינר, שהחל את מחזור ההופעות האחרון של המחזמר (שבשעתו היה גם הצלחה קולנועית גדולה) לפני ארבע שנים, כשהוא סובל מסרטן הריאות, הודיע כי עתה החליט לפרוש סופית, לארמונו שבצרפת.

השגריר המדלג

נפט ♦ מהתקף לב, בגיל 46, **ד"ר הרברט אמרי**, שגריר אוסטרליה באתונה, שהביא לפני חודשיים, אחרי עשרות מסעות דיפלומטיים, לשידור שלוש שבועות אחמד ג'בארי. אמרי היה לפני מינויו לאתונה, עד ערב הפלישה הישראלית ללבנון, שגריר ארצות הברית, ולאחר מכן ראש הלישכה של או קאנצלר אוסטריה, ברנו קרייסקי. הצבתו באתונה באה לסייע לו במשאומתן על חילופי השבויים, כדי שיוכל לנהל את המגעים עם מאתר הקרוב למרחב.

העסקו הוותיק

נפט ♦ ברמת גן, בגיל 81, **משה רון**, עסקן עיתונאים ותיק, שאחרי עלותו ארצה מורשה עיר הולדתו, היה במשך תקופה קצרה מפיץ עיתוני יידיש וכתב ידיעות אחרונות של אותם ימים (שהכיל או ארבעה עמודים בלבד), עד שהיה למוכיר אגודת העיתונאים בתל-אביב, ממנה נסק לתפקיד המוכיר הכללי של האיגוד העולמי של העיתונאים היהודיים. שניים מפועליו היותר ידועים של רון: עיתון העיתונאים (עיתון בעלפה) של עובדי שבת, שהיה במשך שנים מוסד בתל-אביב, והקמת בית-סור קולוב, בית העיתונאים התל-אביביים.

מאמצות אותם לעצמן, וכל אחת מאמצת סיפורים ששמעה מחברותיה ומייחסת אותם לבעלה. וגם תכתבי שמסיתים אותן שם, שלא תחזוונה לבעלים, ושמותר להן לבגוד, הרגיש נויפלד. חנו הרגיש בעיקר את מה שכונה — שטיפת המוח שעוברים הילדים במעון נגר האבות.

פנתי לרות רוניק כדי לברר חלק מטענות הגברים, שנשמעו הגיוניות. שאלתי אותה אם סירייה-שמירה במקום מספיקים. האם נלמד הלחץ מאז נרצחה כרמלה אשכנזי בשנת 1979. כרמלה נרצחה מפני שבעלה החליט לרצוח אותה, וזה לא היה משנה היכן היא היתה, אמרה רוניק. אבל איך יש לנופלד ולחברו חוצפה להת-לונג על חוסר-שמירה במעון, כאשר הם עצמם התוקפים? מלבר זה, אין החברה מקדישה לנו משאבים מספיקים ל-שמירה כפי שהיינו רוצים.

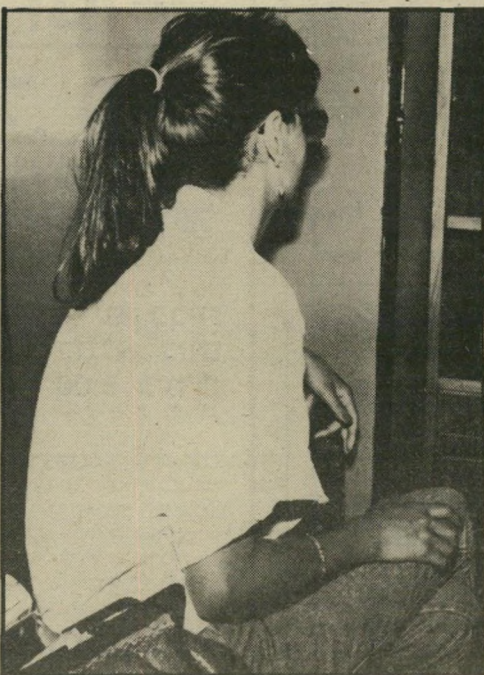
שאלתי אם יתכן שהמטפלות מטי-פות לגישות, הנשמעות באוזני נשים מרקע שמרני כחילול-השם. רוב הנשים שלנו קוראות עיתוני-נשים ואת הייעוץ הפסיכולוגי שניתן בהם. המטפלות שלנו אינן מרחיקות-לכת יותר ממה שנכתב שם. כמובן שלנשים מסורתיות לא אומרים שמותר שיהיה לאשה מאהב. בכלל, לא נותנים ייעוץ כזה. יתכן שאחת המטפלות אמרה דברים מהרהוריה הפרטיים.

שאלתי אם אומנם נפגשות הנשים עם מאהבים בערב ויוצאות איתם לבלות. המעון איננו בית-סירה והנשים אינן בעונש כאן. אם הן רוצות לצאת, הן יוצאות. אם הן בוגרות בבעליהן, או לבעלים יש בעיה, שיתנו לאשה גט.

מנהלת-המעון סירבה בתוקף להת-ייחס למקרה שעליו סיפרה מרים, בעניין בחורה שנכנסה להריון במעון ועזרו לה לבצע הפלה. אני לא יכולה לשים חגורת-צניעות על שום אשה, אמרה המנהלת.

היא אישרה כי מרים לא תוכל לחזור למעון, אם בעלה יכה אותה. אבל זה לא מפני שהיא ויתרה לו מהר מדי. היו לנו סיבות שלנו. היא עברה על כללי-המעון, לא נפרדה כיאות מאנשי-הצוות והסתלקה בלי להודיע דבר. שמעתי מפיה על הקפיצות שהכריחה את בעלה לקפוץ ואני רק יכולה לומר כי בחורה שעושה דבר כזה, יש לה בעיות קשות, שלא אנחנו יכולים לפתור אותן. לא שמעתי על דבר כזה מאף בחורה אחרת.

מנהלת-המעון סיפרה כי גם המיטרה וגם המיטרה האזרחי עושים פטרולים ליד המעון בלילות, וביקשים מאזרחים הנמצאים ליד הגדר להסתלק משם. גם אני עוברת שם לעיתים בלילה, כי אני רואת לבנות, אבל אין לנו אפשרות לתת תנאים יותר טובים.

"מסיתים אותן!" טוענת מרים, שהייתה פעמיים במעון. היא חושבת כי הצוות והאווירה מסיתים את הנשים.

ליד הגדר בדרך-כלל אין הנשים יוצאות כסאות לידה, או בבתי-קפה סמוכים. אף אחת מהנשים המצולמות בתמונה איננה נזכרת בכתבה.

אני מספרת את הסיפור שלי בעיקר בגלל הילדים. הם נמצאים בין הרבה נשים ממורמרות ועצבניות, שהן במתח רב כל הזמן. חלק מהנשים מסית את הילדים נגד האבות שלהם. וזה כואב לי. כאשר החלטתי לחזור לבעלי, אז הילד שלי, בן החמש, אמר לי: "אולי את חוזרת, אבל אני לא סולח לאבא". כמעט נתתי לו מכה בסכין.

ההתקבצות הזו של נשים גורמת גם לכך שכאשר בא אחד הבעלים, אשתו מנסה לטרטר אותו כמה שאפשר, כדי להשווץ לפני האחרות. כאשר בעלי בא, לא הסכמתי לדבר איתו בכלל עד שיקפוץ מאה פעמים. הוא קפץ, וקראתי לחברה שלי שתראה. ואני לא אחת שעושה דברים כאלה לבעלה.

אם בעלי שוב יכה אותי, אני יודעת שאין לי לאן ללכת, כי אמי חושבת שבעלי הוא אלוהים והיא מצדיקה אותו, ולמעון לא ירשו לי לחזור. מפני שוויתרתי לבעלי יותר מדי מהר. אני לא יודעת מה אעשה.

עד כאן סיפורה של מרים.

הירהורים פרטיים

חנן נויפלד טוענים כי הנשים אינן בורחות מהבית מפני שהן נשים מוכות, אלא משום שהן יודעות כי במעון תוכלנה להיפגש באופן חופשי עם המאהבים שלהן ולצאת איתם לבלות. הגברים גם טוענים כי בשיחות שמנהלות הנשים הן שומעות כל אחת על סיבולת חברתה והן

נרצחה כרמלה אשכנזי נרצחה על-ידי בעלה. ליד שער-המעון, בשנת 1979. מאז מקפידים יותר על השמירה, אולם מחוסר משאבים אין גם כיום שמירה אידיאלית על מעון הנשים.

הבטחת-הכנסה, היא משלמת 70 אחוז למעון. האוכל במעון הוא די עלוב. אין אף פעם בשר וגם אסור להכניס בשר באופן פרטי. יום אחד יש דגים ויום אחד רק צמחוני. את המיצרכים קונות התורניות בבוקר בסופרמרקט, וכל מיצר של מותרות צריך לקנות בכסף פרטי שלנו, שוקולד, קפה ודברים כאלה.

כפעם הראשונה שהייתי במעון, בעלי בא לשם בערב, במפתיע, ואחרי שדיברנו הרבה שעות החלטתי לחזור אליו. אבתי לבנות שאני הולכת, ושיוורצו בבוקר לצוות. לקחתי את הדברים שלי והלכתי.

כפעם השניה זה כבר היה תהליך יותר מסובך. בעלי ביקש שאחזור אליו, ואני חשתי שאולי אלך איתו לעורך-דין והוא יתחם לי שאם הוא יפריע לי או יכה אותי, אז הוא עוזב מייד את הבית. אבל העוברת הסוציאלית אמרה לי שאין לזה תוקף, והציעה לי לא לעזוב. הצוות בכלל היה מורכב מ-פמיניסטיות כאלה. אמרו לנו שאחרי סטירה ראשונה צריך להתגרש, שמותר לאשה לבגוד בבעלה, ועוד דברים כאלה.

העוברת הסוציאלית ידעה שאני חייית מצויין בבית ושחמקרה שלי הוא קל, אבל היא הציעה לי לא לעזוב והיפ-נתה אותי לרות רוניק. היא העמידה

"לא חגורת-צניעות!" רות רוניק, המנהלת: אין זה מתפקידי לדאוג לצניעות הנשים!

מאזן:

- (1) נמוסים, צורות התנהגות; (5) מתעוררים; (10) זמן ארוך לאידיוס; (11) איברידיבור; (13) זהב מוכתר; (14) זיו בסלע; (15) כבש רך; (16) שדה שלא נעבר; (18) קולמוס; (20) מילת-שלילה; (21) סדר התפילות והפיוטים לימים הנוראים; (22) ממהר; (24) טוסט; (25) צמח דוקרני; (26) ועיר; (28) לביא; (30) נשרף; (31) מין קוף; (32) עם; (34) נפל ממרום; (35) אור, זוהר; (38) אדום עז; (39) בטרם; (40) משה; (41) כל מיני התבן; (67) יהיר; (69) ירא; (70) כיבר, נשא פנים; (72) נהר בגבול הארץ המוכתרת; (74) ירד, התגלגל למטה; (75) אסון; (77) שקט; (78) שאף אור; (81) כפה פעור; (81) ארצה של בלקים; (83) אות-הנצחון; (85) מכיון; (86) שם כולל לבהמה הרקה; (88) החודש הבא; (89) צפור שיר; (91) יחידת ההספק החשמלי; (93) מחבר רומי וירשלים; (95) כינוי מליצי ל-שמש; (96) ברבקר; (98) מחבר פיג' מליון; (100) סימן להתוית-כוון; (102) נושא משרה ממשלתית; (103) ענין; (104) מקרה משעשע ומפתיע; (105) מאורע ספורטיבי בארץ.

★ ★

מאזן:

- (1) נוף; (2) עומד-נזלים; (3) מחוז; (4) אלוה; (5) חור המחס (ח); (7) ועד; (8) קיים; (9) תוצאת החילוק בחש"ב; (12) מראשי תנועת-העבודה (על שמו שדה דב); (15) שרצבא; (16) מגדל-צופים; (17) לענה; (19) בלוטת בבטן; (20) אליל בבל; (21) מי שכל מעשיו עולים יפה; (23) סורר, זה; (24) בית; (26) קבלת דב-רים בהסח-הדעת או בגורל; (27) דף; (29) עצמה; (30) שטרמכירה; (33) יסוד; (34) ממושמע; (36) אחד משב-

9	8	7	6	5		4	3	2	1
	14		13	12		11			10
		19	18	17		16		15	
		23	22			21		20	
27			26			25			24
				30			29	28	
				32			31		
37		36	35					34	33
		42		41		40	39		38
			47		46	45		44	43
				50			49		48
					52		51		
60	59	58	57	56		55	54		53
			64		63		62		61
			69		68	67		66	
				73	72			71	70
					75			74	
80		79	78					77	76
				85		84	83		82
	87	86							81
						90	89		88
97			96			95	94	93	92
	103			102			101	100	99
									98
					105				104

על המינים; (37) רובר; (40) אילן; (41) לא טוב; (44) בור; (46) פלא; (47) צדף; (49) גבוה מאד; (50) שאל; (53) ענף תחרותי במכביה; (4) מצמחי-הבושם במקרא (מ) (שמות ל"א); (55) עבר; (56) קבוץ בצפון; (58) יום-טוב; (59) מצח; (60) מכר; (62) צינה; (63) בירה בארץ אירופית; (66) מגדולי הקומפוזיטורים הצרפתיים; (68) בסקווי; (71) תבנית; (73) משל בכח; (76) סופר יהודי (ש"מ); (77) צער; (79) הקטנה; (80) בסיס; (82) הגיע; (84) חודש; (85) בהשאלה — ממו; (87) במתינות; (90) נכס; (92) רצון עז; (94) מאוס; (95) שבידה, ריסוק; (97) קיוה, יחל; (99) מסמר; (101) הוראה; (102) בן נח; (103) מספיק.

הנדרן

(המשך מעמוד 11)
יהודים-ישראלים-ציניים עם ראש אשף, וגם שכל זה התרחב מאז לדרך המלך.
כל הפגישות האלה התקיימו בפרהסיא. ריווחנו עליהן בהרחבה. הן היו, כלשון החוק, "מגע בידועין וללא סמכות כדיו".
אך במשך כל השנים לא עלה על דעת ממשלת-הליכוד להוריד קק חוק, כפי שמצאנו עתה על-ידי ממשלת שימעון פרס.
להפוך כל היעצים המישפטיים, כל שריהמישפטים, ובהזמנות אחת גם מליאת-הכנסת, אישרו את חוקיות המיפגשים.

מדוע היו פגישות אלה חשובות?
במה תרמו לעתיד המדינה ול-שלומה?

אפשר לומר זאת במישפטי אחר: המהפכה העצומה שהתחוללה בשנים אלה באשף, עלייתו של האירגון על דרך הסיתרון המדיני, התגברות הנהגה הפרגמטית של יאסר ערפאת, פניית העורף לפעיסים השליליים באמנה הפלסטינית והנכונות הברורה להכיר בישראל ולהגיע לידי שלום עזי מה, במיסגרת של מדינה סלס טינית שתקום לצידה — כל אלה לא היו אסשריים בלי מגעים אלה.

הפגישות לא היו הגורם היחיד שהוביל בכיוון זה. אך הוא היה אחד המרכיבים החיוניים של התהליך. במגעים נפתחו האשנבים הסתומים, ר התאפשר לכל צד להבין ולהרגיש את מאוויי הצד השני ואת פחדיו. עשרות אישים ישראלים נפגשו בינתיים עם עשרות אישים פלסטיניים, החליפו דיעות, התווכחו, רבו, יצרו ידידות. נוצר מירקם של יחסים, שהוא תנאי מוקדם לשלום.

אין שום תחליף להידברות זו. רק כאשר רואים את הצד השני פנים אל פנים, רק כאשר מסתכלים בעיניו ומתרשמים מתגובותיו, נוצרת האפשרות לשנות דיעות וגישות. מבחינה זו צדדים יוזמי החוק החדש: מי שרוצה לסרצץ את סכריו השלום צריך לשים קץ להידברות זו.

ההידברות אינה משא-זמן. משא ומתן יכול להתנהל רק על-ידי אנשים בעלי "סמכות כדיו".

אך לעולם לא יהיה משא ומתן בזה, אם לא ייבנו הגשרים הראשונים על-ידי אידיאליסטים המוכנים לקום, להסתכן ולהשניא את עצמם על הרבים.

אין זה פאנטזי ישראלי. לא אנחנו המצאנו אותו.

בשיא מילחמת-ישראל-ישראלים יצאו אנשי-שירות ואיש-ציבור אמריקאים לברי רת האויב, האנגי, כדי להיכנס ולכנות גשרים, ממש תחת מטר הפצצות של חיל-האוויר האמריקאי. מסעותיהם של ג'ואן באאז, ג'יין פונדה, ראמווי קלארק ואחרים כבר הפכו אגדה.

ביום הם גיבורי הדור. אך בשעתו היו "בוגדים", "עוכרי אמריקה", "סוכני הווייט-קונג".

בכך הם שילמו חוב היסטורי. 200 שנים לפני כן, בשיא מילחמת-השחרור האמריקאית נגד העריצות הבריטית, קיימו מדינאים בריטיים אמיצילב ופקוח-יעיניים מגעים רצוי פים עם שליחי המורדים.

אנשים אלה — ויליאם פיט האב (לורד צ'אטם), אדמונד בורק ואחרים — ידועים כיום לכל ילד בריטי, ודיכיהם, שגידפו אותם כבוגדים וכעוכרי בריטניה, נשכחו וזמן.

מלך בריטניה דאז, המלך ג'ורג' הרביעי, היה מפורסם כבשר רגל המיוחד למנות כסילים לתפקידים רמידינג. אך גם הוא לא מינה כסילים מן הסוג שי הבינו את הצעת-החוק של ממשלת-פרס.

בימי מלחמת-השחרור האל-ג'ירית, הנוראה והאכזרית, קיימו כמה מגדולי-הרוח של צרפת מגעים עם המורדים.

בשיא המלחמה באו ראשי שרותי הביטחון הצרפתיים אל הנשיא שארל דה-גול, וביקשו לעצור את ז'אנפול סארטר, גדול אנשי-הרוח של התקופה, שהעניק את חסותו למגעים אלה.

תשובתו של דה-גול נכנסה להיסטוריה. אבל רבותיי, אמה, גם סארטר הוא צרפתי!

דה-גול לא היה רק איש בעל חוסן מוסרי, אלא גם מדינאי חכם מאוד. הוא הבין שמעצרו של סארטר יעורר סערה אדירה בצרפת ובעולם כולו, ועל כן יתרום תרומה גדולה ללוחמה-השחרור האלג'יריים.

שימעון פרס ועמיתיו אינם דהגולים. גורל הבנתם בגורל חזונתו של השר משה ניסים. נדמה להם שהם יחזיקו את ראשי

שארל דה-גול
גם הוא צרפתי!

תנועת-השלום הישראלית כבני-ערך בה, עד לפיצוץ הסופי של כל סיכויי שלום עם העם הפלסטיני, שיחייב החזרת שטחים כבושים. נדמה להם שיצליחו כמו השיעים של חיוב-אללה. אני מעז להינבא שיקרה ההיפך.

כאשר יישבו איש-שלום ישראלים על ספסל-הנאשמים של בתי-דין ישראלים, ר יומה בפניהם האישום הנורא שהם פעלו למען השלום, יד דעזע העולם כפי שלא הזדעזע משהו דבר שקרה עד כה בישראל.

מה שלא השיגו אירגוני אשף-באלף פיגועים, ישיגו ביום הזה. וגם דעת-הקהל הישראלית, שכוללה ר טושטשה במשך שנים כה רבות, תבין לפתע כיום ההוא את האמיתות שי הוחבאו מאחורי מסך העשן: שהמדינה זקוקה לשלום. שהשלום יושג רק בדרך של הידברות, ושכל הידברות מתחילה בכמה אנשים. ללא סמכות כדיו, ההולכים לפני המחנה.

דעת-החוק הזאת היא פוטש מישפטי, התנקשות של הממשלה במדינת-החוק.

בימי המלוכה הצרפתית, היתה הממשלה נהוגת להניף רגלים אדומים באיזורים שבהם התחולל מרד. הדגל האדום בא להכריז: והירות! כאן מורדת האוכלוסיה בחוק!

כאשר פרצה המהפכה הצרפתית, הכריזו בעליה שהמלך מורד בעם, הם הניפו את הדגל האדום כדי להכריז: הממשלה מורדת בחוק!

הדגל הזה מתנופף מעל ל-הצעת-החוק הנתעבת הזאת, החוק נגד השלום.

אם תתקבל ההצעה, חלילה, תהיה מדינת-ישראל שונה בתכלית ממה שהיתה בעבר. לא עוד "הרמקורטה" היחידה במיזרח התיכון". לא עוד מדי-גל רמקורטה בכלל. אלא מדינה טר-טרו נגד כוחות-השלום.

על כך אמר הנביא: "עוצו עצה ותופר, דברו דבר ולא יקום, כי עימנו אל".

שולה

השתלת ציפורניים מלאכותיות בשיטה אמריקאית — בידים וגם ברגליים וכן השתלת ריסים.
גם ציפורן טבעית סדוקה או שכורה מתוקנת אצלנו, ונהיית כחרשה!

תליאביב, המלך גזר: 89
טל. 295318—284919

בשר חזיר
וציתותים אסורים!
אך יש ויש

- * מכשירים למניעת ציתותים בטלפון
 - * שירות לגילוי מיקרופונים מושללים
 - * מגלי מתכת
 - * מזכירות אוטומטיות
- רדיו דוקטור בע"מ
רחוב שלום עליכם 18
תליאביב - טל' 286444

מו"מ לשלום —

עם מי ועל מה?

היזמות המדיניות האחרונות באיזור מעוררות מחלוקת בדעת-הקהל בארץ. מה חשובו של מחנה-השלום על אגפיו השונים?

דיון בנושא זה יתקיים בבית ליוויק, דב-הוז 30 בת"א, ביום ה' ה' 18.7, בשעה 8.00 בערב.

משתתפים:

- ח"כ מוחמד מיעארי (המתקדמת)
- ח"כ מורלה בר-און (ר"ץ)
- ח"כ מוחמד וותד (מפ"מ)
- ח"כ מתי פלד (המתקדמת)
- רסלאן מחג'נה (אל-אנסאר)

אלטרנטיבה

ברשימה המתקדמת לשלום

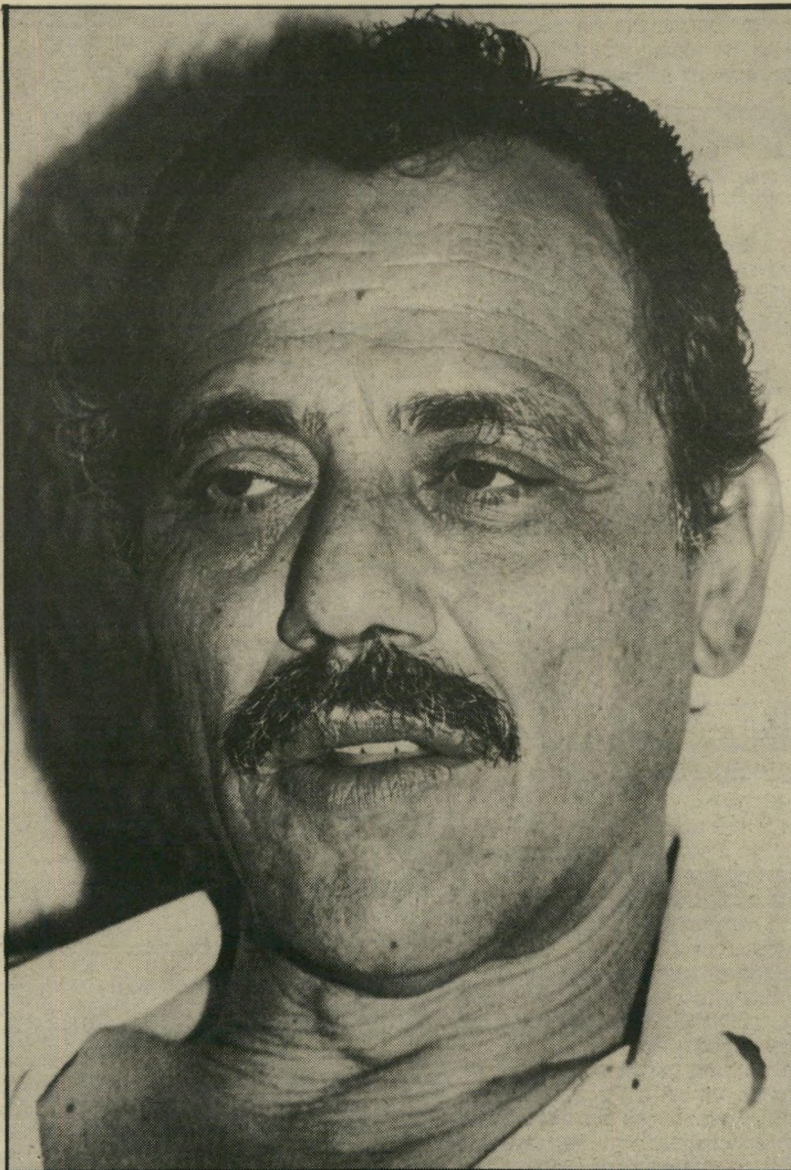
ח"כ שלמה עמר, שהכנסת סירבה בהחלטה חסרת-תקדים להסיר את חסינותו, מסכר כיצד התגלגלה הפרשה שחילצה אותו מן האלמוניות, מתאר את מאבקי-הכוח בתוך קואופרטיב "אגד", שבדאשו הוא עומד, מסביר כיצד נקלע לפוליטיקה ומכריז:

"מעולם לא חלמתי להיות חבר-כנסת. לא חשבתי שאהיה. אבל זה בא כמעט מובן מאליו"

"אני נמצא ב"אגד" מאז גיל 14. הייתי פועל במוסך, ותוך כדי עבודה סימתי את הלימודים שלי"

"תנועת יחד, לדעתי, מילאה את יעודה בעצם הקמת ממשלת-האחדות הלאומית, והצילה את המדינה"

"אילו שלמה עמר לא היה בקואופרטיב, הוא היה מגיע מכסימום להיות מכונאי מוסמך באיזשהו מקום"

ראיינה ענת סרגוסטי

"בהחלט לא נהניתי מהפירסום, אבל כל מי שנכנס לעומק הבעיה — מבין: קיבלתי עידוד מכולם"

"בבית לא היה מתח לקראת הסרת החסינות, משום שהם מכירים את אווירת החיים ב"אגד"

"עניין החסינות

הוא כולו שטות!"

נהנים מכל חסינות שהיא.

עמר כתב מיכתב לכל חברי ועדת הכנסת, שבו ביקש כי יאפשרו לו לעמוד לדין. הוא גם מירט במיכתב את השתלשלות הדברים, לדעתו, לפי החוק הקיים. אך מעמד כלשהו לח"כ שאת חסינותו מבקשים להסיר, לכן בקשתו של עמר היתה חסרת משמעות ביחס להחלטה. מתנגדי טוענים שמסיבה זו היה לו קל לבקש את הסרת החסינות. כשידע שבקשה זו לא תשנה דבר היה מי שאמר השבוע שצריך לשנות את חוק-החסינות כך, שאם ח"כ מבקש בעצמו את הסרת חסינותו, יש להסירה מייד. עמר אינו מתרגש מכל העניין. הוא בטוח

להסיר את החסינות. בעד הסרת החסינות הצביעו הח"כ הפרופסור דויד ליבאי וה"חכים מיכאל איתן, יוסי שריד ואהוד אולמרט. נגדם הצביעו 13 ח"כים. חייקה גרוסמן, ממפ"ם, נמנעה בהצבעה. בעיקבות תוצאות ההצבעה, התפתח ויכוח חריף בעניין סמכותה של ועדת הכנסת ובעניין שיקול-דעתו של היועץ המישפטי לממשלה. בכל מיקרה, מי שנהנה מתוצאות ההצבעה היה הח"כ שלמה עמר. שחסינותו לא הוסרה ולכן לא יצטרך לעמוד לדין ולהוכיח את חפותו. שני חבריו, המושגים באותה עבירה, יועמדו לדין. ועניינם יתברר בבית-המשפט. לצערם, אין הם

שהתרחשו לפני שנבחר כח"כ. כלומר, ביום השבעתו יש להפסיק את כל ההליכים המישפטיים נגדו. כדי להעמיד חבר-כנסת לדין, צריך היועץ המישפטי לממשלה לבדוק את החומר, ואם הוא מוצא שיש מקום, מבחינת הראיות, להעמיד את חבר-הכנסת לדין, עליו לפנות בבקשה לוועדת-הכנסת. כדי שזו תסיר את חסינותו של הח"כ הפרופסור יצחק זמיר, היועץ המישפטי לממשלה, בדק את חומר הראיות נגד ח"כ שלמה עמר. הוא קבע שלדעתו יש להעמיד אותו לדין והגיש בקשה ברוח זו, בצירוף המלצתו, לוועדת-הכנסת. הוועדה החליטה ברוב-קולות שלא

ומסני הבחירות לכנסת ה-11, ב-22 ביולי 1984, הוגש לבית-המשפט השלום בחיפה כתב-אישום נגד שלושה חברים בכירים בקואופרטיב אגד, למחרת היה שלמה עמר, אחד הנאשמים, לחבר-כנסת מטעם תנועת יחד, שבראשה עמד עזר וייצמן.

כתב-האישום מתייחס לעבירה על חוק-האזנות-סתרי, ולפיו פעלו שלושת החברים שלא כחוק כשהאזינו ליהושע פרו, חבר רביעי, במיסגרת מאבקי-כוח בתוך החברה הענקית.

לפי החוק, חלה החסינות על חבר-כנסת ביום שבו הושבע, והיא כוללת גם אירועים

(המשך מעמוד 29)

שגם אילו היה עומד למישפט, היה יוצא זכאי. הוא טוען שכל העניין מקורו בנקמות. על רקע של מאבקי-כוח בתוך קוואפריטיב אגד.

עמר (49), בן למישפחה מרובת-ילדים, אחד מחמישה אחים ושלוש אחיות, נולד בקריית-חיים. אמו דור שני בארץ. ממישפחה יוצאת לבנון. אביו, דוד חמישי בארץ, ממישפחה יוצאת מצריים ומארוקו. המישפחה פחה התגוררה שנים רבות בטבריה, עד שעברה לאזור חיפה.

אחרי שסיים את בית-הספר היסודי בשכונה, פנה עמר לעבוד כמכונאי מתלמד במוסך אגד. בד"בבד עם עבודתו, השלים את לימודיו התיכוניים. אבל לא היה זה החלק העיקרי בחייו. מאז התחיל לעבוד באגד, הוא השקיע את כל מירצו בחברה. בעיקר בתחום העסקנות בתוכה. הוא טיפס אט-אט למעלה. עד שנבחר, לפני חמש שנים, כיו"ר המזכירות הארצית - תפקיד שבו הוא

"הא חשאל' מיהו שלמה עמר, 'גידו לך שיש לו תכונה אחת בעלת משמעות - סבלנות' ברזל ועצבי-פלדה"

מחזיק גם כיום. למרות שמאז נבחר כח"כ אינו מקבל שכר עבור עיסוקו זה.

עמר מתגורר בבית בין קומה אחת בקר" יית-מוצקין. סמוך לכביש הראשי חיפה-עכו. הבית צנוע יחסית. שטיחים קטנים על הרצפות. מעט תמונות על הקירות. שצירו בנות-מישפחה. מכשיר-טלוויזיה ציבועני ומכשיר וידאו בפנינת-החדר.

לעמר ארבע בנות. שתיים מהן נשואות, אחת חיילת. הצעירה, תלמידה בבית-ספר תיכון, מתגוררת בבית. הזוג חי ממשכורתו כח"כ וממשכורתה של אשתו. העובדת בחברת רסקו.

את הזמן שאינו נמצא בכנסת, מבלה עמר במישרדו חברת אגד בתל-אביב או בחיפה. הביתה הוא בא רק בשעות הערב המאוחרות. למרות זאת הוא איש-מישפחה מסור. והשבתות הן קודש למישפחה. בקץ הולכים בדרך-כלל לים. על מישפחתו הוא שומר באדיקות מחוץ לכותלות. ואף סירב לאפשר לו לצלם את אשתו ובתו. גם כאשר לוחצים עליו. אין הוא מרבה לדבר על הצד האישי בחייו. ולפי עיסוקיו הציבוריים הרבים, כנראה שצד זה הוא חלש ועומד בצילו של העסקנות והפוליטיקה.

בשנה שבה הוא נמצא בכנסת, לא התבלט בשום אירוע מיוחד. רק הבקשה להסיר את חסינותו הזכירה לרבים כי הוא ח"כ. מדוע

לא התפרסם עד כה? אולי משום שלא למד את כוחה של החברות עם העיתונאים. כמו ח"כים רבים אחרים. אולי מסיבות אחרות. השבוע, בכל אופן, הוא סוף-סוף בלט בכנסת.

● בכנסת הנוכחית הוגשו שלושה בקשות להסרת חסינותם של חברי-כנסת. שתיים - נגד מאיר כהנא ונגד מוחמד מיעארי - התקבלו. אחת - נגדך, לא התקבלה.

השתיים שהתקבלו, בטעות יסודן. לא זו הדרך שבה צריכות ועדת-הכנסת או הכנסת לרדן בהסרת-חסינות. למרות שאני מצדיק, בקטע הצר של כוונת המחוקק את הנושא הרמוקרטי שכתוב. בלי להתייחס לשני המיקרים, בדיעות הפוליטיות של שניהם - אני מתנגד לשניהם - לא זו הדרך שהייתי רוצה לחסום אותם בחלק הרמוקרטי. אבל זה נושא בפני עצמו, למה הגיעו שני הקצוות האלה לידי ביטוי בחברה הישראלית.

אומנם רואים את הסכנה, הן מצד ימין והן מצד שמאל - ואני מדבר על שני המיקרים האלה, שהם לדעתי, בחברה הרמוקרטית שלנו, מהווים סכנה - אבל למרות זאת, אני לא חושב שהדרך למנוע אותן היא הסרת החסינות או הגבלה שלה.

● ולמיקרה שלך?

במיקרה השלישי יש ויכוח עקרוני, כשיו"ר הכנסת זימן אותי לשישכתו, ואמר לי שיש בקשה של היועץ המישפטי להסיר את חסינותי, אמרתי לו ששיגורתי מיכתב, שהנחתי גם על שולחנם של חברי ועדת-הכנסת, הוא אמר שראה את המכתב. שאלתי אם אפשר לחסוך ממני ומהוועדה דיון בנושא. הוא אמר שלהערכתו אין מישקל לבקשה שלי ואין אפשרות שלא לרדן בנושא. ליתר ביטחון, הוא צילצל ליועץ המישפטי של הכנסת ושאל אותו. גם הוא אמר שאין מישקל לבקשה שלי.

פה מתחיל הוויכוח. שגלש לוויכוח ציבורי, מה תפקידה של ועדת-הכנסת במיקרים כאלה. אם באמת הם רק צד פורמאלי, שצריך לעבור דרכו - ואני לא משתמש במילים חותמת גומי - או שיש להם שיקול-דעת. המחוקק התכוון שיהיה להם שיקול-דעת, וזה חייב לבוא לידי ביטוי. ואם ניתן מקום לשיקול-דעת, הוא אינו יכול להיות חריסטי.

● אבל היועץ המישפטי, שבדק את החומר, המליץ להסיר את החסינות.

אני חושב שבמכתחילה הנושא לא היה צריך להיות מוגש, כי זה שטות, כל הנושא. מה אפשר לבקש מאדם? תוסילב ופעילות גיונית. פעילות גיונית? כל ברדעת במערך הפוליטי, שאני קורא לו פנים-אגד, כמו במערך הפוליטי חוץ-אגדי, בטוח שפעלתי הגיונית. אילו הייתי בא לעורך שלך ואומר לו: תשמע, הגברת סרגוסטי היא בכלל מוכרת לך לוקשים. בוא תשמע קסטה שהביאו לי - הוא היה שומע את הקסטה ואז היה קורא לך ושואל אותך. הוא לא היה מעלה על דעתו את השאלה אם הקסטה הושגה בסתר או לא.

במישטרה נתתי רוגמה של גבר ואשה,

שהחברים כאים לגבר ואומרים לו. "אשתך בוגדת בך", ומראים לו הוכחה, ואז הוא קורא לאשתו ושואל אותה. אני הולך עם חבר אגד הזה כבר 20 שנה יד ביד. הוא היה איש-אמוני בכל דבר. לפני הבחירות באגד סיפר לי שהוא חותר תחתיי. אמרתי שאני לא מוכן לשמוע שמועות ואיני מוכן לקבל דבר. יום אחד הביאו לי קסטה.

זה היה כיום חמישי אחרי-הצהריים. שמעתי אותה באוטו בדרך הביתה. למחרת, ביום שישי, קראתי לאותו חבר ובנוכחות שני חברים נוספים, נאמנים עליי ועליו, השמעתי לו את הקסטה ואמרתי: תשמע! הוא אמר לי: תפסת אותי עם

ראשי-סיעה וייצמן עם עמר באסיפת-בחירות*
למה לא לבנות עוד שלמה עמר?

המכנסיים למטה, לא מגיע לך ואני מצטער". אמרתי לו שנפגעי ושרכינו נפרדות. זה היה באוקטובר 1983. בנובמבר, חודש אחריו, הוא הגיש תלונה למישטרה, בלי שמו, ואחריו שלח אליי שליחים שצנעו סולחה ושאו הוא יבטל את התלונה. אמרתי שאני לא נתון לסחיטה.

● אז ידעת שזה לא חוקי?

לא. גם אמרתי לו מי נתן לי את הקסטה. בסוף אפריל 1984, כשהיה ידוע שאני הולך לבחירות לכנסת, הוא נכנס אליי עם עוד חמישה חברים לשיחה. כמה ימים אחריו הגיש תלונה למישטרה ואז התחיל מחול-ההשרים, כשהיה ידוע שאני הולך לכנסת. כשהמישטרה חקרה, על-פי בקשתה, הלכתי למכונת-אמת, ולשימחתי יצאתי דובר-אמת.

אז אם לסכם את החלק הראשון פעלתי על פי הגיון נורמלי, מצד שני, כדי לברוק את הלילה לא היה תוסילב, אז בא הפוליגרף והוכיח בצורה ברורה שלא ידעתי ולא נתתי הוראות, ולכן היתה המלצה לסגור את התיק.

למרות הכל ב"ב 22 ביולי 1984, יום לפני הבחירות לכנסת, הוגש כתב-אישום. אז אני שואל, איפה שיקול-הדעת של ועדת-הכנסת? אנשים אחרים עומדים לרדן באותו התיק.

כן, ואני מקווה ומאמין שהם ייצאו זכאים. אתה אינך עומד לרדן רק משום שאתה חבר-כנסת. זה לא מפריע לך? הם היו בירושלים, אני בחיפה. אני לא ידעתי מהם והם לא ידעו ממני. אני מקווה ומאמין שהם ייצאו זכאים, כי אין לזה בסיס. עצם הגישה של אותו חבר שהתלונן מעלה לא מעט תמיהות.

● אתה חושד שיש בזה משהו פוליטי?
פנים-אגדי בטח! מחוץ לאגד - אני לא רוצה לקבוע, אני לא יודע.

● לא היית מעדיף שיהיה מישפט ולסגור את העניין?

כן, בהחלט. ולכן הנחתי את המכתב שלי על שולחן תכרי ועדת-הכנסת.

● מה נאמר במכתב?
שאני נכון לעמוד לרדן בכל אורח אחר - גם פירטתי את מהלך הדברים בצורה מדויקת, כמו שסיפרתי לך. במישר הרקות שקיבלתי את רשות-הדיבור בוועדה, אמרתי שהייתי אצל יו"ר הכנסת ואמרתי לו, שאני רוצה לעמוד למישפט כמו כל אורח אחר.

● אם כך, לדעתך עשו לך עוול בשלא הסירו את חסינותך?

לא עוול. הרי בלי שיקול-דעת, מה מעמד הוועדה? אני מדבר עכשיו כחבר-כנסת לא ככזה

שמדברים בו. אילו זה היה עניין פורמאלי, והם היו רק צריכים לקבוע - זה עניין אחר. אבל אם יש שיקול-דעת, אז באופן אובייקטיבי הוועדה יכולה להחליט לחיוב ולשלילה. מה עוד של-בקשתו של הח"כ עצמו אין מעמד. זה הפועל היוצא שנותן לוועדה את שיקול-הדעת הבלעדי. ובכל זאת, היועץ המישפטי המליץ.

באותה מידה כמו שהוועדה לא המליצה, כך הוא המליץ. לזה יש שיקול-דעת ולזאת יש שיקול-דעת.

● ההתקפות בעיתונים לא מטילות בד כתם שכדאי לנקות?

אולי, אחרי להט הוויכוח, תהיה אפשרות לומר מה קרה שם, אבל זה לא הזמן לרדן בזה, אם כי נרמה לי שעיתונאי אחר אמר מפורשות וחד-משמעית, שלא יכולים לתת שיקול-דעת ומצד שני לתקוף את הוועדה שהשתמשה בשיקול-הדעת הזה.

לשימחתי, יושבים בוועדה מישפטים מן השורה הראשונה. כל מיפלגה שולחת לכל ועדה אנשים שיש להם מה לתרום ומה להציע. אני נשלחתי לוועדת-הכספים, כי יש לי רקורד כלכלי, ואני תורם מהידע הכלכלי שלי. ובוועדת-הכנסת יש מישפטים, שתורמים מהידע המישפטי שלהם. אחרת, מה הערך לשבת בוועדה מבלי לתרום בידע המיקצועי?

כשחבר תורם בוועדת הכספים, הכלכלה או החינוך, אומרים: "כל הכבוד!" אבל כשהוא תורם בוועדת-הכנסת ידע מיקצועי מישפטי - תוקפים אותו. איפה זה נשמע?

● איך הגעת לרשימתו של עזר וייצמן?

כשהוא היה שרה-תחבורה, היתה היכרות בינינו שיטחית. אחריו היה ניתוק של כמה שנים. ואז כשהוא התפטר מתפקיד שרה-הביטחון.

"נשלחתי לוועדת הכספים, כי יש לי רקורד כלכלי, ואני תורם מהידע הכלכלי שלי. בוועדת הכנסת יש מישפטים, התורמים מהידע המישפטי שלהם"

נפגשנו שוב, במיקרה. ריברנו על המצב במדינה וניתחנו את המצב החברתי-כלכלי של התקופה. ראינו כמעט בראש אחד ככל הנושאים החברתיים-כלכליים, ובנושא ההקצנות בתוך העם היהודי ובין היהודים לערבים. היו בינינו שיחות ארוכות, כשהגיעה התקופה שהממשלה והכנסת התפטרו, החלטנו ללכת ביחד.

* באמצע: ראומה וייצמן.

ח"כ בן-אליעזר: "הוא יכול לבקש..."

ח"כ בנימין (מואד) בן-אליעזר, חברו לסיעה של ח"כ שלמה עמר, הצביע בוועדת-הכנסת ביחד עם הרוב, נגד הסרת חסינותו של עמר.

● מדוע הצבעת נגד? הרי ח"כ עמר ביקש להישפט.

עמיתי הוא שאני בעד הסרת כל החסינות לח"כים. זו עמדתי הבסיסית. אני מוכן שלח"כ לא תהיה שום חסינות. אבל בינתיים, הסמכות ניתנה בידי ועדת-הכנסת. והיועץ המישפטי שאני כלי כר מוקיר, מעריך ומכבד, מבא לוועדה שתי אפשרויות - הוועדה תהיה חותמת גומי, או שבאמת, במיסגרת מה שניתן לה, תברוק האם הבקשה מוצדקת או לא.

● עד היום, במשך 37 שנים, זה היה כמעט אוטומטי, שבקשות של היועץ המישפטי אושרו על-ידי ועדת הכנסת.

קחי למשל את אופן הצבעתי בכל מה שהיה עד היום. נלחמתי מלחמת-חורמה למען הסרת החסינות של מאיר כהנא. קבעתי שהמחוקק כהונתו פגיעה בביטחון-המדינה. התנגדתי להסרת החסינות של ח"כ תומיק יזאר. הסכמתי, מטעם המערך, לדבר עם מיעארי וישבתי איתו ועם ח"כ פלר כמעט שעה. ועשיתי כל נסיון להגיע לנסחה שלא להצביע נגדו.

● ובסוף הצבעת בעד הסרת החסינות. אבל אלה היו החלטות פוליטיות, ופה מדובר בעניין פלילי.

אני אינני בית-מישפט. אם ועדת-הכנסת היא חותמת גומי, שלא יביאו את ההחלטות האלה לפני. המחוקק קבע שאם מישו ביצע עבירה, גם לפני שנעשה ח"כ, ביום שהוא נעשה ח"כ ייפסקו כל ההליכים. כך נקבע בחוק. אילו היה נגדו דבר כבד ורציני, הייתי מבין. אבל מכל מה שהוצג, הייתי בין אלה שלא השתכנעו להסיר את החסינות.

● אבל הרי הוא ביקש להסיר את חסינותו!

לו אין מעמד. הוא יכול לבקש. הצבעה המרכזית היא: האם אנחנו חותמת גומי או לא. עקרונית אני מוכן שלא תהיה חסינות בכלל.

● אתה מתכוון להגיש הצעת-חוק בעניין?

לא יודע אם אגיש הצעת-חוק, אבל אני שוקל את הדבר הזה. זה לא כליך פשוט. מישו חושב מה קרה לח"כים בכל הסיפור הזה, מה קרה למעמדם? אם ייקבע, במיסגרת החוק, שאין מעמד לח"כים כמיקרה שיש עבירה פלילית, אני מוכן להצטרף ליוזמה כזאת, שעל כל נושא פלילי או סמי-פלילי, החסינות תוסר באופן אוטומטי.

להיות מכונאי מוסמך באיזשהו מקום. למה לא לבנות עוד שלמה עמרים?
יש הסתה בין יהודים וערבים, בין אשכנזים וספרדים. משום כך התנגדתי להסרת החסינות הקודמות, כמו שהן נעשו. זה נוגד את הדמוקרטיה.

„אני מקווה שהתרומה שלי בנושאים הכלכליים, שאני מתעסק בהם, והתרומה שלי לצד החברתי, הם אלה שיגבשו דיעוח על שלמה עמר“

רטיה. עובדה שכל המדינה נמצאת בקלחת, ואגד עדיין שומר על ציבורי-עובדים שלו.

● לא יפטר ב.אגד?

יפטר זמניים, לא קבועים. אבל בשביל זה צריך לעשות ניוד כוח-אדם משמעותי. והצבתי

● זו פעם ראשונה שאתה נכנס לפוליטיקה?

לא. הייתי בעבר חבר מועצת עיריית קריית-מוצקין. מטעם מפלגת העבודה. אני כל הזמן איש תנועת-העבודה. בלילות הייתי חבר התנועה המאוחדת.

חזק מזה, אני שנים פעיל באגד, ובשלב מסוים התפטרתי ממועצת העירייה כדי להשקיע את כל הכוחות באגד, ובאמת, ב-1978 ניצחתי בבחירות באגד.

באגד עברתי כמעט את כל דרגי-הניהול. אני בחברה מאז גיל 14, כשהייתי פועל במוסך, ותוך כדי עבודה סימתי את הלימודים שלי. מאז עברתי דרך ארוכה, ניהלתי בדרגות שונות והייתי נהג במשך תקופה מסוימת.

● הישבת איסעם שתהיה חבר-כנסת?

את שואלת אם חלמתי או חשבתי על זה? לא. אבל זה בא כמעט כמוהו מאליו, כפועל יוצא של פעילות.

● בעיני הציבור אתה צצת פיתאום, אלמוני שזינק לכנסת.

קשה לומר שזו היתה הפתעה. ההיכרות שלי במערך-הניהול של קואופרטיב, שהוא על בסיס של בחירות, יצר את התשתית לטווח אליו עין מהבחנה האלקטורלית, או לפוטנציאל המצביעים.

● אתה מאושר מזה?

כן, בהחלט. זה נתן לי מישור פעילות שלא היכרתי אותו ושהוא בהחלט מעניין. גם אם יש לי עליו ביקורת, וזה משום שאני בא מעולם העשייה. כשאני יושב בישיבות הנהלת אגד, בסוף כל ישיבה יש החלטות. שם, בכנסת, יושבים ורק מרברים, וזה עדיין מפרע לי. כשניסיתי לשאול ח"כים איפה התכלית, אמר לי אחד מהם: „פרלה בצרפתית זה לדבר, וזה הפרלמנט“.

אולי בסופו של דבר יש איזו תכלית, ובתקופה הזו הנושא הכלכלי הוא הבעור ביותר. בכל זאת, קשה לי לראות רק את הדבר, וכל נאום שלי במליאה והתייחסות שלי בוועדת-הכספים היא יותר תכליתית. אני טוען שצריך להחליט, גם אם זה טוב וגם אם זה לא טוב.

● אתה תמשיך להיות חבר במערך?

בשלב זה אנחנו חסינים במערך. אני בין אלה שחושבים שצריך לעשות איחוד. יש תקופה שלמיפלגות קטנות יש מה לחפש ומה לתת, וזה היה בבחירות האחרונות, כשהציבור ראה שאין מוצא. בבחירות הבאות, לדעתי, הציבור יתן את קולו לימין או לשמאל.

תנועת יחד, לדעתי, מילאה את יעודה בעצם הקמת ממשלת האחדות הלאומית והצילה את המדינה מתהווה ובוהו. כי אילו לא היתה קמה ממשלה, היה תהווה ובוהו. לא שאני הכי-מאושר מתיפקוד הממשלה, אבל אין ברירה אחרת. בנושא הכלכלי היתה נוצרת אנרכיה מוחלטת. כך יש עדיין סיכוי, עם כל הקושי בכך. מדיאג אותי שאין תפיסה, שהכל מבולבל.

● אתה, בעצם, רחוק מן השכירים.

לא. אתה שואל לא רחוק, אני אחד מהם. מיסגרת קואופרטיב זו ההתגלמות הקלאסית של העובד זקוף הקומה. מי אמר שעובד שכיר צריך להיות חוטבי-עצים ושואבי-מים?
בכל זאת, חבר „אגד“ זה לא שכיר פשוט.

תאמרי זה לחבר אגד.

● אני אומרת לו.

לנהל קואופרטיב זה הרבה הקשה ביותר, כי אני, כיו"ר המזכירות, והחבר הנהג או המכונאי — שווים. וצריכה להיות מישמעת עצומה כדי להוציא הוראות וכדי לבצע אותן.

● אבל מלבד החברים, עובדים אצלכם גם שכירים. אומרים שחברי „אגד“ רודים בשכירים שלהם.

אין שקר גדול מזה. כולם עובדים על אותם האוטובוסים, מסיעים אותם הנוסעים. השכר באמת שונה, מכיוון שבכל זאת החבר השקיע ובנה את מקום-העבודה שלו ושל השכיר, אז מגיע לו משהו יותר.

אני חושב שלעם ישראל בארץ-ישראל התי-פיסה הקואופרטיבית היא הקלאסית כדי לתקן את המצב הכלכלי, לעשות מיוזוג-גלויות ולגשר בין פערים. באגד לא חשים את ההקצנה בין התיים וחילוניים, בין ערבים ויהודים, בין ספרדים ואשכנזים, ויש לנו מכל הסוגים.

כולם חשים את עצמם כחברה שיויונית, שקצת שונה מן הקיבוץ, כי אני יכול לתרום יותר ולקבל יותר בשעות נוספות. מדוע הילדים שלי והילדים של חבר משרעם הולכים לאותה הקייטנה? אצלנו זה מובן מאליו. מדוע חבר דתי וחבר חילוני חיים בהבנה מוחלטת? הסובלנות בתוך המיסגרת — זה המודל שהיום חסר למדינת-ישראל.

אצלנו, שלמה עמר צמח מגיל 14 והגיע לתפקיד יו"ר המזכירות. אילו שלמה עמר לא היה במיסגרת הקואופרטיב, הוא היה מגיע מקסימום

ח"כ עמר עם ח"כ בן-אליעזר לטשטו עליו עין מהבחנה האלקטורלית?

● אצלך בבית דיברו על הסרת החסינות?

לא. משום שהם מכירים את האיש ומכירים את אוירת החיים באגד. זה עבר כאירוע רגיל.

● לא היה מתח?

לא. תאמיני לי שלא. אמרתי לכולם שאני בעד להסיר את החסינות, חדר וחלק, אז הם לא היו במתח ולא שום דבר, לשימחתי הרבה. רוב חברי אגד, שמכירים אותי ואת האיש שהגיש את התלונה, קיבלו כמוהו מאליו שלא האינטריגות והנקמות צריכות להוביל.

● במכולת לא אמרו כלום?

לא. עד לרגע זה — לגמרי לא.

● לא דבק בך כתם?

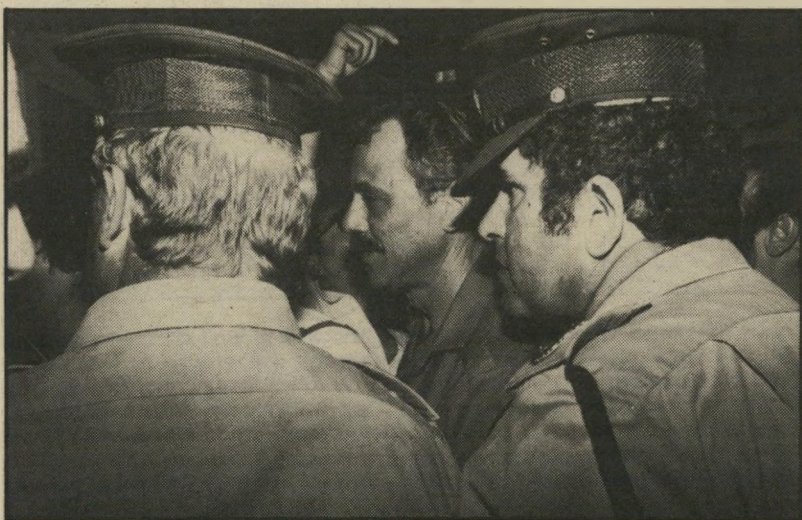
זו הנחמה שלי, או ההצלחה שלי, שהציבור שממנו אני שואב עידוד, כוח ופרנסה הוא יודע את האמת הצרופה, מה הניע את יהושע פראן, ולכן התוצאה היתה כזו.

● איך סבור שזה יסריע לך בעתיד בחיים הפוליטיים?

נחכה ונראה. אם תשאלני באגד מיהו שלמה עמר, יגידו לך שיש לו תכונה אחת בעלת משמעות: סבלנות-ברזל ועצבני-פלדה. ואני מקווה מאוד שהתרומה שלי בנושאים הכלכליים, שאני מתעסק בהם, היא שתגבש דיעוח על שלמה עמר. וגם התרומה שלי לצד החברתי. בהחלט לא נהניתי מהפירסום, אבל כל מי שנכנס לעומק הבעיה — מבין, וקיבלתי עידוד מכולם. אני לא מודאג, אבל הייתי שמח אילו כל זה לא היה.

● אבל מחוץ ל.אגד? לא מבינים.

נכון, ומשום כך מתקבל הרושם הזה. אבל אני שואב עידוד מתוך אגד.

שוטרים מוציאים את עמר ממחזור שהחילו עליו שכירי „אגד“. ההתגלמות הקלאסית של העובד זקוף-הקומה!

„לא רוצה“ במילחמת יום-הכיפורים אנחנו הצלנו את המדינה.

התדמית שלנו אינה נכונה, ונעשה עוול לציבורי-עובדים יעיל ובעל מוסר-עבודה הכי גבוה שיש במדינה — וזה טבוע בנפשו הקואופרטיבית, להבדיל מכל ציבורי-עובדים שיש בסקטור הציבורי או הפרטי, שלא השקיע שום דבר ומותר לי לומר שהוא סוחר, והציבור שלנו מקריב גם את הונו וגם את אונן.

תוכנית כלכלית קשה כדי להציל את אגד. תראי לי בכל המדינה מקום שעובד בונה את מקום העבודה שלו ומשקיע מכספיה? למה שתהיה צרות עין?

● אומרים ש.אגד סוחט את המדינה.

זו אחת המילחמות שלי, לשנות את התדמית שלנו. שיראו לי ציבורי-עובדים במדינה שיכול להיקרא לעבודה בחג, בשבת ובחול, בלי שיאמר

ח"כ ליבאי: „זה כמו חבר-מושבעים!“

המישפטי לשקול שוב אם יש די חומר-ראיות ואינטרס ציבורי להעמדה לדין, ואם כן, אני אצביע בעד הסרת החסינות. חברי ועדת-הכנסת אינם מתורגלים לחשוב כך. רוב החברים אמרו שאילו היו מביאים להם את הקלטת, הם היו שומעים מה שיש בתוכה, כמו עמר. היה די הגון כדי לקרוא לבעל-הדבר ולהשמיע לפניו את הקלטת.

זה נראה לחבריה-וועדה דרישה מופרזת, להעמיד אדם לדין על דבר כזה — כל אדם, גם חבר-כנסת. לדעתי, גם אילו היו שואלים אם להעמיד את כווגלו לדין על אותו עניין, הם היו אומרים שלא להעמיד אותו לדין. ● החלטה כזו נגד דעתו של היועץ המישפטי היא תקדים בוועדת-הכנסת. האם זה אומר משהו על הוועדה? ואולי זה אומר משהו על מה שהביא היועץ המישפטי לפני הוועדה? ● אתה שלם עם החלטת הוועדה? אני לא שלם. אבל אלה היו מניעים אנושיים פרטיים, לא פוליטיים. זו לא היתה הצבעה פוליטית.

● אתה חושב שצריך לשנות את חוקי-החסינות?

בהחלט כן, אבל עוד לא גיבשתי צורה סופית. ● מיישרו הצבע שחם חבר-כנסת מעוניין בהסרת חסינות, היא צריכה להיות מוסרת באופן אוטומטי. כמעט אוטומטי. אבל בכל זאת צריך לצפות ולחשוב מכל מיני אפשרויות, ובמדינה הזו הכל אפשרי. אם מאיר כהנא הגיע לכנסת, הכל אפשרי. צריך להיות שסתום-ביטחון, שיגן על חבר-כנסת. ברור שהסתום הנוכחי אינו הולם ואינו מתאים.

● ובעניין הזה אתה רואה הבדל בין הסרת חסינותו של עמר ובין הסרת חסינותו של מיעארי?

מהותית אין הבדל. יש מקום לדאגה, כשיש בקשה פוליטית של הכנסת. אני התנגדתי להסרת חסינותו של ח"כ מוחמד מיעארי.

ח"כ הפרופסור דויד ליבאי (מערך) הצביע בוועדת-הכנסת בעד הסרת חסינותו של ח"כ שלמה עמר, והיה בדעת מיעוט.

● האם אתה חושב שהחלטת הוועדה היתה פוליטית?

לדעתי, לא.

● האם היתה טעות בשיקול של חברי-הוועדה?

זה כמו חבר-מושבעים, שקשה לדעת למה כל אחד הצביע כמו שהצביע.

● חלקם טוענים שאינם רוצים להיות חותמת גומי.

מה שגרד מהחברים הוא מסוכך. מצד אחד הם צריכים לדעת על מה מעמידים את הח"כ לדין, והם מתבקשים לרונ בכך על-פי הנחיות בג"ץ, לפעול כמו שופטים, בדיוק ההיפך ממה שחושבים. לא כדי להחליט אם הוא אשם או לא אשם, אלא להתנהג כאילו ישבו בבג"ץ כשדן בהפעלת שיקול-דעתו של היועץ המישפטי לממשלה. כשגמישים לבג"ץ עתירה נגד היועץ המישפטי, בג"ץ אומר: אני לא מחליף את שיקול-דעתי בשיקול-דעתו. אלא רק בודק את תוס-הלב של היועץ המישפטי. בדרך זו חושב מישפט. בג"ץ אומר לוועדת-הכנסת: תרסנו את עצמכם, אל תחליפו את שיקול-דעתכם בזה של היועץ המישפטי, אלא תברקו את תוס-ליבנו, אם הוא נתן חוות-דעת הנובעת משיקולים ענייניים.

כאופן אישי לא שוכנעתי שיש ראיות מספיקות נגד עמר, אבל זה לא תפקידי לקבוע, זה תפקידו של היועץ המישפטי להחליט.

כתבה-אישום נגד עמר הוגש על-ידי תובע מישפטי, יום לפני הבחירות. כתבה-אישום לא הוגש על-ידי היועץ המישפטי ומטעמו, והוא רק צריך לבדוק היטב את החומר.

אני שואל את עצמי: האם היועץ המישפטי בא לוועדה בתוס-לב, או שהוא מונע על-ידי שיקולים פוליטיים? מכיוון שלא אמרו שהוא לא פועל בתוס-לב, המסקנה שלי היתה, כבר מתחילת הדיונים, שיש מקום ליועץ

חרים
בניחני

מזל החודש:

סרמן

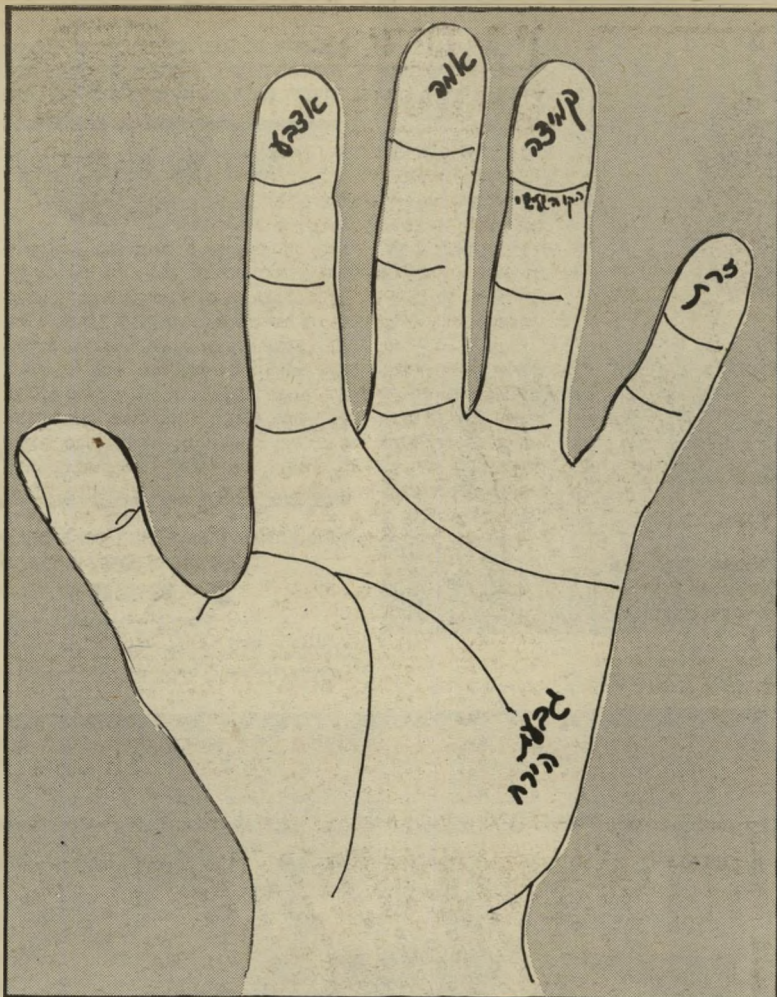
כף היד זה

לא רק קווים

קריאה בכף היד מעוררת בכל אחד אסוציאציה של קווים כאלה או אחרים. המולמים על עברו, עתידו ואופיו של כל אחד. אלא שהקווים הם רק חלק מאמנות הקריאה בכף היד. חלק לא פחות חשוב מהקווים היא היד עצמה: צורתה החיצונית, אורכה, רוחבה, העור, הצבע שלה והצני מרניים.

לכל מזל יש "יוצג" בכף היד. מזל סרטן נשלט על ידי הירח. האיזור השייך לו בכף היד נקרא גיבעת הירח. גיבעה זו קשורה בעולם הפנימי, בתת-מודע, בעולם הדמיון, הקיים בכל אחד. אלא שגיבעת הירח כשלעצמה אינה מספיקה - כל אדם יעדיף לשתף אנשים נוספים בעולמו הפנימי. כל אחד לפי מיבנה אישיותו ואופיו.

שתי האצבעות הנמצאות מתחת לאותה גיבעה הן הקמיצה והזרת. אצבעות אלה מבטאות את יכולתו של האדם לשתף את הסביבה בעולמו. הזרת, שהיא הקטנה מכל האצבעות, מבטאת בצורה ברורה כישרונות ואת האפשרויות לנצלם ולהינות מהם. הזרת משתייכת לאיזור התת-מודע של כף היד, ומלמדת על היכולת המעשית להשתמש בעושר הרוחני הקיים בגיבעת הלונה. הכישרונות שהזרת מראה הם

מגוונים. דיבור, כתיבה, דראמה, משא-מתן, כישרון למיסחר, מוסיקליות, תפיסה לשפות וכישרון לכתוב שירה ולנאום. זרת טובה היא זו העוברת את הקו השלישי של הקמיצה בחוליה שבה נמצאת הציפורן. זרת זו, עם גבעות מתאימות, תראה על יכולת דיבור, שירה, מיסחה

וכתיבה. לאדם כזה יש סיגנון, הוא יודע לנאום ויש לו כושר שיכנוע מעולה. אחד הדברים החשובים שאפשר ללמוד מהזרת זה גישתו של האדם למין השני והמין בכלל. כשהאצבע מונח מעט פנימה, היא מראה שהאדם אינו חושף את הצדדים האינטימיים בחייו עם המין השני. כשהזרת

בזאוג מצד ברהוג עולה להביא לקשיים כספיים, שיהיו מקור למתח במישפחה. טוב יהיה להפסיד קצת את האווירה עלידי ביקור אצל ידידים משותפים, ב-22 וב-23 בחודש. ה-17 וב-18 בחודש אינם מתאימים לנסיעות או למגישות חשובות. ב-23 או ב-24 צמיה היכרות חדשה ומיוחדת. אבל כאן צריך להזהר מ להיות יותר מדי מוש- מעים מההתרשמות הראשונה. בני מזל בתולה ובני סרטן מעוניינים בחברתכם.

אתם עולמים להרגיש לא טוב, בעיקר ב-17 וב-18 בחודש. רצוי לנוח ולא להעמיס על עצמכם יותר מדי. מה-22 בחודש תרגישו הקלה, אך עדיין לא עוברת הרגשת הכובד והבדידות המאפיינים את החודש האחרון. קשרים המתחילים ב תקופה זו יכולים להיות מאוד מלהיבים, אך לא נראה שיאריכו ימים. בתחום הכספי נראית התקדמות ב-22 וב-23 בחודש. בני מזל מאזניים יזדקקו לעזרתכם ב-23 בחודש.

אתם מרגישים מתיחות סביבכם ובתוך עצמכם, למעשה מבלי שיהיה איזשהי סיבה ברורה להרגשה הקשה. זה בא לידי ביטוי בעיקר במקום ש בו אתם עובדים ובקרב המישפחה. קשרים עם ידידים משפריים את ההרגשה ועוזרים להת גבר על אי-השקט. ב-19 וב-20 רצוי לצאת ל בילויים ולא להישאר בבית. ב-21 וב-22 עלול לפרוץ סיכסוך עם הבוס או עם עובדים אחרים. הפתעה נעימה צמיה לכם בקרב.

שבוע לא כל-כך קל עומד לפניכם. מבחינה בריאותית אתם שוב עולמים לסבול בין ה-18 וה-20 בחודש. מה-22 עד ה-24 הנסיעות אינן בטוחות עבורכם, ודווקא אז תתעקשו לבצע נסיעה שתיכ ננתם. בשטח הקריירה צמיה הצעה מעניינת ומושכת. כדאי לחשוב על כך ברצינות. גם בשטח הכספי תוכלו כרגע לשפר את מצבכם. הדרך לעשות זאת אינה שיגרנית ומקובלת. אבל היא יציבה בטוחה לטווח רחוק.

בימים אלה תצטרכו להיות מאוד זהירים ורגישים למח שקורה בתחום הכספי. אתם עשויים לעשות צעד שיביא לשיפור עצום. אבל זה מוכרח להיות מתוך שיקול הגיוני ואיטי. כל מה שנעשה בחיפזון ולפי ההרגשה או החשק עלול לגרום לצרות. שזמן רב לא תצליחו לצאת מהן. בשטח החברתי - נוח לכם אנשים מעוניינים בחברתכם. תוכלו להגשים קצת את כל המישאלות שהיו לכם בתקופה האחרונה.

נוטה החוצה (בפרק העליון) זה מראה על אהבה מוגזמת לסקס. על סקרנות ועיסוק בלתי-מוסק במין. אם במחשבה ואם במעשה. למעמים המין משמש כתחליף לערך עצמי.

זרת שהקצה העליון שלה הוא בצורת חרוט, והפרק האמצעי בולט - שייכת לאדם אירוטי מאוד; המין מעסיק אותו רוב שעות היממה. אך הוא בעל ביקורת עצמית חריפה והוא לא יסגיר את עצמו כלפי חוץ. לעתים יחשבו עליו שהוא פריג'די, אם כי ההיפך הוא הנכון.

זרת קצרה, שאינה מגיעה לקו השלישי של הקמיצה, מראה על חוסר-ביטחון, קשיים בהבעה עצמית וילדותיות ביחסים עם בן-הזוג. אם צורתה יפה ומפותחת, אדם יוכל לעבוד על עצמו ולהשתנות. כשהזרת מאוד קרובה לקמיצה, בעליה הוא הטיפוס המחפש מישענת. הוא תלתי ביחסיו עם בן-הזוג ופחד להביע את דעתו.

כשהזרת מרוחקת מהאצבע השלישית - האדם פחד מתלות, מתרחק מקשר מחייב ומעדיף לשמור מרחק ביחסים בינאישיים.

כשהזרת רחוקה מדי, משהו בצד המיני אינו בהרמוניה עם האישיות. הסקס הוא עולם בפני עצמו, ללא קשר עם הרגשות. אדם כזה נוטה לשמור לו בעת ובעונה אחת שותפים אחדים, כשיחשו שווה לכולם והם עונים רק על הצורך לספק את תשוקתיו המיניות.

כשהאצבע מונח כלפי מנים היד ומאוד קרובה לקמיצה האדם הססן, שומר על דיסקרטיות. הוא מאוד אמביוולנטי בקשר שלו עם בן-הזוג. אם הזרת שקועה עמוק בכף היד - דמותו של אחד ההורים משתלשלת עליו. אדם כזה יחפש בבן-זוג את ההורה שהשפיע על חייו.

כישרון לשפות ולמבנה הידקדוקי שלהן יש למי שהזרת שלו מסתיימת בקצה מרובע, הוא יותר יסודי, יש לו כישרון להסביר וללמד בצורה ברורה, בהירה, ואפילו מעניינת, אבל זאת בתנאי שהחוליה העליונה היא נגישה. זרת כזו מצביעה על הסוחר הממוחה, שכישרון הדיבור שלו מבאי לו רווחים. נוקשות תראה על אדם יבש, חסר-גמישות ומשעמם. יש לו קשיים רבים ביצירת תיקשורת עם הסביבה.

ה-17 וה-18 בחודש יהיו רגישים. כל הערה שיעירו לכם יכולה לגרום למריבה שתימשך זמן רב, מבלי שיהיה אפשר לתקן או לשנות דבר. כדאי להתעלם ולא להגיב, זה יחסוך בעיות בעתיד. ב-21 או ב-22 בחודש תיחנו מדינה משמחת, ה קשורה באנשים הגרים בחוץ. ב-23 או ב-24 תזכו לשבחים על עבד- דה שביעיתם. לעצ- מאים שבניכם זה ישתלם. בעיקר בגלל ה רוח הכספי, מישוה מעוניין להתחיל בקשר.

העבודה מעסיקה אתכם ואינה מאפשרת להתמנות לעניינים אחרים. אנשים לא מוכנים לקבל את הרעיונות שלכם או כל הצעה לשינוי, המתנו לפחות עד ה-24 ב חודש, שאז תמצאו את האדם המתאים שיהיה מוכן להאזין לכם ו לקבל את הצעותיכם. בתחום הבריאות מצב- כם משתפר, אם כי עדיין רצוי שלא לקחת על עצמכם יותר מדי. בתחום הרומנטי אתם יותר מקובלים. צמי קשר חדש או מחודש.

בניחזוג יגלו רגישות מיוחדת סביב ה-17 בחודש, כדאי לבלות בחברתם ולנסות להסביר להם שרצוני כם כעת בחוויות וחיי ריות חדשות. ה-18 וה-19 בחודש יהיו די קשים. תצטרכו להוריד מעט מחובד עלידי בילוי במקומות של בי דור עם ידידים שנעים לכם בחברתם. לאמנים שבניכם צמיה הצלחה בימים אלה, כל רעיון מקורי יתקבל ברוץ ובחלוציות. ב-21 וב-22 בשטח הרומנטי תוכלו להצליח ב-21 וב-22.

אתם שנולדו בשבוע האחרון של מזל קשת יצטרכו להיות יותר זהירים מתמיד ולא לסמוך שהכל יסתדר איכשהו. צריך להתרחק מכל מקום שבו צמיה אלימות. עיסוק ב סמורט עולל להיות מסוכן. בעיקר ב-17 וב-18 בחודש. בשטח העבודה תהיו יותר מרוצים ב-21 וב-22 בחודש. הצעות חדשות יושמעו, ויתכן שהפעם כדאי לחשוב על כך ברצינות. בתחום הרומנטי אתם מושכים יותר מתמיד.

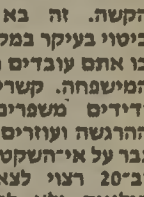
אנניי
23 בספטמבר -
22 באוקטובר

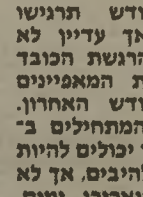
סרטן
21 ביוני -
20 ביולי

טלה
21 במרס -
20 באפריל

שור
21 באפריל -
20 במאי

אריה
21 ביולי -
21 באוגוסט

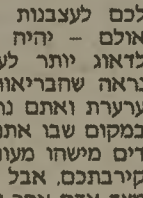
עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

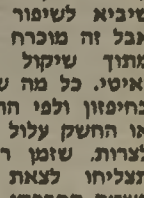
קשת
23 בנובמבר -
20 בדצמבר

דגים
19 בדצמבר -
20 במרס

אנניי
21 במאי -
20 ביוני

דגים
19 בדצמבר -
20 במרס

כוכבים
מאחורי הסורגים

דיטריך זכתה במישפט

קולוש יילך לשבת

מערכת המישפט בפאריס יכולה להתגאות בלקוחות הקולנועיים שלה — אין אף יום משעמם אחד.

מארלן דיטריך זכתה במישפט נגד הוצאת דנואל והסופר פרנסואה וירגאן, שאותם האשי

מה בפלישה לתחום הפרט. דיטריך תבעה אותם לדיון, אחרי שי תירגמו לצרפתית ספר שיצא לאור במערב גרמניה בשנה שעברה, ואשר כלל אוסף של דיוקניה הקולנועיים. דיטריך טענה שבהקדמה שכתב וירגאן למהדורה הצרפתית ציין כמה פרטים מרשימים ביחס לחייה הפרטיים, שנבעו מספקולציות

פרטיות של הכותב. בית הדין מישפט קיבל את טענת הכוכבת שנפגעה, ופסק להשיט את השורות המסיימות מן המהדורה הבאה, וכן לשלם לה סך של 10 אלפים פרנק (כ־1100 דולר) כפיצוי על העלבון.

קולוש לכלא

שרירים ביו
האוזניים

מועדון ארוחת הבוקר (בן יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — מי שלא גילה עדיין מה המקור של כל בעיות הדור הצעיר, מדוע הם מתנהגים כפי שהם מתנהגים ומה מפריע להם לגדול כבני אדם — מוזמן לבוא לסרט הזה ולגלות את האמת העיומה: האשמה היא בהורים. סקופ נדיר זה, שזקנו משתרך על הריצ'פה, הוא הבשורה שמביא ג'ון ויז, מי שנחשב לאחרונה כמבין הגדול בנישמת הצעירים האמריקאים.

הסרט כולו הוא כמו תרגיל בדראמה: מוצאים תירוץ לא כל-כך משכנע לסגור חמישה צעירים בתוך סיפריה של בית ספר, למשך בוקר אחד, ומזמינים כל אחד מהם לעשות תרגיל אימפרוביזציה, אחרי שמחלקים להם את התפקידים: האחד הוא הספורטאי שבין אוזניו שרירים, השניה היא בת-טובים שהכסף תלוי על אוזניה, השלישי הוא עבריין צעיר בעל כושר ביטוי של נואם-חוצות, הרביעי הוא גאון בלימודים, רזה, כחוש ומרובע, ואילו החמישית היא המתבודדת, המסתגפת, המנתקת עצמה מן העולם.

עד מהרה, כשהם כולם יחד, מסתבר להם שיש להם אויב אחד משותף — זהו המורה שבחדר השני, שהטיל עליהם את העונש. כללית, יש להם אויב מסוכן יותר — אלה הם ההורים, שאינם נותנים די או נותנים יותר מדי, שאינם דורשים מאומה או שאינם חדלים לדרוש מצאצאיהם. בקיצור, הורים שאינם מבינים מה תפקידם ויעודם בחיים.

רינגוולד, הול ונלסון: אפרוחים

אם הכל מתנהל ברמה של פסיכולוגיה לבני-הנעורים, בשיטחיות ובבנאליות, המוסתרות אך בקושי עלי-דיאלו גים רעשניים ורגזניים, יש לפחות נחמה אחת: חמשת הצעירים בסרט הם כנראה גרעין שממנו יצמחו הרבה כוכבי-קולנוע. לא רק אמיליו אסטוויז ומולי רינגוולד (הספורטאי ובת-הטובים), אלא גם האחרים. מי שיראה אותם כאן יוכל לומר בעוד 10 שנים שחזה באפרוחים כשעיקבות הביצה עדיין על גבם.

מיקרה אחר הוא המיקרה של מי שנחשב ליורשו של לואי דה-פינס, במהדורה עגולה יותר — הקומיקאי קולוש. הוא לא הצליח להצחיק שוטר, והענימות שהיה לו עם המישטרה הצרפתית נגמר בסוף עצוב למדי. השחקן, המככב היום במחזיקון איטלקי בשם מטורף במיל-חמה, שם הוא מעצב דמות של קולנועל הומור סכסואל משוגע, יצטרך לשבת בכלא במשך חודשיים וחצי.

עוונתו של המחזיקון: שוטר שעלה לרירתו, לבקש ממנו כי יואיל להזיז את מכונתו שחנתה בתחנת-אוטובוס, נענה במטר של גידופים. ה'שוטר הגיב ברצינות גמורה על השתוללותו של קולוש, וגם השופט לא צחק כשהתברר כי קולוש לא טרח אפילו לבוא לבית-הדין. קומיקאי או לא — חודשיים וחצי בכלא צרפתי אינם בריחה קולנועית קלה.

פסטיבלים

מי שהבטיח ב'84

יאכל ב'85

פסטיבל טוקיו החליט

שהפרס גדול מדי

עבור בישרון אחד

אם היה פרס אחד נכסף, ששאפו אליו בפסטיבל כלשהו, הרי היה זה הפרס שהתחרו עליו 16 כימאים צעירים בטוקיו '85, בפסטיבל הבינלאומי המתקיים בטוקיו במסגרת "הקול" נוע הצעיר". בתחילה הובטח פרס בן מיליון וחצי דולר למנצח במסגרת זו.

לשם כך נדרשו כימאים צעירים לשלוח את סירטם האחרון, בתוספת תקציר סירטם המיועד. בראש צוות השופטים בקטגוריה זו ישב דייוויד פאטנאם, ולזכותו ייאמר שאם יש משהו מיקצוץ המסוגל לקבוע במי טמון הפוטנציאל, הרי הוא האיש. תזכורת קלה — פאטנאם הוא שנתן ליו הארסון לביים את כירכרות האש, לרונלד ג'ופה לביים את דמעות של שתיקה ולפט אוקונור, האירי הצעיר, את קאל (שיוצג בקרוב בארץ).

אבל תחת לשים את כל הביצים בסל של כישרון אחד, החליט פאטנאם לנהוג בצורה כמעט סוציאליסטית ולחלק את הפרס לשלושה — ליפאני שינג'י סומאי (750 אלף דולר), על סירטו טיפון קלוב; לבימאי ההונגרי פיטר גותאר (500 אלף דולר), על סירטו הזמן עמד מלכת (באמת, הגיע הזמן להציגו כבר גם בישראל, הוא כבר נמצא בארץ מזה זמן ניכר) ולעלי אונטורס התורכי (250 אלף דולר), על סירטו הסוס.

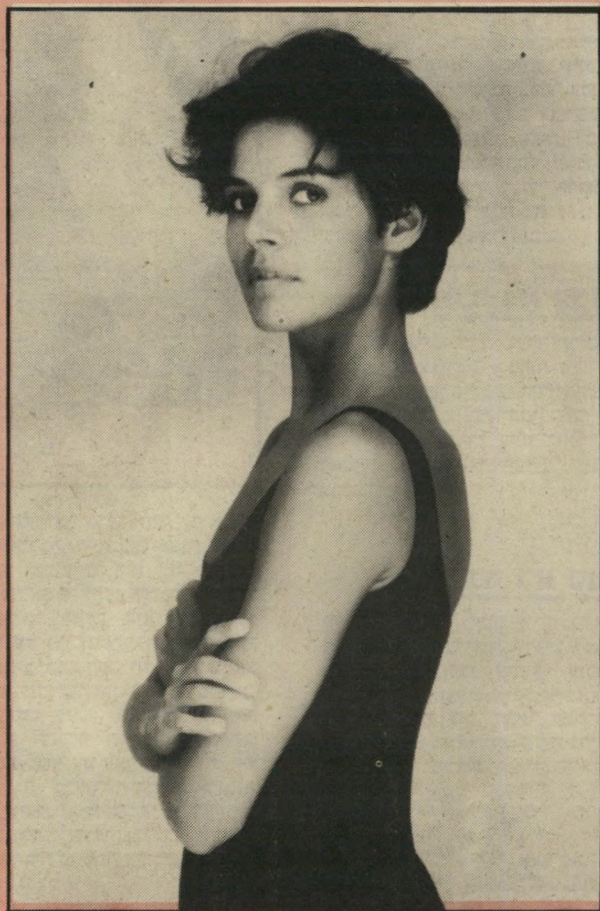
בין המתחרים האחרים שמות בולטים לא פחות, ביניהם אורי ברבש (מאחורי הסורגים), מייקל רפרוד (1984), ג'ואל כהן (בלאד סימפל — שיוצג בקרוב בארץ) ועוד.

עדנה פיינר

טאנה ולש, בתה של ראקל: יפה כמו באגדה

ראקל ולש במיירה ברקנרידג'

טאנה ולש בפקעת

מעשה אמהות — סימן לבנות

אוצר שאבד לפני אלפי שנים בקרקעית האוקיינוס. בדרכם הם מגיעים לבריכת-נופש בפלורידה ומזכים את בעלי-בריתם האנושיים בחוויה נדירה — הזקנים המשתכשכים במי-הבריכה חוזרים ומתנהגים כבשנות חייהם היפות ביותר, מבלי שצורתם החיצונית תשתנה.

כדי להשיג את האמפט המנטסטי הזה חיפש הווארד ומצא — בעזרתה של לילי זאנוק, המפיקה-בפועל שלו, שהיא במיקרה (ואולי לא במיקרה) גם רעיית מעבדיו, ריצ'ארד זאנוק — שורה ארוכה של שחקני-אופי מנוסים. דון אמצ'ה, ולמורד ברימלי, יום קרונין, בראיין דנבי, ג'ק גילפורד, גוון וורדון, מורין סטיימלטון וג'סיקה טנדי הם הקשישים שאוחזות בם רוח-נעורים. בין הצעירים — סטיבן גוטנברג הזכור מדיינר וטאנה ולש, שיופיה לא נופל מיופיה של אמה, ראקל ולש.

הד"ש האחרון מן החלל החיצון יונק משדיו הרחניים של אי-יטי — זה בדיוק מה שהאנושות כולה חולמת שיתגשם. באחד הימים, בינתיים, סרט חדש בעל תוכן כזה הפך להיות מס' 1 בשבוע הראשון שבו הוצג בארצות-הברית, כשההפתעה הגדולה שלו היא טאנה ולש, בתה של הכוכבת היפהפיה ראקל. שמו של הסרט פקעת והוא הופק באולפני פוקס על-ידי זוג השותפים ריצ'ארד (בנו של דריל פ) זאנוק ודייוויד בראון. הבימאי, רון הווארד, היה בעבר שחקן והוא זכור לטוב כג'ינג'י הקטן בסידרה הטלוויזיונית ימים מאושרים. גם סירטו הקודם, ספלאש, היתה אגדה טובת-לב על איש משועמם המתאהב בנימפה.

הפעם מספר הווארד אגדה חביבה (אפילו הביקורת אהבה אותה) על יצורים מן החלל החיצון, היורדים לאדמה כדי לחפש

לרותי

בעיניו. הוא מצפה לך בת"ר 21132, תל-אביב.

חולשה לאנשי ביטחון

קיבלתי קריאה נרגשת מחו"ל, מה אי טורקי, ליתר ריוק: "רותי, השישי לי יד", היא מתחילה, בתיאור חופשי מספרדיות, הכונה — עיוור לי מעט. קריאת האסיראס הזו באה בעיקבות

רק לא אחות

הוא בן 34, רווק, נאה, גובה 1.80 מטר, רופא. זה כל מה שהוא מספר על עצמו. עלייך, האיראנית שאותה הוא מחפש, הוא אומר קצת יותר: "מעדיף אשה עצמאית, עם מיקצוע ועולם משלה, שעומדת בזכות עצמה ואינה תלויה בכך. שתהיה חברה לחיים, לא עוזרת ולא טכנית. רק לא אחות במיקצועה, בבקשה, כי אז כל נושאי השיחה נכית מובילים, כסופו של דבר, למה שקורה בבית-החולים, לחור לים ומחלות. היה לי בעבר רומן ארוך עם אחות, ואני לא חושב שזה מתאים לי".

תכונות מבוקשות אחרות: נאה, תמימה ורקת-גידור, ספונטאנית — לא מתוכננת ולא מרובעת, עדינה, רחבת-אופקים. אינטלקטואלית, אוהד במוסיקה וים. לגיל אין משמעות

ידיים טובות

שמעון טל, בן 34, תפאורן בתיאורן ירושלים, חתך גיוע, דוד תשיעי בארץ. פגשתי אותו כאשר הטרחתי את עצמי לידר שלים, לטובת פסטיבל ישראל,

שימעון טל מורח את כולן

וממש נהניתי כאשר תיאר באוד ניי את התפקיד שלו בהצגה מד קונאמימה. הוא היה צריך לחכות לנשות-הלהקה מאחורי הקל" עים, עם פחית טלק ומרסס ביד, לרסס ולמרוח אותן, כדי שהבר וילאיות הערומות הללו ייראו על הבימה, עם התאורה המיוחדת, מה שיותר לבנות. הן היו יפות וחטובות, והוא עשה את עבודתו כנאמנת, לא פיספס שום חלק בגופו, ונהנה מאוד מן העבודה.

גם הן, כנראה, נהנו מן העניין. אחת אפילו רצתה לקחת אר תו איתה לבדאזיל. יש לו ידיים טובות גם כשטחים אחרים בידים — הוא מומחה בשיפוף בידים ויודע לבנות רהיטים נהדרים. התכונות שהוא מחפש באשה: שתהיה עצמאית, ריני מית, חופשית, טבעית, חכמה ויפה.

מי אני מחפשת. לא מעוניינת כך אם אתה מהמחפשים, הרוז'ואנים, השוויצרים, מאלה שאוהבים לספר סיפורים ללא כסוי. אני רוצה אותך חכם, נעים, רגיש. רצוי שתהיה נאה. אני בת 27, ואתה יכול להיות בין 30 עד 40. אבל, בכל מיקרה, עם ראש צעיר. לא מחפשת ראש כבד, רציני, שיתכנן לי מה נעשה יחד בעוד שנה.

חושבת על סין

נשבעת לכם, זה סיפור אמיתי, למרות שהוא נשמע קצת רימיוני. שמעתי אותו השבוע מיושבדאש האגודה למניעת עישון, ר"ר טוביה לרר. אחרי שגמרתי להעביר קורס לגמילה מעישון בחיפה, ניגשה אליי

לאהוב — לא להתחתן

עלה פעם על דעתכם שלאהבות הכי גדולות בסיפורת ובהיסטוריה יש

יפה הרש אוהבת את כולם

אשה צעירה, סיפר לרר, "היא התחילה לדבר, קצת בביישנות. אמרה שכבר שבועיים היא לא מעשנת, ושאלה אם זה יתכן, שבגלל העובדה שהפסיקה לעשן, היא חושבת כל הזמן על מוסקת בלגיה. הסברתי לה שאין לה מה להתבייש, זה קורה לרבים ש מפסיקים לעשן, והסברתי לה את הסיבה. כאשר חזרה ממוצת-הפחמן נכנסת לגוף עם עשן הסיגריות, היא מתחברת לכדוריות-הדם האדומות, מפריעה כנשיאת החמצן במחזוריהם וזה גורם לעייפות ולקלות-חושם. עכשיו היא נעשתה עירנית יותר לכל דבר, גם למין".

אלרגית לקמצנים

היא בת 31, נאה, דקת-גידור, אם לילד חכם ומשגז בן 5, עוסקת ב" תחום הסברה ויחסי-ציבור. "אני אר הבת לתת", כותבת (1074/85), "ורר צה להכיר משהו שגם הוא אוהב לתת, טוב, עם כל הנשמה. אחד ש מרגיש את זו שנמצאת איתו. מעדיפה אדם יצירתי. מהנרס, למשל (ועם כל הכבוד לבגלי המיקצוע הזה) אינו הטיפוס שלי. הגיל המועדף הוא בין 35 ל-40 פלוס, שיהיה גברי, לא מכוער, בעל שימתח-חיים, אחד ש ילדים זה לא מיטריד לגביו. גבר שלא מפתח מקשר אמיתי, לא שיטתי ולא מתפרפר. נוכחתי בשני דברים אח רונים, אבל חשוכים לי: אני אלרגית לקמצנים ולשמנים".

דבר אחד משותף? הוא והיא אף פעם לא מתחתנים. תחשבו: פריס והלנה מטרויה, טריסטן ואיזולדה, סיראנו ורוקסאן, אנתוני וקליאופטרה, דון חוזה וכרמן. לא רק שהם לא מתחתנים, הם בקושי רואים זה את זה. הנאהבים תמיד רחוקים אחד מן השני, בגלל סיבות מישפחתיות או חברתיות. מיל-חמות, או שהם נשואים למישהו אחר. מי שרוצה לקרוא על אהבה ועל נישור אין, צריך לקנות שני ספרים נפרדים.

שיחות נעימות

"בחור נחמד, רווק, בן 26, מעוניין להכיר בחורה נחמדה למטרה רצינית, או לידידות יפה", הוא כותב, "בלי קשר לזה, אם מישהו מעוניינת לנהל שיחות-טלפון נעימות, לאורך שעות הערב, אשמח". הוא ממתיק לצילצול ב"4645714", בשעות הערב, עד מאוחר.

מתחילים איתי

"קשה להגיד שאני מחפשת", כותבת (1073/85), "אני לא אני נראית מספיק טוב. ניגשים אליי, מתחילים איתי, אני לא מלתוננת. אבל אני כותבת אלייך, רותי, בכל זאת, מהסיבה הפשוטה שהאיש שאותו אני באמת רוצה עוד לא הוזמן בדרכי. אולי יהיה לי יותר קל לומר את

הווי

פרו ורבו והיפרדו

ב תל-אביב נערך סקר של סוג המודעות המתפרסמות בעיתונים המיועדים לחרדים בלבד, שגילה, כי אלה הן, בין השאר, מודעות למוצרים כשרים, לפיאות נוכריות, למיזונים בלי חשש שעטנו ולמיטות נפרדות לבני-רוג נשואים.

עייפות החומרים

ב באר-שבע נעצר רופא, ביציאה ממרכול מקומי, כשבתיקו שלוש שקיות בצל מטונג, שלוש צינצנות מינו, שתי פחיות בירה, חבילת שר קולר, חבילת שקרים, חבילת צימוקים וגביע שמנת, שתמורתם לא שילם בקופת המרכול. הוא הובא לפני שופט, שדחה את טענתו, כי מעשהו נבע משיכחה בעיקבות עייפותו מיום עבודה מפרך, הטיל עליו קנס ומאסר על-תנאי.

אוטו-תה

ב חיפה החליטה חברת-ספנות לח" סוך בהוצאות במישריה הרא-שיים, הוריעה לעובדים, כי מאחר ששש מחלקות-התה במישרד הגיעו לגיל הפרישה, היא מבטלת את תקן מחלקות-התה ומציבה תחתן, בכל אחת משש קומות המישרד סירים להרתחת מים מהם יוכלו, בעתיד, הפקדים, לחלוט את התה שלהם בצמצם.

כלב גס

ב עכו הגיעה חולית שוטרים לביתה של חשורה בסחר בסמים, נדהמה לראות את כלב המישרה, המתמחה בהרחת סמים, שאותו הביאה עימה, מתקשקש להתמיד בנביחות-האיתור שלו לבין רגלי החשורה, שנשברה לבסוף ושלפה את 132 גרם החשיש שאותם הסתירה בגופה.

אבל לא ברנר

ב גבע גילה מרכז ועדת-הביטחון הבינקיבוצית, כי למרות ששיעור המתנדבים לקורס קציני חילות-השדה מבין המתגייסים מבני-הקיבוצים ירד מ-40% ל-22%, הרי בקורס-הטייסיס האחרון, היו בכל זאת 50% מן המסיימים בני-קיבוצים.

כבר לא סנוב

ב תל-אביב ביקש תייר קשיש, שהתקשה בריכור, להגיע למסוף של אל-על, הובן על-ידי עובדים ושבים שהוא רוצה להגיע לאילת, כוון לאוטובוס הממאים בתחנה המרכזית, נדהם לגלות, אחר חמש שעות נסיעה, כי במקום לנמלה-תעופה הגיע למל הדרום.

קשר כשר

ב אלון-שבות גילו ילדים, עת נתר כדור ששיחקו בו, לגג אחד הבתים ביישוב, חפץ חשוד על אותו גג, הועיקו את המישרה, שזיהתה את החפץ כמכשיר-הקלטה, בעזרתו צולת בעל הבית לשיחות אשתו בטלפון, שנערכו, כפי שהתברר עד מהרה, עם אדם אחד בלבד: אשת הרב המקומי.

הכדור הוא עגול

ב רמת-גן גילה אחד מן הצועדים בטקס הפתיחה החגיגי של הד מכביה 12, רב מקנה, כי זאת הפעם השנייה שהוא משתתף במכביה. לראשונה השתתף לפני 49 שנים, כי מכביה השנייה, כנציג גרמניה בטניס.

ב אולם המעצרים בבית המישר פט בת-לאביב כבר נראו הרבה עצירות. אבל עצירה כזו לא נראתה הרבה זמן. אני רוצה לחזור לכלא, יבבה אסתר (אסתי) שיטרי. אם תשחררו אותי אני אחזור לשם! ותיקי הבאים באולם המעצרים הכירו אותה. אין זו הפעם הראשונה שהיא מובאת להארכת מעצר. גם בפעמים קודמות ביקשה ששום עורך דין לא ייצג אותה ושיאפשרו לה לשוב לכלא. בכל פעם ששחררה בערבות עצמית, היא חזרה לאולם המעצרים כעבור זמן קצר.

שיטרי בת ה-23, עולה חדשה ממארוקו, הנמצאת בארץ רק שלוש שנים, ללא מישפחה או קרובים, עוררה התרגשות רבה באולם כיום השני האחרון. התרגשות היתה רבה כל-כך שצלבן העיתונות יצחק בריקר (26), מצלם קבוע בבית המישפט, התערב ופנה לשופט המעצרים התורן, ארי זיראב. הוא ביקש מבית המישפט שלא לשלוח את שיטרי להסתכלות, הבטיח לעזור בשיקומה ואף חתם על ערבות אישית של 150 אלף שקל, שאיפשרה את שחרורה. אני גם

אסתר שיטרי נכלאה כמה פעמים. השבוע רצתה שוב להגיע לבית הסוהר, אך שניים מבאי בית המישפט, צלם ופרקליט, נחלצו לעזרתה

גנבת השוקולד

לה מקום עבודה ומגורים, משום שהי אינה מוכנה לשוב למרכז הקליט באשדוד, וגם אינה מוכנה ללכת לקיבוץ, עלי פיצתו של בריקר. או צריכה בגדים וכסף, אמרת שיטרי ומצביעה על הטרנינג החם שלבש כיום קיץ, באומרה שזהו הבגר היחישי ברשותה.

בריקר סיר איתה לאורך רחוב ריונגוף וביקש מבעלי חנויות שיחונן על הצעירה ויתרמו לה בגדים. הו והמישפטן ויור מבקשים להשיב א שיטרי לחיים הנורמאליים, וה מאמינים שיצליחו בכך.

ושתייתי, לחמניה, שוקולד ושוקו, ר באתי למנהל וביקשתי שהוא יעצור אותי, כי אין לי כסף לשלם. עצרו אותי פעמיים ושיחררו אותי. אבל יש רק שני סופרמרקטים באשדוד, ולא היה לי איפה להיכנס. אז עברתי למיסעדות. אכלתי בעשר מיסעדות, אבל המנהלים לא רצו להתלונן עליי, אז עברתי לתל-אביב. ישבתי בבית הקפה צמרת, ברחוב אבן-גבירול. לא שילמתי, ואז המנהלת קראה למישטרה. לקחו אותי לאבר ככיר. אמרתי שאני לא יכולה להירשפט. שלחו אותי להסתכלות לא-

לי בשביל שבוע עבודה ונשארתי בלי כסף. שלוש פעמים קיבלתי הלוואה ממיסדר הקליטה לקיום. אפילו עברתי בבית-אריזה של תפוחים, לא להרבה זמן. אנשים במרכז הקליטה נתנו לי לאכול אצלם בחדר, כי לי לא היה כסף ואוכל.

נערת הרוזמר

לא היה לי מה לאכול. נכנסתי לסופרמרקט באשדוד, שם אכלתי

הזקנים נשארים. אבי נפטר שם לפני חצי שנה. אמי, אני חושבת, עדיין חיה. אחותי ואחי, אני חושבת, נמצאים היום בפאריס.

כשבאתי לארץ שלחו אותי לאולפן בקיבוץ שדה-אליהו. אחר-כך הייתי ביישוב מכון-מאיר. אבל הם גירשו אותי משם, כי לא רציתי לתת להם את השם של הבחורה שלמדה איתי ואמרה שהיא מאמינה בישוע.

אחרי שזרקו אותי, הבחורה הזאת נתנה לי מקום עבודה אצל איזה אלמנה בירושלים. עברתי שם שישע חודשים וגם גרתי שם. המשכורת שקיבלתי היתה מאוד קטנה. רק לדמי כיס.

חיפשתי עבודה יותר טובה עם משכורת גדולה. מצאתי דרך העיתון עבודה אצל אמריקאית, שלמדה באוניברסיטה בירושלים. עברתי אצלה חודשים, עד שהיא גירשה אותי באמ צע הלילה, כי לא הסכמתי איתה לתנאי-העבודה שלה. אני הייתי מנקה אצלה כל הזמן.

או באתי לתל-אביב. הסתובבתי ברחוב. לא היה לי כסף ולא מקום לישון. הלכתי מחנות לחנות וחיפשתי עבודה. בסוף מצאתי עבודה במי פאב. ברחוב פרישמן. הייתי שם כבר ומלצרית. אבל לא היה לי איפה לישון, אז נתנו לי לישון בפאב וקיבלתי כסף לא מספיק. אחר-כך המנהל ברה, בלי ששילם לאף אחד, ושוב נשארתי ברחוב.

התחלתי להסתובב בכל הארץ, ועברתי בכל מיני מקומות, אבל שילמו לי גרושים, כי נתנו לי גם מקום לישון. בחודש נובמבר האחרון חזרתי לתל-אביב. הסתובבתי בדיונגוף, עם שק-שינה על הגב, וחיפשתי עבודה מחנות לחנות. אשה אחת שמעה את הסיפור שלי ולקחה אותי למישרד הפנים בתל-אביב. היא עשתה שם בלגאן, ואז קיבלתי מקום לגור במרכז קליטה באשדוד ועברתי בשבילה.

היתה לה חנות בגדים בסוף ריונגוף, אבל בגלל זה שהיא עזרה לי היא שילמה לי גרושים. יום אחד אמרתי לה שאני רוצה לעזוב. אז היא לא שילמה

אפעל ששיבעת התיקים התלוים ועומדים נגדה — יסגרו, אמר אחר כך, בעודו חותם על הערבות. הצטרף אליו בעודה עורדי-דין צעיר, יוסף (יוסי) ויור, חברו של בריקר. סיפר בריקר: באתי לבית המישפט כדי לבצע את עבודתי היומית. הבחנתי שאסתי מבצעת עבירות אחת אחרי השניה, כדי לשוב לכלא, והחד לטתי שלא ייתכן שהיא תחזור לשם. אני אומנם עומד להתחתן, אבל החד לטתי לקחת על עצמי את הטיפול באסתי, כי אני חושב שהיא נפלה בין הכיסאות. לא ייתכן שעולה חדשה, במקום לפתוח את ליבנו אליה, נאשפו אותה או נשלח אותה לכלא. הבחנתי שהיא אינטליגנטית ובעייתה היחידה היא התאקלמות בארץ.

הוסיף המישפטן הרמתי-גני ויור: ראיתי אותה כבר לפני חודשים אצל כבוד השופט ראובן וי. היא לא היתה מיוצגת, והסכמתי לייצג אותה במע צרים אבל היא סירבה.

בריקר, שהוא חבר שלי, פנה אליי וביקש ממני טובה אישית, שאעזור לה ביחד איתו, כי בוודאי יש לה כמה בעיות מישפטיות פתוחות שצריך לפתור ולפתן לגורמים מישפטיים מוסמכים.

לינה תחת שכן

מה גרם לצלבן העיתונות, שבתמי קידו בבית המישפט בוודאי כבר ראה הרבה טרגדיות, ולמישפטן הצ עיר, לעזור לצעירה חסרת-ישע ואף לקחת על עצמם אחריות כספית אם היא תשוב לסוהר?

שיטרי, מלאת תודה לשניים שעזרו לה אבל פסימית לגבי עתידה האישי מחוץ לכותל-הכלא. הצעירה גבוהה הקומה והמתולתלת, שנמשם גדולים מעטרים את פניה, ניאותה לספר מדוע היא מעדיפה את התא-הצר עלי-פני האוויר הפתוח.

סיפורה שיטרי: עליתי ארצה מקובלאנק. לבר, כל המישפחה נשארה שם. היום כל הנוער, הצעירים, בורחים ממארוקו. רק

על שיחרורה בערבות מבית המעצר. שיטרי הית אמורה להישלח להסתכלות ולעמוד לדין. אחו שביצעה שורת-נגיבות של דיבר-מזון מחנויות פטן יוסף ויור (בחליפה) וחברו יצחק בריקר. שחתם

תרנילי הקיסר

(המשך מעמוד 10)

מוכיר מועצת פועלי רמת-גן. אם המינוי אמור להיות על-פי מפתח ערתי, הרי שעל קיסר היה להעדיף בכיר את סוויי. אבל למרבה ההפתעה, אוברקוביץ נבחר להיות ראש החץ של 13 הוועדים, בתמיכתם המשותפת של הברפלד וקיסר. אף שברור היה כי המחיר שישלמו על כך יהיה הג'וב בהתאחדות לכדורגל.

אוברקוביץ הפתחתיקוואי, שמא-חורי גבו מכנים אותו אובר-חוכם — ביידיש: יותר חכם מחכם — נפל עמוק למלכודת.

עובדי חברת-חשמל שנואים על הציבור מכל מיני סיבות. החל מהחשד מל שהם מקבלים בחינם ועד למשכורות הגבוהות שלהם. השביתות הסלקטיביות שהם ביצעו בשבוע שעבר גייסו נגדם חזית רחבה של התנגדות גם מצד עובדים, בעלי צוואר רון כחול. אוברקוביץ, בשמו ובמעמדו, מנתב אליו הרבה שינאה אישית.

הוא לא הבין זאת, ולכן שמח להתייצב בראש קבוצת הוועדים, כשיהא דוחק הצידה את האחרים, כמו מישל סרוסי מאשדוד ושלמה אביטן מחיפה.

אבל את 13 הוועדים, ובראשם אוברקוביץ, יצליח קיסר לכופף במהירות, דווקא משום שיוכל להציג את מלחמתו בוועדים החזקים כך, שההסתדרות רוצה להשיג הישגים למען כל העובדים, ולא רק החזקים שבהם.

שחל הערמומי, המיחיל עדיין להתמודד על הנהגת המיפלגה, והחושש מתבוסה אם קיסר יהיה המועמד הנגרי, יצא מגידרו, התייצב נגד עובדי חברת החשמל והציע חקיקה שתמנע השיתוף בתות-חשמל — רבר שאפילו שירי אנרגיה של הליכוד לא העזו להעלות על דל-שיפתותיהם.

שחיקת

הכיסאות

עידת-ההסתדרות אמורה לבי-חור את הוועידה-הפועל, שמתוכננתמונה הוועדה המרכזת. מה שלא ברור היום, מה יהיה הרכבו של מרכז מי-התעבורה שיבחר בוועדה הזאת. כי עוזי ברעם, מוכ"ל העבודה, מכין הפתע למה בכירים במיפלגה.

החיקתו של אביטן, מוכיזי הימאים הדירגייים, שירתה את האינטרסים של קיסר. אביטן הוא כות עולה בחיפה, הזוכה בתמיכת העובדים וגם מצליח להתחבב על ראשי מיפלגת העבודה בעיר הצפונית. קיסר אינו רוצה במני-היגי פועלים בעלי תמיכה פוליטית חזקה, שמקורה מחוץ להסתדרות.

ברעם, שעדיין לא התאושש מאכזבתו הגדולה מכך שפרס לא מינה אותו כשר במשלתי-האחדות, החליט לקיים ועידה, ויהי מה, בחודש דצמבר השנה. ברור שבאותן ישיבות יפלו ההכרעות החשובות ביותר לגבי שיתוף-ההחלטות בסניפים, לקראת הוועידה והרכב הכוחות שבה.

לכן, ייתכן מאוד שיהיה זה מרכז חדש לחלוטין, שבו יהיו יחסי-כוחות שונים לגמרי מאותם שבמרכז הנוכחי, אשר יבחר בחברי הוועדה המרכזת הבאה.

וזה עוד לא הכל. במרכז חדש יוכרע מעמדם של כל מנהיגי השורה השניה במיפלגה, הרוצים להתמודד בעתיד על הנהגתה.

מי ששם לב לכך כרגע הם רק קיסר, ברעם ודני רוזנבלום, מוכיזי חב-רת-העובדים. לכן, כל משרה פנויה בחברת העובדים נתפסת על-ידי איש ממנהו של יצחק רבין.

מאבקי-כוחות דומים הם גם נחלתן של מחלקות אחרות של ההסתדרות. התוכנית הכלכלית נתנה לכולם הזדמנות להתאמן לקראת מאבקי הכיסאות הצפויים השנה. וזה, למעשה, מה שעומד מאחורי המלל הרב של עסקני-ההסתדרות, המדברים בימים האחרונים על שביטות, כלליות וחל-קיות.

ספק אם למישהו מהעסקנים נשאר זמן כדי לטפל בשחיקת-השכר הנוראה של הפועלים.

בן ש"י מאיר (משמאל)
לעשות רושם על אבא

אבא מרדכי מאיר
אבא היה נגד

המנכ"ל והחברה. השופט הסביר בפסק-דין, כי מכיוון שנוערכו שני מישפטים, היתה מעריכת-הראיות בהם שונה, וכך קרה שהשפיק הורשע, בעוד שהבוס זוכה. השופט הביע את דעתו שאילו היה וולף נידון באותו המישפט יחד עם מאיר, היה גם הוא מזוכה.

ליפסון איננו מבין דקויות מישפטיים. זה נראה לי מוזר מאוד שמאיר שילם עבור עורך-הדין של וולף, ואיננו מבין עד עכשיו מדוע ש"י זוכה. אבל מה שבלתי-מובן לי עוד יותר זה השנאה הנוראה שנולדה לפתע בליבו של ש"י נגדי. אומנם, הוא סגר את כל המיסעדות תיכף אחרי שאני התפטרתי, אבל אני לא מאמין שבגלל עסקים הוא ישנא אותי כל-כך.

אנשים אומרים לי שזה מכיוון שהוא חשד כי אני מיווד עם אשתו.

אומר ליפסון.

חפש את האשה?

עדות של אחד ממנהלי-החשבונות, שהיו ממונים על וולף. בעדותו נאמר כי וולף פנה אליו בהזדמנות מסוימת, ושאל אותו אם הם מרווחים נכונה לעיריית תל-אביב. מתוך שאלה זו הסיק בית-המישפט כי וולף היה ער למירמה, ועצם את עיניו. מבחינה מישפטית שווה מצב של צמיחה עיניים לכוונה ממשית. על כן הורשע וולף, וגם עירעורו לבית-המישפט העליון נדחה.

חפש

את האשה

מישפטם של ש"י מאיר וחברת כולבו שלום נדחו עד שהסתיים מישפטו של וולף, באפריל השנה. אז סיים עורך-הדין אמנון גולדנברג, סניגורו של מאיר, את טעונו, ולמרבת הפלא זיכה השופט שטרומן את

ליפסון מסביר את מניעיו של ש"י מאיר ברצונו לשלם פחות מיסים לעירייה. ש"י היה מעוניין להראות לאבא שלו שהמיסעדות, שהיו הבייבי שלו, עושות רווחים יפים. לכן העלים את ההכנסות מהעירייה, מכיוון שההירטל גנבה ישירות מרווחי המיסעדות. למסדהכנסה לא היה איכפת לו לשלם. כי זה לא שולם מחשבון המיסעדות. למסדהכנסה הכניסו את כל ההכנסות לסיר הגדול של הכולבו, ושללמו משם, אומר ליפסון.

בית-המישפט קבע כי ההכנסות שהועלמו הגיעו ליותר מ-10 מיליון לירות, סכום-עתק בשנת 1977. אולם בגלל סיבות פרוצדורליות, כדי שוולף יוכל להעיד נגד מאיר, הגיש הפרקליט אברהם אלדג'ם בית-בי-אישום, ונערכו שני מישפטים נפרדים. וולף נשפט ראשון, והוא יוצג על-ידי עורך-הדין אורי סלונים. שכרו של הסניגור שולם בידי ש"י מאיר. במישפט זה היתה

אריה ליפסון (מימין), איש-עסקים תל-אביבי, ניסה לנקום בש"י מאיר, מנכ"ל "כלבו שלום", וגילה שגם בביח-המישפט נדאי יותר להיות עשיר

קום בו. הוא יודע על-ידי כל מיני רכרים, ואני ידעתי עליו. אז החלטתי ללכת ולהתלונן נגדו במישפטה, אומר ליפסון.

אבל כבר בתחילת הדרך גילה כי קשה להתחיל עם מיליונר. המישפטה לא רצתה לקבל את תלונתו, ושלחה אותו לעירייה. העירייה ערכה חקירה שיטתית והחזירה אותו למישפטה. "לולא היה עורך-הדין שלי, יורם שפטל, כותב מיכתב-תלונה על הסחבת הזאת ליועץ המישפטי, אני בטוח שעד היום לא היו מטפלים בתלונה שלי" הוא אומר.

להראות

לאבא רווחים

ליפסון התלונן על כך שבשנים 1975 עד 1977 העלימו המיסעדות של כולבו שלום 40% מהכנסותיהן מעיריית תל-אביב. באותה תקופה היה קיים בעיר היטל-נופש וסער, שנגבה מבתי-עסק ומיסעדות. לדיברי ליפסון נתן ש"י מאיר הוראה למנהלי-הספרים של המיסעדות, אריה וולף, לנהל ספרים מיוחדים עבור העירייה, שיראו רק 60% מהמחזור, ולשלם את ההיטל בהתאם לכך. לצור-כי למסדהכנסה נוהלו ספרים נכונים ואמיתיים.

אני לא מבין איך בית-המישפט הרשיע את וולף בעבירה הזאת, וקבע שהוא לא לקח את הכסף לכיסו, ומצד שני זיכה את מאיר, שנתן לו את ההוראה לעשות כך? אומר ליפסון. ואומנם, אפילו השופט אורי שטרומן, שזיכה את ש"י מאיר וחברת כולבו שלום, ציין כי במקרה זה נראה כאילו בית-המישפט "דיבר בשני קולות".

פרקליט גולדנברג (במסיבה)
האם בגלל טכסיס מישפטי?

מזוכה ש"י מאיר
האם בגלל אשה?

שירור

בתוככי הרשות

מורר במיסדרונות

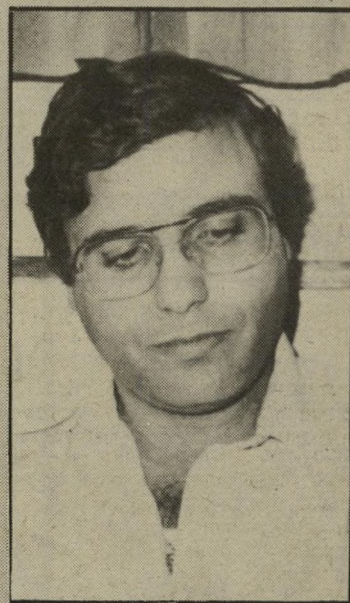
עובדי רשות השירור, הן ברדיו והן בטלוויזיה, מסתובבים בימים האחרונים אחוזי כהלה ופחד. חרב הפיטורין מונחת על צווארם, כפי שהיא מונחת על צוואר כל עובדי הסקטור הציבורי, ועל צווארם של כל עובדיהם.

בסוף השבוע הגישו מנהלי החטיבות ברדיו ובטלוויזיה לממונים עליהם חשיבות של מפתחים. הרשימות צריכות להגיע לאורי פורת, מנכ"ל הרשות, והוא צריך למסור אותן לאישורם של ראשי ועדיהם. פגישה שנקבעה בין פורת לבין ראשיהם ביום השני בבוקר התבטלה, והרשימות נשארו תקועות אישם במשרדים של הנהלת הרשות.

כינתיים מסתובבים העובדים מבהלים, כשאנשי יורדים מי ומי בין המפתחים. הם אינם יודעים גם מה הקריטריונים שלפיהם נערכו הרשימות האלה.

את המצב הזה מנצלים מנהלים זוטרים, המסתובבים בכנינים, כשעל פניהם ארשת של חשיבות והבעה של יורדיסוד בנוסח: "אני יודע משהו שאתה אינך יודע". הם מטילים מורא על העובדים, כשכל אחד מהם מוכן "לנדר" סוד שלא

רצף של בית סוהר

מועמד מלכה לשלב הבא

בשבוע שעבר התקיימו בחינותיכר למיר עמרים לתפקיד קריינררצף בטלוויזיה. בין המועמדים הופיע גם **שימועון מלכה**, דובר שרות בתיהסודה. הבחנים טענו שלמלכה קול רדיופני טוב, והוא עלה לשלב הבא של הבחירות.

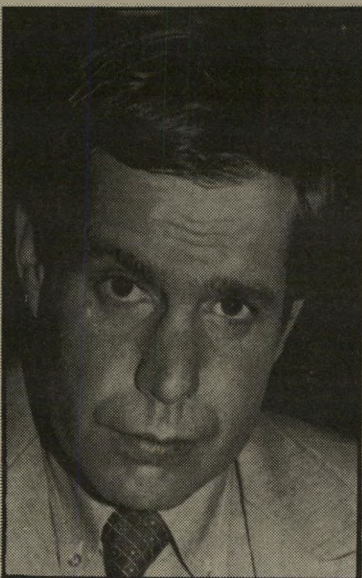
לפירסום. אחד מספר בחשאויות כי המיועדים לפיטורים הם מפרנסים שניים במשפחות, ואז נכנסות כל הנשים למתח. אחר מספר כי המיועדים לפיטורים הם אותם הצפויים לפרישה לגמלאות בחמש השנים הקרובות. שלישי, "מדליח" כי יפוטרו כל מי שנמצאים ברשות השירור פחות משלוש שנים, וכן הלאה.

יחד עם זה מסתובבים מנהלים זוטרים בין העובדים ורומזים רמוזים, בנוסח: "אתה יודע, בזמן האחרון אתה בקושי עושה תוכנית אחת בחורש, וזה מעט מאוד".

במצב כזה, רואים את עצמם רוב העובדים כשייכים לשלוש או ארבע קבוצות פוטנציאליות, המיועדות לפיטורין. איש מה מנהלים לא קרא לעובדים להסביר להם מה עומד לקרות, ואיך הוא מתכוון להרכיב את רשימתהמפוטרים. אחד מן העובדים אמר השבוע: "הם מנהלים כמו גנבים בלילה, ואני חושש שיבוא אליי שליח באישור לילה, ויחזיק את מיכתבהפיטורין מתחת לדלת ויברח".

במצב הזה מוטטר **אמנון נדב**, יו"ר ועד העיתונאים של קול ישראל ויו"ר ועד תל-אביב, בטלפונים היסטריים משעותהבוקר המוקדמות.

קרפין תובע את בראל

תובע קרפין דיבה

טען כי עשה מה שעשה בהתאם לסמכויותיו ותפקידו.

עם פירסום מסקנות בית הדין המישמעתי של רשות השירור, ביום החמישי, טילפן יוסף בראל אל מיכאל קרפין לבכרו על זיכוי בקשר לנסיעה לגרמניה. קרפין לא שמח לביכרו של בראל. הוא ידע שתביעתדיבה על סך של 10 מיליון שקל ברור.

מיכאל קרפין, עורך מבט. עומד להגיש תביעתדיבה נגד **יוסף בראל**, המנהל הממונה של הטלוויזיה. מקור התביעה באירועים שהתרחשו סביב נסיעתו של קרפין לגרמניה, והכתבה ששודרה במבט על התירדות בגרמניה.

כל החוקרים, שהתבקשו לבדוק את העניין ולוודא אם קרפין קיבל את הנסיעה כשחזר, ואם התבקש כתמורה להכין כתבה למבט, בדקו את העניין והחליטו שנסיעתו של קרפין והכתבה נעשו בתוסלב, וכי לא היתה בהם כל עבירה.

קרפין תובע את בראל על דיבה, על סמך מיכתב שכתב מנהלהטלוויזיה 55 במאי, שבו ביקש מנציבות שרותהמדינה חוות דעת מישפטית. קרפין טוען כי בקשתו של בראל נעשתה ללא סמכות ושלל בתוסלב, מכיוון שנאותו זמן מינה **אורי פורת**, מנכ"ל הרשות, את **אריה אבנר**, מבקר הרשות, לבדוק את העניין. אבנר קבע שקרפין נקי, גם ועדתהכנסת לביקורת המדינה דנה בנושא זה, וחבריה כעסו על בראל, מכיוון שפנה ביוזמתו, ללא התיעצות עם המנכ"ל, לנציבות שרותהמדינה.

נוסף על כך, טוען קרפין בתביעתו, הפיץ בראל מיכתב בקרב חברי הוועדהמנהל, שבו השמיץ את עורך מבט ביחס לנסיעה ואמר, בין השאר, כי קרפין "מכר את המסך תמורת נסיעה לגרמניה".

מייד אחרי פירסום פרוטוקול הישיבה של ועדתהכנסת לביקורתהמדינה שלח עורך הדין יחזקאל ביניש מיכתב לבראל, וביקש ממנו להתנצל לפני קרפין. ולא, כך נאמר במיכתב, ישקול קרפין הגשת תביעה לבית המישפט. בראל השיב במיכתב קצר, שבו

לא היה ולא נברא

מישהו מתכוון, כנראה, להכפיש בכוח את שמו של **דן שילון**. מישהו הפיץ בשבוע שעבר ששילון נפגש עם כמה מראשי מיפלגתהעבודה, לדיון על תעמולת מערכתהבחירות הבאה של המערך. שילון קובע שלא היו דברים מעולם, ושלא לא היה נוכח בשום פגישה כזאת, ולא נמצא במשאומתן עם שום מיפלגה, גם לא עם המערך, ביחס למערכתהבחירות הבאה.

דן שילון עסוק עכשיו בניהול חברת תיקשורת חדשה בשם רשת - תיקשורת והפקות, בבעלות הצהרון ידיעות אחרונות וחברת תדיראן. שילון אינו מאושר מן הפירסום הקושרים את מועמדותו כמנהלהטלי וויזיה למיפלגת העבודה.

אומר שילון:

מחול-השרים, המתנהל זה כמעט שנה סביב מינוי מנהלהטלוויזיה, מעורר בי בחילה. מעולם לא ביקשתי להיות מנהלהטלוויזיה, מעולם לא פנית לאיש - לא בדרג הפוליטי, לא בדרג הניהולי ולא בדרג המיקצועי - כדי שייסעו בידי לקבל תפקיד שמעולם לא הבעתי את רצוני בו.

אם היו מי שהעלו את שמי ופנו אליי בקשר לניהול הטלוויזיה, הרי שהם עשו זאת ביוזמתם, על דעת עצמם ובלי עידוד שלי.

לא-מועמד שילון (עם מנחה אגמון) איזו פגישה?

כל שהשכתי, גומנו לפונים אליי היה שרק אילו נוצרו תנאים מתאימים, שאפשרו חריש עמוק בטלוויזיה - בתחום התוכנית, ההפקתי והטכנולוגי - רק אילו הייתי מאמין באמת ובתמים שאפשר להבריא את המוסד מתחלואיו הקשים - רק אז הייתי שוקל הסכמתי, או אי-הסכמתי, להיכנס לתפקיד. מאחר שלא נוצרו

פרידה לישראל סגל, שבה נכחו, פרט לאנשי הטלוויזיה, גם עמיתים מן הרדיו, מה העיתונות הכתובה וסתם חברים טובים, שכאו לומר שלום. הנושא המדובר במסיבה היה המריבה בין **חנן עזרן** לבין **מיכאל דורון**, שהסתיימה כרם, כמעצר במיטרה ובמניו איש שיבדוק את המיקרה.

תנאים כאלה, לא הגעתי אפילו לכלל התלבטות בשאלה זו.

זה גם היה למעשה הרקע להסכמה שלי להשתתף בזמנו במיכרו לתפקיד מנהלהטלי לווזיה. מה שקרה סביב קיום המיכרו, ר ההשתוללות הפוליטית שהתנהלה והמתנהלת מאו, רק מגבירים את שאט-הנפש שלי כלפי המתרחש שם.

אני מבקש להדגיש כי בשום שלב לא הייתי מוכן להתקרב למוסד הזה כשליח פוליטי. 25 השנים שעשיתי עד היום במיקצועות הטלוויזיה והרדיו לא נעשו כדי שבסופו של דבר אורקק לדחיפה או לבלימה פוליטית. כרטיסהביקור שלי עומד למיבחן אך ורק עליפי אמות-מידה מיקצועיות, וכל מי שמוסיף להדביק לי תווית פוליטית עושה זאת מתוך שיקולים זרים ודרוניים.

מה שכואב באמת בכל הפרשה הזאת הוא שרוב העוסקים כיום בענייני רשות השירור זנחו זה מכבר את הטיפול במשבר המיקצועי העמוק שהרשות נתונה בו. עניינם נתון למאבקי-כוח פוליטיים אוויליים, שאין בינם לבין ראיית טובת רשות השירור ולא כלום.

אני, מצידו, לא הייתי ואינני שותף למישחקים הללו. אינני מבקש דבר מאיש, אינני חייב דבר לאיש, ואיש לא חייב לי דבר. טוב לי בעיסוקיי הנוכחיים.

מאחורי המיקרופון

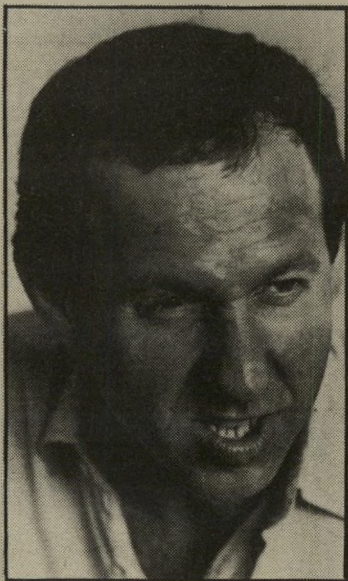
אישור אחר

שלושה חודשים

לפני שלושה חודשים הוקלטה בגליציה-ל התוכנית שאלות אישיות. שאתה עורך יעקב

גזית

שבר שן

מגיש גזית

תקרית במיזנון

גבי גזית, המגיש הפופולארי של התוכנית היומית יש עניין, שבר את השן שלו בזמן שאכל ארוחת-צהריים במיזנון של קול ישראל בתל-אביב. הוא הלך מייד לרופא שיניים, שטיפל בשן הפצועה, שילם לו ממיטב כספו, לקח קבלה וניגש לבעלי המיזנון, בדרישה שיתן לו את תמורת הטיפול. בעל המיזנון סירב לשלם, וגזית שיקל את האפשרות לתבוע אותו על הנזק ועוגמת-הנפש שנגרמה לו בעקבות המיקרה המצער.

אגמון, עם דויד מנע. היא לא שודרה עד השבת האחרונה, בגלל בדיקות שונות שהיתה צריכה לעבור.

מנע הוא חבר מליאת רשות השירור מטעם חרות. בדבריו תקף את עוזי ברעם, מוכ"ל מיפלגתהעבודה. הדבר לא מצא חן בעיני ממונים שונים, שביקשו לשמוע את התוכנית לפני שידורה.

בין השאר הועלתה הצעה להקליט את התוכנית מחדש, בלי ההתקפה על ברעם, אך הצעה זו ירדה לבסוף מן הפרק, ואחרי בדיקות שונות שודרה התוכנית כמלואה.

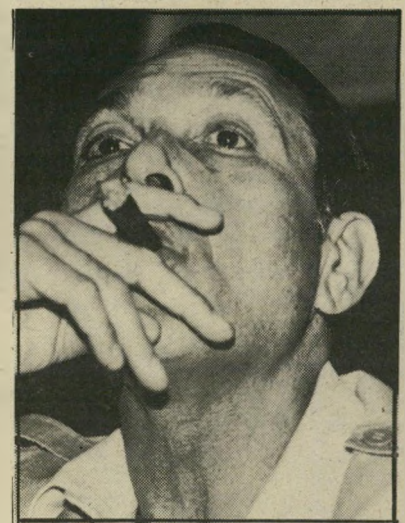
ענת מרגוסטי

השחיטה הגדולה – איר מכרו את השכירים

המשאומתן הדרמאטי להסדר הממשלה הסתדרות נדחה, לא במיקרה, ליום השני בלילה. התירוצ הרישמי היה ששלושת קצוות המשולש – שימרון פרס, ישראל קיסר ויצחק מודעי – ישתתפו במופע הפתיחה של המכביה. למעשה, המתניו הכל לפירסום מדר חודש יוני, שפורסם, בצפוי, ביום השני בצהריים. לפני כן עוד הספיק ראשיהממשלה לבלות, ביום הראשון בערב, כמה שעות במסיבתגן אצל השגריר הצרפתי, לרגל יום הבסטייליה. שום דבר לא רחוק, ולכן איש גם לא ניהל שיחות רציניות עד ליום השני בלילה. הסיבות להמתנה קשורות בשאלה העיקרית, המעסיקה עתה את כולם: מה יהיה שיעור השחיקה בשכר, או כפי שקראו לכך השבוע, בבניין הוועד הפועל, "השחיטה הגדולה". לפירסום המדר ביום השני היתה חשיבות מכרעת לעניין זה. לכאורה, הצעת הממשלה לתוספת חרףעמית בתחילת אוגוסט, בסך 14 אחוז, בתוספת מענקיגנים בספטמבר, בשיעור 12 אחוז, תפצה על חלק מהתייקרויות הצפויות במשק בשלושת חודשי תוכנית החירום הכלכלית. אך למעשה זהו מצג שווא. השכירים לא קיבלו תוספת יוקר בשתי המשכורות האחרונות, תוספת שהגיעה להם על-פי ההסכמים. גם אם אחרי דיונים ארוכים אל תוך הלילה יוסכם על שיעורי תוספות יוקר בסך כולל של 26 אחוז, הרי שמדר חודש יולי, שיתפרסם באמצע אוגוסט – ושהכל מסכימים שהוא יהיה כן יותר מ-30 אחוז – יוכיח כי גם כך חלה שחיקה אדירה בשכר. מכאן, ששיעור שחיקת השכר בשלושת חודשי הפעלת תוכנית החירום יהיה במיקרה הטוב 30 אחוז פלוס. המחמירים מעריכים שהיא תגיע עד ל-50 אחוז. הפסימיסטים מבססים את תחזיתם הקודרת על כך שמדרגותיהם יעוכנו רק בתום שלושת החודשים. אחרי הרעיונות שהועלו ערב הדיון המכריע היה תוספות ועירות בשכר מייד אחרי חודש אוקטובר. אך זה אינו משנה את התמונה. מה שהתברר הוא מה שאפשר היה לחשוד בו כבר לפני שבועיים: רק השכירים נדרשים לתת את חלקם להצלחת התוכנית.

מודעי מחפש דובר/דוברת

לאריאלה רבדל, דוברת משרד האוצר, לא שיחק הפעם המול. כמה פעמים היא איימה שתפרוש מתפקידה כפוייהטובה, אך תמיד, ברגע האחרון, נמצא המוצא והיא היתה נשארת, למורת רוחה. לשעבר עסקנית סטורנטים ירושלמית מהימין הקיצוני, שהובאה לתפקידה על-ידי יגאל כהן-אורגד ממישרה רומה כרשות-השירות, עשתה תרגיל כזה גם בשבוע שעבר. אלא שהפעם זה לא הלך לה. מודעי קיבל את

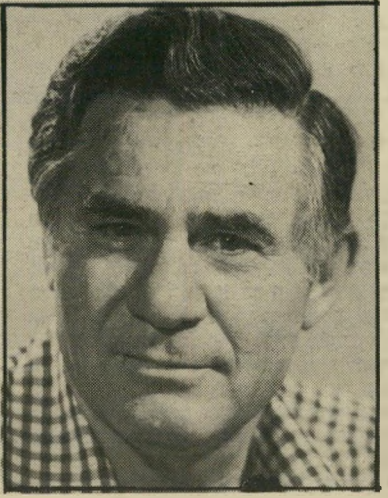

שר מודעי לא סלח לרבדל

התפטרותה. למרות תיקוונה לשוב לרשות-השירות, או לחילופין להישאר באוצר, היא תמצא את עצמה ב-1 באוגוסט מחוץ למישחק. הדוברת המתפטרת, שמילאה את תפקידה הקשה על הצד הטוב ביותר, פנתה לדויד ארמון, פירסומאי ואיש סדרו של מודעי. היא הסבירה שברצונה להישאר באוצר משום שדווקא עתה, בשאינו של משבר כלכלי קשה, אין זה מכובד ללכת. אבל גם ארמון לא הצליח לשכנע את השר. השאלה מי יחליף אותה לא באה על פיתרונה, למרות שהיו שהודרו לציין שיהיה זה שלום

יגאל כהן – מעל לכל חשד

אזרח שאיכפת לו" פנה במכתב מפורט לתת-ניצב יורם גלון, מפקד היחידה הארצית לחקירות הונאה במטה הארצי, ודיווח לו על

ח"כ כהן המישטרה לא חוקרת

חשדות כבדים. שח"כ לע"ם יגאל כהן לקח לעצמו כספייכור. תחילת הפרשה בבחירות האחרונות לוועידה החקלאית של ההסתדרות. כהן, בן מושב תל-עדשים, עמד בראש רשימת הליכוד. על-פי המירע הממוסמך, פתח כהן חשבון בנק פרטי בסניף בנק המזרחי בדיזנגוף סנטר, והכניס לשם כסף שקיבל עבור קבלות, פיקטיביות כנראה, שמסר לגיזבר במצודת-זאב.

סילבן, שרק באחרונה מונה לתפקיד יועץ השר לענייני-תיקשורת. סילבן, בעל תואר כחשבו"נאות ועסקן-סטודנטים-לשעבר בחרות, באוני-ברסיטת באר-שבע, שבאחרונה היה כתב כלכלי של חדשות, לא יהיה דובר המישטר, למרות שכאשר נכנס לתפקידו, הוא דרש תואר זה. אנשי מודעי גיששו אצל כתב כלכלי במ-עריב, אבל נראה שהעיסקה לא תתגשם. בשלב הראשון, עד שימצא המועמד המתאים לתפקיד הקשה, יחליף את רבדל דויד ברייחיים, עובד ותיק במישטר.

ארנונה משולשת בגוש דן

לידיעת כל בעלי המיגרשים הריקים בגושדן, בעיקר בצפון העשיר של הגוש: בימים אלה מתקיימים דיונים בין מישדר הפנים והאוצר על השלשה (1) של שיעורי המיסוי העירוני על מיגרשים אלה, שנרכשו ברובם למטרות השקעה לשנים רבות, ולא לבניה, שעדיין לא ניתן לה רישיון.

כור נלחמת באיי-בי-אם

בגיליון האחרון של טיים מתואר הקרב הצפוי בין חברת איי-טי אנד טי של בל טלפון קומפני לשעבר, וחברת-המחשבים הענקית איי-בי-אם. על-פי הכתבה בשבועון רבי-התפוצה, איי-טי אנד טי תהיה בתוך כמה שנים מס' 2 בענף. אבל לא רק מעבר לים. באחרונה חתמה חברת ישראל-טל – חברת בת של כור, על הסכם שיווק ומתן שירותים בארץ של מחשבים אישיים ומישרדיים של איי-טי אנד טי, וההערכה היא שעד 1990 תהפוך חברת ישראל-טל לחברה השנייה בגודלה בארץ בתחום המחשבים – אחרי איי-בי-אם, כמובן – ותשלש את מחזוריה, שהיום הוא כן ארבעה מיליון דולר.

מבוקשות – סוללות 4.5 ואט

בתוך כמה חודשים צפוי בשוק מחסור בסוללות בנות 4.5 ואט. סוללות אלה, רחבות מהרגיל, מיועדות בעיקר לרשמקולים, אך גם לציור חשמלי אחר. הן יוצרו כאן על-ידי חברת תדיראן. באחרונה הפסיק הקונצרן לייצר סוללות כאלה, בגלל חוסר-כראיות כלכלי. בשוק ניתן היה לרכוש סוללות רומות של חברת וארטה האירופית, המיובאות על-ידי בזק סוללות. אבל עתה גם יבוא זה ייפסק, לא משום שאין ביקוש לסוללות, אלא מסיבה אחרת לגמרי. מישדר המיסור-ההתעשייה דורש ממשלה הורביין, בעל החברה המייבאת, לבצע לסוללות בדיקות-תקינות במכון-התקנים, במחיר שהוא מחצית ממחיר הסוללה פו"ב – מחיר-הקדון. הורביין ביקש אישור להעלות את מחיר הסוללה לצרכן. מבוקשו לא ניתן לו. באירופה, אגב, יש לחברה המייצרת מוניטין ואמינות בכל היבשת. מתי, אם כן, ימצא פיתרון? אולי כשחרות והליברלים יתאחדו. מדוע? כי הורביין, שהוא חבר מרכז המפלגה הליברלית, לא הצליח להפעיל את השפעתו על השר אריאל שרון מהמפלגה האחות.

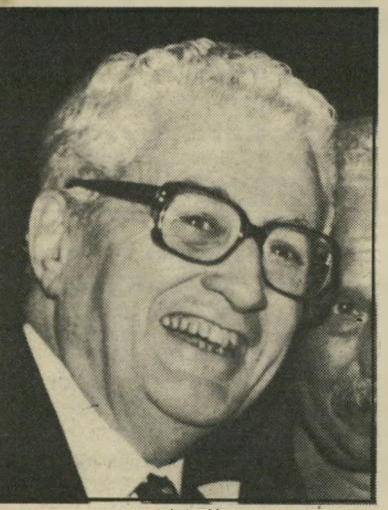
הסכום הכולל שבו מדובר היה 1.577 מיליון שקל. החומר הגיע גם למעריב ופורסם שם בהבלטה בתחילת החודש. מייד אחרי הפירסום הוקמה ועדה פנימית בליכוד, לבדוק מה קרה, ומצאה את כהן חף-משפט. אגב, לא ברור איד הסביר שם כהן שסכומי הקבלות שהוא חתום עליהן לפקודת מגיש שירותים שונים לא שולמו כלל למי שנועדו. אבל לא זה מה שחשוב. מה שחשוב הוא התנהגות המישטרה. עוד "אזרח שאיכפת לו" הגיע ללישכתו של גלון וביקש לדעת מה תעשה המישטרה בתלונה. בדיוק באותו הרגע עסק גלון בגיוון הקטע הרלוונטי ממעריב ותיוקו בתיק של יגאל כהן. "אחריהם רק אם אתבקש אישית על-ידי המפקד" או שרה-מישטרה. השיב גלון, על-פי גירסת האזרח, שהיה מוועד מהתשובה. העולם הזה פנה לדוכרה-מישטרה כדי לבדוק מדוע אין פותחים בחקירה נגד כהן. התשובה עדיין מתמהמהת.

עידן אי-הוודאות והמזומנים

יועצי-השקעות רציניים הציעו השבוע ללקר חותיהם להמתין עד יום השני אחרי-הצהריים שבו התפרסם מדר חודש יוני – לפני שיעשו צעד כל שהוא בכספם. עצה נוספת היתה להמתין עד לסיום המגעים בפיסגה המשולשת בין ישראל קיסר, יצחק מודעי ושימרון פרס. אבל הכל שאלו מה לעשות אחרי פירסום המדר הגבוה, ואחרי שיחתם ההסכם בין הממשלה וההסתדרות? הנה שלש אפשרויות: ● תפיס ופקיס: שתי תוכניות ההשקעה האטרקטיביות של הבנקים לטווח-יזמן קצרים יהיו כראיים יותר בחצי השני של החודש. הסיבה: צפויה עליה של הריבית הקריטרטרית על פיק-דונות שיקליים. ● בורסה: שוב מדברים הכל על כראיות חזרה לבורסה, בזוויות אומנם, ותוך חלוקה של ההשקעה שם בין אפיקים שונים ומגוונים. הנחת היסוד היא שבבורסה לא יגעו, נשאלין אפיק השקעה אחר לכסף היוצא מפת"ם אלא בניירות הער. ● שחור: האפשרות הטובה ביותר, לא חוקית אומנם, היא רכישת דולארים שחורים. נראה שרכים עושים זאת, משום שהדולר השחור טיפס בתוך עשרה ימים ביותר מעשרה אחוזים. הניסיון ההיסטורי מלמד, שבעידן אי-ודאות כלכלי מי שמחזיק במזומן הוא מלך. וההנחה היא, שבקור חורשיים-שלושה מזומן יהיה מיצרר דיי נדיר בשוק. ייתכן, אם כך, שההשקעה הטובה ביותר עתה היא בכספת. שבה אפשר יהיה לשמור את המזומנים הצמודים.

המאזנים האחרונים של המוזהרים

בעוד חודש יתפרסמו המאזנים החצי-שנתיים של הבנקים. לגבי ארבעה מבין מנכ"לי חמשת הבנקים זה עשוי להיות המאזן האחרון שבו הם קשורים. ייתכן מאוד שעד לפירסום המאזן הכולל, בתחילת שנת 1986, הם יאלצו להיפרד מכיסאותיהם, אם ועדת-החקירה לעניין ויסות מניות-הבנקים תטיל על הארבעה אחריות אישית למפולת, ויחד איתם על יושבי-ראש מועצות-המנהלים, כמו ארנסט יפת מבל"ל, ואפרים ריינר מנבנקה-הפועלים.

יורם יפת מסקנות בשער

מדברים שם על ארבעה חודשי פעילות טובים שהתקלקלו מעט במאי ויוני, בגלל מה שהם מגדירים כ-מימרווחים פחות טובים במערכת השיקלית. לעומת זאת, כאשר שואלים בבנקים על התחזית לחצי השנה הקרובה, נתקלים בפקידים מלאי-חרדה. בעיקר משום שבמים אלה יוצא כסף רב מתוך המערכת.

גברת הברזל

נשים, נשים, נשים! איזה יצורים מוזרים הם! שיש להן אינו מספיק להן, והן רוצות עוד. הנה, למשל, אני אללי. איזה גוף? איזה פרצוף? ובעיקר איזה טוסיק? אני בטוחה שמהגברים המעריצים את הטוסיק העגול שלה אפשר היה להקים מיפלגה בעלת 13 מנדטים לפחות — יותר מהמפר"ל, ש"ס ואגודת ישראל ביחד. כשהיא עוברת ברחוב, מושפלות כל העיניים כלפי מטה, וקצוות הפה כלפי מעלה. התחילו לקרוא לה "הטוסיק של המדינה". לא ביליול. להיפך, בהערכה. או בהתחלה היא חייכה והיתה מבוססה ונידנדה את הטוסיק מצד לצד בגאווה, אבל במשך הזמן היא התרגלה לעניין ונמאס לה הכנוי "התחת של המדינה". חשבה חשבה והחליטה להעביר את הפואנטה לחלק אחר של הגוף. לא שהיו לה שרירים לא יפים, חס וחלילה, אבל היא רצתה שיהיו לה השרירים הכיפיים במדינה.

אני אללי מאחור
קודם הישבן -

עשתה מה שעשתה, ועכשיו היא מסתובבת ברחובות עם שתי גבעות עגולות ורוטטות ואנשים כבר התחילו לקרוא לה "הציצים של המדינה". נשים, המתעניינות בעניין שריים, שאלו אותה מה היא עשתה, ואני אמרה שזה הכל מהתעמלות. באותו שבוע עמדו אלפי נשים בתור

למועדוני התעמלות. רק אני החלטתי שלפני שאני נרשמת לקורס התעמלות אני מבררת בדיק איה סוג של התעמלות זאת, וכמה היא עולה. הסתבר שזו התעמלות העולה אלף רולר, ועושים אותה ככה: קמים בבוקר, רצים מהר-מהר לנמלה העופה, שם מפעילים את שרירי הרגליים ועולים במדרגות למטוס. אחרי-כך נותנים לשריריים לנוח, עד שהמטוס נוחת בלונדון. שם רצים שוב לבית-חולים, ואז עושים מתיחה לגוף ונשי כבים על שולחן-ניתוח בפוחה פשוט-איברים. בשלב זה מגיע מעמל בחלוק ירוק ומסיכת מנתחים, ובעזרת סכין וחומר פלסטי הוא מעמל את השרירים במשך כשעה, והבחורה יוצאת משם כשיש לה השרירים שהיא בוחרת לה. התעמלות אשכרה.

ראיתי את התוצאות, והייתי מוכרחה לנגוע בעצמי ולהרגיש את השריר. ביקשתי רשות מאני, והיא אמרה שמותר לי לנגוע, אבל נורא בזהירות, כי זה כואב. אז בעדינות-בעדינות שמתי אצבע על השד הנהדר הזה...הופ, עפתי אחורה שלושה מטר כמו מכפת-בוקס. שאלתי אותה מה העניין הזה, ואיך גברים מסתדרים עם זה, ואני גילתה לי שבשביל יופי צריך להקריב. כדי להיראות מקסים צריך להקריב את הסקס. היא לא מרשה לשום גבר להתקרב אליה, וכמוכן שלא לנגוע בה בשום מקום. כל הזמן היא צריכה ללבוש חזית, וכמוכן אסור לה חס וחלילה לשכב על הבטן, כי מייד היא תיראה כוכבים מרוב כאבים. מה הם הכניסו לה שם? ברזל? אלומיניום? פלדה?

אני אללי מלפנים
- אחרי-כך השדיים

מה קורה

להתחתן היא לא כלי-כך אוהבת, כנראה, ר"י תי בן-אברהם היפה. עובדה: עד היום היא לא נשואה. לעומת זאת, היא מאור-מאור אוהבת לנסוע לחו"ל. בשביל שני הדברים האלה, הדבר הכי טוב שיכול היה לקרות לה זה שהיא פגשה את ויקטור. הגיע ארצה לפני שנה וחצי, כדי להשקיע הרבה כסף במופע הברייק-דנס שהפיק

רותי בן-אברהם

שלושה חודשים רצופים בארץ

כאן אמנון ברנזון. המופע לא הצליח, וכספו של ויקטור הלך לאיבוד. אחרי-כך הסתבר שלא רק שרונחם לא היו, והכסף שהיה הלך, אלא שיש עוד המון חובות וצריך להתחיל להחזיר אותם לאנשים. ויקטור נסע ללוס-אנג'לס כדי להתחיל ולהרוויח שוב כסף, ולהחזיר לנושים שלו פה. אבל בררנו ללוס-אנג'לס הוא היה עצוב מאוד. גם בגלל הכסף, אבל בעיקר מפני שכאן הוא השאיר את רותי בן-אברהם. מאז הם בקשר. היא לא רוצה לגור באמריקה, והוא לא יכול לגור בארץ, וזו בעיה גדולה. אבל בן-אדם כמו ויקטור לא מוותר בקלות. כל שלושה חודשים הוא שולח לרותי כרטיס למקום אחר באירופה, ואת הכרטיס השני הוא קונה לעצמו. ככה הם נפגשו בשנה האחרונה בכל בירות אירופה, וכל פעם בילו כמה ימים ביחד, ואחרי-כך כל אחד חזר לארצו ולמולדתו. עכשיו כל החברים שואלים מה קורה, כי כבר שלושה חודשים רצופים רותי לא עונה את הארץ, ואנשים מתחילים לשאול מה קורה ביניהם. מסנעיות? מי יודע?

רחל טימור

נמאסו כל רודף-הבעצ

הולכים מייד לבדוק אם למשל יש בן. ככה התחיל הרומן החדש של רחל טימור עם מאיר משל. בנו הגרוש, כלכלן ואב לשניים. מאז רואים אותם ביחד בכל האירועים הנוצצים בתל-אביב. כששאלתי את רחל אם זה רציני, כל מה שהיתה מוכנה להגיד זה "מאיר הוא הבחור הכי נחמד בארץ". תבינו מזה מה שאתם רוצים.

הסוציאליסט הכי נחמד

הציירת רחל טימור לומדת מהסניין, מסתבר. עוד בטרם נגמר המישפט שמנהל נגדה מחזרה האחרון יורם אופר, בעניין 500 הרולארים שהוא רוצה ממנה בחורה, החליטה רחל שהיא לא מתעסקת עוד עם גברים רודפי בצע. נו, אז איפה מחפשים גברים כאלה? חשבה וחשבה והגיעה למסקנה שאולי בוועידה-הפועל יש איזה סוציאליסט אמיתי. הלכה לוועידה-הפועל, חיפשה וחיפשה, ולא מצאה משהו. אבל אמרו לה שכאשר ירחם משל היה צעיר הוא רווקא נראה טוב. מה עושים עם אינפורמציה כזאת?

של מי העיניים?

הנה סיפור בלי שמות, ובכל זאת הוא סיפור יפה. בדוריה נחמדה אחת נישאה ב-1973 לבחור נחמד אחד. אחרי חצי שנה של נשואין פרצה מלחמת יום-הכיפורים, והבחור נהרג. מאז האשה לבד. אומנם יש חברים, ויש חבורות, ויש חבורה, אבל אין אהבה, ומה שנראה לה הכי נורא שלא היו לה ילדים. עכשיו, כשהבחורה הפכה לאשה בת יותר מארבעים, היא תפסה פחד שהיא תגמור את חייה ללא ילדים. חבורתיה שיכנעו אותה שאפשר לעשות ילד גם ללא בעל, וזה בדיוק מה שהיא עשתה. כיום שיש האחרון, כביתו של מאמץ-בדורגל ידוע בתצלילה. נחוגה מסיבה של התינוק. כל החברים והחבורות באו להשתתף בשימחה. השימחה התחלקה לשני חלקים. בחלק א' כולם אכלו ושמחו ובירכו והסתכלו בך הגולר. בחלק ב', כשראו שהילד הוא בעל עיניים גדולות וכחולות, הסתובבו כולם בסלון הגדול של מאמץ-הבדורגל, וכל אחד הסתכל בעיניים של הגברים, כדי לגלות לאיזה מהם יש עיניים בדיוק כאלה. אותנו בהעולם הזה לא מעניין בכלל מי האבא. אנחנו שולחים כרכות חמות לאמא האמיצה ולרך הגולר, בעל העיניים הכחולות הגדולות.

רחל מרחלת על כל העולם

מאת
שולמית יריב

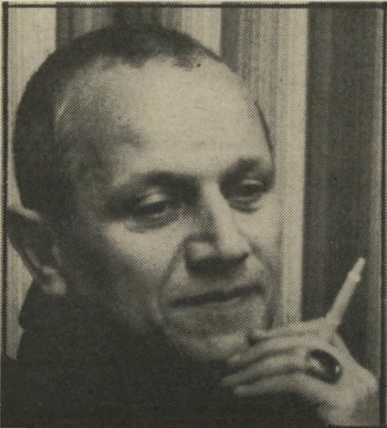
זוג קונצפטואלי

מי שהמציא את האימרה שלכל סיר יש מיכסה, ידע על מה הוא מדבר. הגילוי האחרון שלי הוא על המיכסה של רותי גלזר מירושלים, בעלת אוזן הנירוסטה. את רותי רואים מדי ערב במקומות הכי נוצצים בירושלים, ובכל מסיבה טובה בארץ, ויחד עם זאת היא שמרה על בדירותה במשך 13 השנים האחרונות. זה די ברור שרוב הגברים קצת מפחדים מדבר כל-כך בולט כמו רותי, ובגלל הפחד הזה הם לא מתקרבים אליה ולא מצליחים לגלות שמתחת לתערוכה על הראש מתחבאת דווקא בחורה נחמדה. זה לא נראה גם בטלוויזיה, כשהופיעה לצד סנינה רוזנבלום וקארין דונסקי.

גם אביטל מוסינזון שם לב לעובדה הזאת, והוא החליט שהגבר היחיד שלא יתפוס פחד מרותי הוא סטיבן ברקוב, אישיתאטרוני הגר רוב הזמן באנגליה. באחת מביקוריו של ברקוב בארץ הפגיש אותו אביטל מוסינזון עם רותי. היא הסתכלה בו, הוא הסתכל בה, ומאז היא האשה שלו בארץ, להבדיל מהאשה שלו בלונדון.

בכל פעם שברקוב מגיע ארצה, מודיעה רותי לכל חברותיה וחבריה שהיא יוצאת מהמחזור והיא שייכת באופן בלעדי לסטיבן, שאגב לבוש בדרך כלל יותר מצחיק מרותי עצמה.

בימים אלה הוא עומד להגיע ארצה לתקופה ארוכה, כדי לביים את המישפט לקפאק בחבימה, ורותי כבר נמצאת במתח: מה תלבוש לכבודו. אף אחד אינו מנסה לנחש מה הוא ילבש

סטיבן ברקוב
אי-אפשר לדעת -

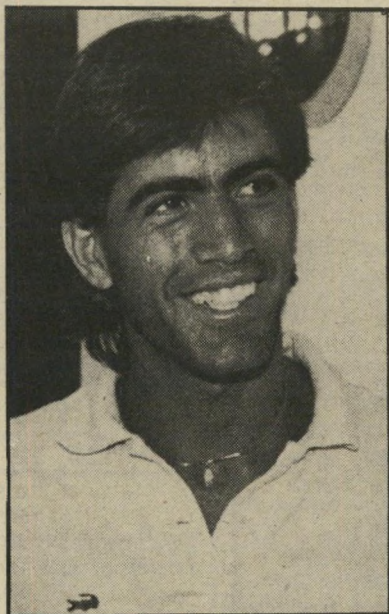
רותי גלזר
- מה הוא ילבש

כשיירד במדרגות המטוס. יודעים רק שבביקורו האחרון בארץ הוא ביקר בכותל המערבי וראה שם כמה חרדים לובשי שטריימל, וזה מצא חן בעיניו.

כל הסיפור הזה בא כדי שתדעו שאם אתם חולכים ברחוב ופיתאום אתם רואים איזה דבר קונצפטואלי הולך לקראתכם, תדעו לכם שזהו בטח הזוג גלזר-ברקוב שהתלבש יפה.

יונה לחוביץ (משמאל, עם הזמרת נירה גל)
- לרשות אמו

יוני מיזנטי
- ואיפה ההולנדית?

והם לא נפרדים גם כשהם נוסעים ביחד במכונית מרצדס 190 מודל '85, שפיוז קיבל מקבוצת הכדורגל החדשה שלו. וזו לא סתם מכונית מרצדס חרישה, זו מכונית ממוחשבת לאללה. למשל, אם היום בערב הוא הולך לישון, וכבר הוא יודע שמחר בבוקר יהיה קר, הוא ממחשב את המכונית כך שבשעה 8.45 יהיה החלק הקרמי חם, והחלק האחורי פושר, וגם הרדיו יידלק בדיוק ב-8.50, והקלאץ' (בטח אין קלאץ' במכונית הזאת) ישתחרר ב-8.55.

בארץ יש רק מכונית אחת הדומה לזאת, והיא שייכת דווקא לעמנואל שפר, מאמן הכדורגל לשעבר ותעשיין עשיר. דומה, אני אומרת, כי היא לא ממוחשבת, שפר לא יכול להחליט איזה חום יהיה לו מחר בבוקר באוטו שלו. איזה חיים קשים!

השואלות את פקידהקבלה במלון "פיוז כבר הגיע?"

הרומאן האחרון שלו היה, כמו שכולם יודעים, עם שרון קלצינסקי היפה. אבל אז הוא נסע לכמה ימים כדי לחתום על החוזה המפתה. ליד החוזה המפתה עמד עוד משהו מפתה, ברמותה של בחורה הולנדית צעירה ויפה. פיוז חתם על שני הדברים וחזר ארצה, לסידורים אחרונים שכללו פרידה נרגשת משרון.

אחרי הנשיקות והדמעות וההבטחות לאהבה לנצח עלה פיוז למטוס, כשבירד אלבוסי-תמונות ענקי, מלא בתמונותיה של שרון, שקיבל ממנה במתנה. לא ברור כרגע איפה מונח אלבוסי-תמונות. הדבר היחיד שברור כרגע הוא שפיוז לא נפרד מההולנדית העונה לשם מרגריי. הם לא נפרדים בבית, הם לא נפרדים ברחוב

שרון קלצינסקי
איפה האלבוס -

מאושרת ויפה

הייצור הכי שמח במסיבה של עורך-הדין צבי לירסקי היתה יונה לחוביץ. היו לה כמה סיבות טובות מאוד לשמחה. בימים אלה היא חזרה מחו"ל ממתיחת-הפנים השלישית שלה, ואני מאמינה שאפילו היא בעצמה לא יכלה לתאר לעצמה, כמה משגעת היא תיראה אחרי הפעם הזאת. כולם באו לחגוג עם לירסקי את הוצאת ספרו העשירי, אבל כולם חגגו עם יונה את ניתוחה השלישי. האשה הזאת, המתקרבת כבר

מירי לחוביץ
הבעל חזר -

לגיל... שוברת את כל החוקים של היופי, ואני לא מכירה אף בחורה אחת בת 18 שאינה מסתכלת בה בהערצה ובקינאה. זה מבלי להזכיר בכלל את סוג המבטים ששולחים אליה הגברים מכל עבר. אבל זאת לא היתה הסיבה היחידה שבגללה חיכה יונה והיתה מאושרת. בעוד חודש ימים יקבל בנה של יונה, גלי, את הגט המיוחל מאשתו מירי. אני לא יודעת כמה ייחל גלי לנס הזה, אבל אני יודעת כמה ייחלה לו יונה. עכשיו היא ניצחה. הבן גר בבית של אמה, וכולם מאוד-מאוד מאושרים ויפים.

כדורגל ממוחשב

מה מעניין אתכם, ספורט או אהבה? יופי. גם אותי. אז בואו נעזוב את כל סיפורי הליגה, והחווה השמן שקלן חתמה עם דודי פיוזנטי, וכמה גולים הוא יכניס, ואיזה בעיטות עונשין הוא יעשה, ונעבור ישר לליבו של פיוז החתיך.

ידוע בכל הארץ שהבחור הזה הוא שובר-לבבות עם ריפולמו. ובמיוחד הוא אוהב לבבות עד גיל 18, וגם אותם לזמן לא כל-כך ארוך. בסביבת נתניה, מקום מגוריו, לא נשאר אף פרח לאיטוף עלי-ידו, ושמעתי שכאשר הוא מגיע לתליאביב משתדך תור ארוך של ילדות יפות,

העולם הבא

העיתון החי ביותר במדינה

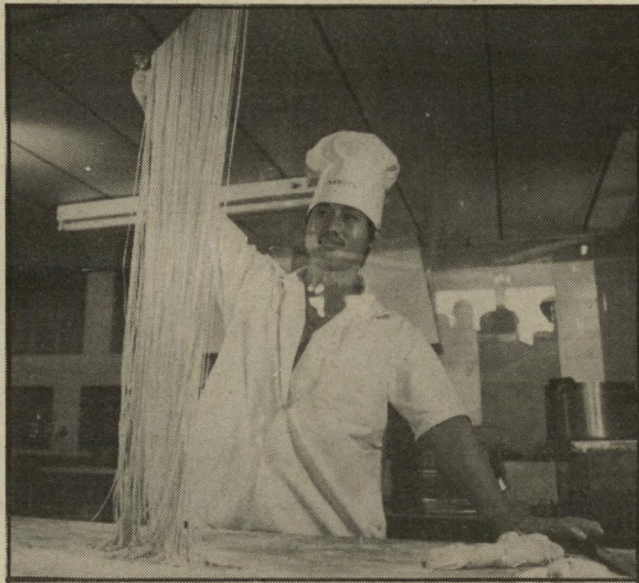
גליון מס' 10 • עורכים אלכס פז ובנצי לופו

לוקש כזה לא אכלתי מאז הצנע

עשרות מעוטי יכולת פשוטו ב' שבוע שעבר על דוכני העיתונים, וחטפו את העיתונים שבהם הופיע תלושיהם שכורת של יצחק מורעי. אני גוזר את הלוקש, מוסיף מים ומלח ומבשל על אש קטנה, אמר וזן מזהרעב לכתבנו, כשהוא לועס גיורי עיתונים, אני מעדיף דווקא את הלוקש שפורסם בחדשות, כי הוא טרי יותר.

עלויות המחירים לא פגעו ב"העולם הבא"

הלחם - עלה!
הדלק - עלה!
המסובסדים - עלו!
ורק...
העולם הבא מצליח להו' ריד את הרמה!

חשב הכנסת מראה את משכורות השרים

נבחרת המחותרת תתאמן בכדורייסל בעלי ניצרה

צ'ארלס מנסון וחבורתו יחזקו את המחותרת כשחקנים מן המניין * שמיר יהיה שחקן חזן

מאת כתב הספורט של "העולם הבא", יד הנסיך
אלה הם כדורייסל האמון שלנו במישחק הקטיל, הסביר רכז הביטחון
ביו"ש, המועמד להיות מאמן נבחרת המחותרת, לשוטרים שחשפו בביתו
מצבור גדול של רימונירסס.
נבחרת המחותרת בכדורייסל תתבסס דווקא על מצטייני קבוצת הקט
(CUT) דרגל של המתנחלים, שהוכיחה יכולת גבוהה במישחק נגד ראשי
הערבים (פוצץ בתוצאה 0:3, אחרי מחצית הרגל) ואשר שמה את ישראל
על הנפץ. לאחרונה החליטו הקלעים המצטיינים לעבור הסבה מיקצועית
לכדורייסל, אשר, כך הם מקווים, יאפשר להם להגיע "גבוה יותר" (מהבדך)
עד לשקיהאשכים (BASKET-BALL). כדי להבטיח אחוזי קליעה נאות,
נדרשו כל הקבוצות מהמיגור הערבי להצמיד לחזות שחקניהם מטרות
תיקניות. המיטרה ומישרמהגבול ידאגו שאיסוף התרמילים ופינוי
הגויות יתנהלו ללא הפרעות.

דו-שיח השבוע

שמעת? פרס אמר שנשאנו עם
350 דולר לנפש בקופת-המדינה?
מצויין זה מספיק למסנעיות
ולכרטיס באוניית מעפילים עד קפ'
ריסיון

הכנאות זעם בוילוח בסביון

הפגנה סוערת מלווה בשריפת
צמידיים ושרשראות-זהב היתה אמש
בסביון. תושבי הווילות מחו בזעם כנגד
העלאת תעריפי התחבורה הציבורית,
אשר גרמה לכך שהגננים והעוורות
מיהוד אינם יכולים להתייצב בזמן
לעבודות-הניקיון, ועל כן נאלצו דיירי
הווילות לייבא מובטלים מגרמניה —
דבר שהוא בניגוד למצפונם. אבל, כפי
שהגדיר זאת דייר במצוקה: "צריך
לפתוח דף חדש עם הגרמנים, ואם יש
אצלם אנטלה, ואנו יכולים לעזור, אז
למה לא?"

חידת הגליון

מי אמר למי, מתי ולמה?
באוקטובר יהיה טוב
יותר!

1. המלך חוסיין לראשי
ספטמבר השחור, בספטמ'
בר 1970.
2. לנין לטרוצקי, שבוע
לפני מהפכת אוקטובר.
3. הנמלה לצרצר, בתחילת
עונת ריקודי-הקץ באודיסה
שבמדינת קרילוב.
4. מדד וילי למדד אוגוסט,
במועדון נובמבר ביפו.
בין הפותרים נכונה יוגרל
מדד יולי.

שרי-הבראות: מחירי הטיפול הרפואי — לא יועלו

מחיר הטיפול הרפואי של חברי
כנסת ושרי-משלה בארצות-הברית
— לא יועלה. סיכום ברוח זו הושג
אמש בפגישה בין הנשיא רגן ומוכיל
ההסתדרות, שייצג את שרי-הבראות
ואת ציבורי-הפועלים הישראלי. הקפאת
המחיר לאישים הישראליים תקל
במאור עיניו של השכיר הישראלי,
המממן טיפול זה, וכדי שהוא לא ייצור
בהלתי-קניות, הסכימה ההסתדרות ל-
העלאה במחירי המס האחיד.

בהלת שיחות ב'15'

השמועה על הכוונה
להעלות את תעריפי שי-
חות-הטלפון גרמה לבה-
לת-שיחות בציבור הישר-
רמלי.

אלפי אזרחים מיהרו
לטלפן, ויצרו דוחק רב ב-
תאיהטלפון הציבורים.
ביקוש רב הורגש בשי-
חות ל-15, ומרשנים הסי-
בירו זאת ברצון הציבור
לדעת את השעה קודם,
לפי האמור, ויפה שעה
אחת לפני השעה אחת
ועשרה.

איך טסים לגיו-יורק מבלי לשלם מיסים

פשוט מאוד. עולים
למטוס בלוס-אנג'לס.

תרנגולות מטיילות למשרי
מות הפצצה.

אחרי הצטרפות עצוריי-ה
מחותרת, אליצור תליצור"
לליגה לכדורייסל — צופים
הרבה פיצוצי מישחקים.

חולה גרדת זכה ב'200
אלף שקל בחישיגד.

אירגון מחלקי-הגאז מחה
נמרצות על אספקת גאז-חי-
נם בהרצליה.

אירגון-גג התמוטט, וק'
בר תחתיו 5 אירגוני-בת.

רכז ביטחון ביו"ש, בעל
מחפן נשק פרטי שכלל בזר-
קת, טילים, רימונים ותותח
מתנייע: מאז שהמיטרה
החרימה לי את הנשק —
איני ישן בלילות מרוב
פחד.

כותרות גנובות

נלכדה בנוסיה שגנבה
מכוניות כדי למכור את
צמיגיהן למסגנים.

עם סיומה של השכיתה
ברובק — לא צפוי מחסור
במעשנים.

הסניעה בשכר לא תסי'
גע בשכירים — אם הם
יידעו לשמור על רמת-הדי-
חיים שלהם.

התאבד בקפיצה ממדד
יוני.

שרי-החינוך הציאו צו-
חירום, שעל סיו יש להקפיד
על חינוך לרמקורטיה.

בהודו: 100 מיליון ביי-
צים הושמדו ול-50 מיליון
החודים — שלום, במיסגרת
המילחמה בהתפוצצות הדי-
אוכלוסיה.

הממשלה הגישה הצעת
אי-אמון בטלוויזיה, בגלל
התוכנית הבלבולית.

המיטרה חסמה כמה א-
פיקייהשקעה ברח' הירקון,
בעוצרה 10 זונות שעברו
במקום.
עקב הקיצוץ במישרד-
הביטחון מצד אחד, ועורפי
הביצים במשק — יגוייסו

ספקולנטים של כרטיסיות — היזהרו!!!

מי שחשב שיוכל לספסר
בכרטיסיות-אוטובוס טעה. נהד
גים יורשו לנזק בין 2 ל-5
ניקובים בכרטיסיות ישנות —
הכל לפי שיקול דעתו של
הנהג בשטח.
מישרד-התחבורה שוקל הגי'
שת תלונות פליליות נגד אזר-
רחים שבידיהם כרטיסיות ישי-
נות, ללא קבלה מתאימה.

שימעו פרס: אשמור על כבודי בכל מחיר

אפילו הדבר כרוך בהתרפסות באבק
סנדליו של שמיר, ובכליעת הצהרותיו
של דויד לוי.

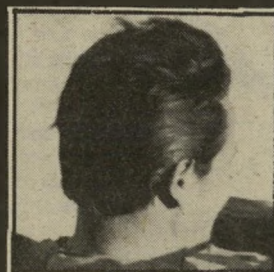
בהלת חולים במירפאות קופת-חולים

השמועות על העלאה הצפויה
בתעריפי קופת-חולים הביאה להסי'
תערות מוגברת של חולים על המיר-
פאות, בתיקווה להתאשפו במחיר
הישן. כתבנו, שהיה נוכח במקום
במקרה — רק לשאול שאלה — ראיין
אחדים מהפונים.

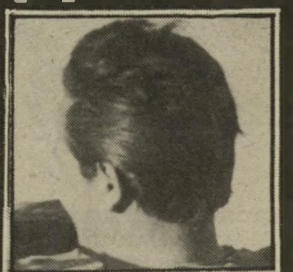
צביה חרומת-אף, אם תלינוק בן
שנה, בדרך כלל הילד מקבל אנגינה
בתחילת ספטמבר, אבל אז לא נוכל
לחשוש לעצמנו את זה. לכן אנחנו
מסתפקים עכשיו בשפעת אסיאתית.
אין ברירה, צריכים להצטמצם והילד
יקבל את האנגינה והחזרת שלו לקראת
הבריציצה.

דני כרוני, גימלאי: אני צריך למד
סור בריקת-שטן בעוד שבוע, ובאתי
לבקש לקבל את התוצאות מראש.
אמרו לי שגם כאן יש אפשרות לעשות
כמו בכורה בריקה בשורט."

תיקון טעות

בירכהוולץ

מובטל אחר

בטעות פורסמה בשבוע שעבר תמונת עורפו
של מובטל אחר במקום תמונתו עורפו של מר
ישעיהו בירכהוולץ (בתמונה משמאל)

לך עם פאקס שלך

קבוצת דובק

קבוצת דובק יצרנית סיגריות איכות
מונטנה, טיים 100, ברודווי 100, טיים,
ברודווי 80, שרתון, גלסון פילטר ואירופה.

אזהרה-משרד הבריאות קובע כי העישון מזיק לבריאות

העולם הזה

מאיה, הנערה שהתחזתה לבת של שופט והעידה לטובת

אנס, אחיו של זוהר ארגוב, מספרת מדוע עשתה זאת

האנס

ו"בת

השופט"

„העולם הזה”

חשף

שערוריה

מישפטית